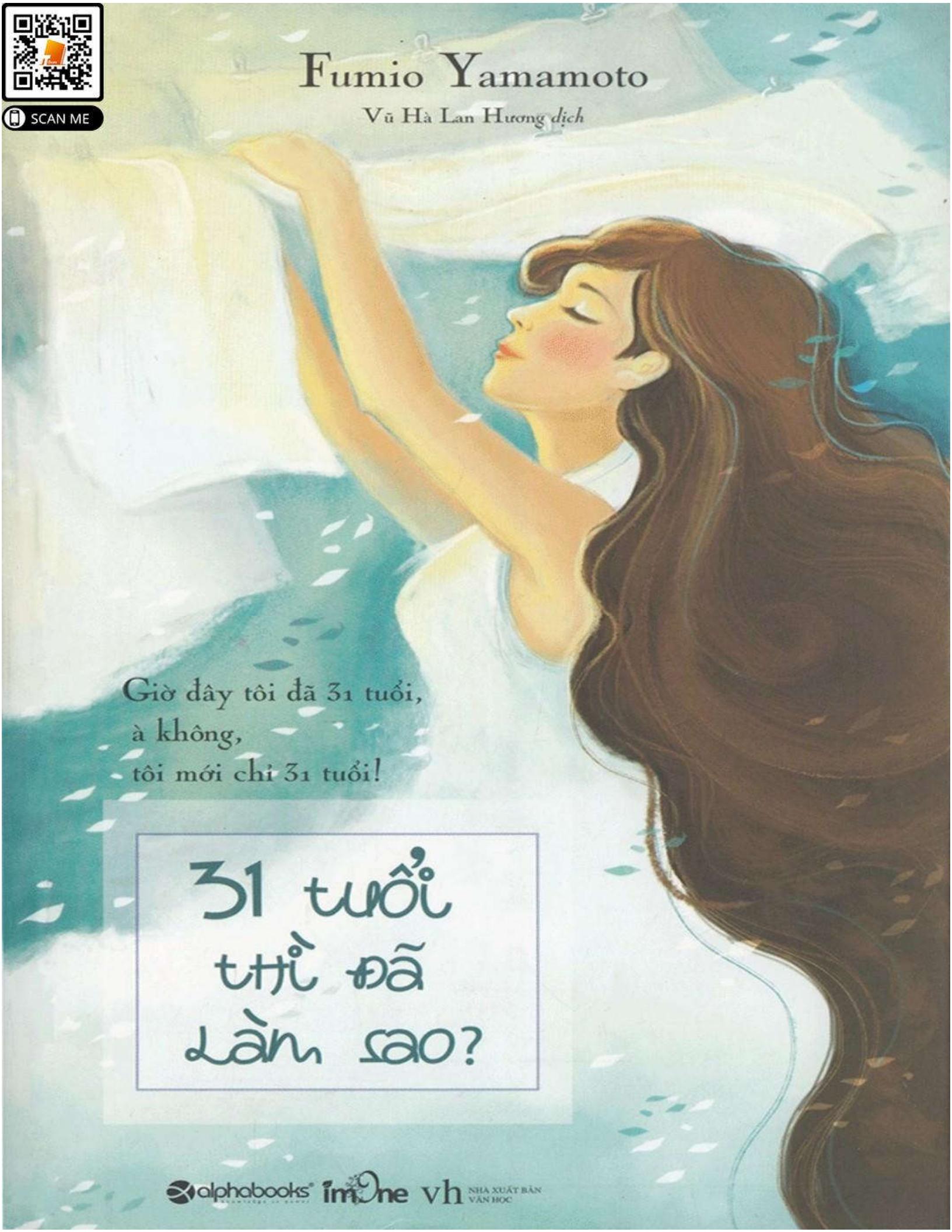

SCAN ME

Fumio Yamamoto

Vũ Hà Lan Hương dịch

Giờ đây tôi đã 31 tuổi,
à không,
tôi mới chỉ 31 tuổi!

31 tuổi
thì đã
lành sao?

Và cuối cùng,

tôi đã trở thành người trong cuộc của chính cuộc đời mình.

Vào khoảnh khắc này, thế giới xuất hiện những sắc màu thật khác biệt.

Giờ đây tôi đã 31 tuổi,

à không, tôi mới chỉ 31 tuổi.

Cô độc

Mùa xuân năm nay nhân sự có chút thay đổi, cô gái mới chuyển đến bên cạnh lân la bắt chuyện, tôi cũng dừng việc viết báo cáo lại, quay sang nhìn cô ấy.

Cô ấy hỏi tôi tốt nghiệp trường đại học nào, nghe tôi trả lời xong, cô ấy nói: “Chà, đúng như những gì em đã nghe mọi người nói. Thực ra, em cũng tốt nghiệp trường đó. Rất nhiều nhân viên của công ty đều đến từ đại học Waseda và Keio, được gặp các chị khóa trên ở đây thật là vui. Có thể trước kia chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó rồi cũng nên, à, ngày trước em làm ở tiệm bánh donut ngay phía trước bến xe, nhưng bây giờ tiệm đó đã đóng cửa. Đúng rồi, chị không tham gia buổi chào mừng nhân viên mới tuần trước sao? Em tìm chị mãi đấy...” Cô ấy thao thao bất tuyệt một hồi.

Tôi đang định đáp lời thì có ai đó phía sau gọi, cô ấy “dạ” một tiếng ngọt xót, rồi đứng phắt dậy đi thẳng, không thèm ngoái lại chào tôi, như thể tôi chưa từng tồn tại.

Tuy tôi đã quen với kiểu tình huống này, nhưng khi hướng mắt trở về màn hình máy tính, một nỗi bực tức vẫn ngầm dâng lên. Cảm giác đó giống như mỗi lần vì một nguyên do nào đó mà tôi lại vô tình nhớ đến căn bệnh đau nhức vai đã hành hạ mình suốt bao năm qua.

Tôi muốn làm việc tiếp, nhưng những ý tưởng sắp thành hình khi nãy đã tan biến.

Tôi được điều đến phòng Marketing của công ty với hai ngàn nhân viên này đã tám năm, giờ tôi cũng đã 31 tuổi. Ngoại trừ những lúc thảo luận về vấn đề nghiệp vụ, đồng nghiệp bao năm cùng làm việc trong bộ phận chưa từng tìm tôi tâm sự, nhưng những ai chưa nắm rõ tình hình thì sẽ giống như cô gái ban nãy, vẫn muốn làm quen với tôi. Tôi biết họ muốn thu hẹp khoảng cách, nhưng vẫn chẳng thể nào chấp nhận được những người bọn họ.

Trong công ty, tôi nổi tiếng là một kẻ cô độc, khó gần, nhưng có lẽ nói như vậy hơi quá. Tôi thừa nhận mình rất cô độc, thế nhưng tôi không hề ghét việc phải ở cùng với người khác, chỉ là tôi không giỏi xã giao mà thôi. Qua nhiều năm tôi luyện, tôi đã học được cách khẽ nhếch khéo miệng, nặn ra một nụ cười, nhưng trái lại điều đó đã trở thành sai lầm lớn nhất của tôi. Nếu như ngay từ đầu tôi không thể hiện ra ngoài bất cứ cảm xúc nào, chắc sẽ bớt được phân nửa phiền phức.

Tôi lấy từ trong túi áo ra một đôi nút tai, nhét vào lỗ tai. Đúng lúc đó, cô gái ban nãy quay trở lại chỗ ngồi, trông thấy hành động của tôi, cô ấy tỏ vẻ khó hiểu. Vừa nãy, tôi đã mắt to mươi lăm phút chỉ để nghe cô ấy nói những chuyện tẻ nhạt, báo hại tôi bất đắc dĩ phải ở lại làm thêm. Đã vậy, hễ thấy hợp gu, thế nào cô ấy cũng sẽ mời đi uống cà phê hoặc đi ăn, đến lúc đó lại phải suy nghĩ nát óc xem nên từ chối như thế nào để không bị mất lòng. Thật là phiền chết đi được!

Hồi nhỏ, tôi thân thiện hơn bây giờ. Tôi có thể cười khúc khích về nội dung câu chuyện của bạn học, cũng có thể dễ dàng nhận lời đi xem buổi biểu diễn của một ca sỹ thần tượng mà mình chẳng có

hứng thú. Chỉ vì sợ những người coi tôi là bạn kia ghét, nên rõ ràng cảm thấy không thích, tôi vẫn phải giả vờ vui sướng không thể tả. Nhưng, cùng với sự tăng dần của tuổi tác, tôi ngày càng thấy khó hòa nhập với môi trường xung quanh. Gần đây, tôi vẫn không tự nguyện tham gia các bữa tiệc của công ty, song nếu nhìn thấy đám gái trẻ gật gù lia lịa khi nghe cấp trên huyên thuyên về bóng chày hay thuyết giáo gì đó, tôi thậm chí còn muốn nhảy đến bóp cổ họ.

Đương nhiên, không phải đối với ai tôi cũng nảy ra ý định tà sát đó, kỳ thực tôi rất thích những lúc rủ rỉ tâm sự chỉ có hai người với nhau, vì có thể tìm thấy niềm vui từ trong đó, chứ không hẳn do ghét đọc sách hay muốn trốn việc. Chính vì thế, một kẻ “cô độc, khó gần” như tôi đây cũng có vài người bạn - Một người quen biết từ thuở nhỏ, còn một người quen khi theo học một lớp vi tính phục vụ nhu cầu công việc. Hồi đi học, tôi từng yêu một cậu bạn cùng khóa, và mối tình với người yêu hiện tại cũng sắp được hai năm.

Có ai đó vỗ vai tôi. Quay đầu ngoảnh lại, anh chàng đồng nghiệp vào công ty cùng đợt với tôi, nhưng được phân sang bộ phận khác đang mỉm cười nhìn tôi. Cậu ta giơ tay lên ý bảo tôi bỏ nút tai ra.

“Cậu đúng là vẫn như vậy.”

Tôi không cảm thấy ghét cậu ta, bởi cậu nói ấy không mang ý bối rối.

“Xin lỗi, làm phiền cậu một lát. Tớ muốn nói về đám cưới của Izumi, những người vào cùng đợt chúng mình quyết định góp tiền mua một món quà tặng cô ấy. Tớ sẽ ứng tiền trước, tổng cộng khoảng 15.000 yên gồm cả chi phí đi chơi tăng hai nhé.”

Cô gái vào công ty cùng đợt với tôi tháng sau sẽ tổ chức đám cưới. Đây là người thứ mấy rồi nhỉ? Mỗi lần có đồng nghiệp kết hôn, tôi đều phải chuẩn bị phong bì, lăng phí cả một ngày nghỉ, nói mấy

câu chúc phúc không phải từ tận đáy lòng, và còn phải góp tiền cho những cuộc vui tăng hai cùng với tiền quà mừng đám cưới nữa.

Không phải tôi xót tiền. Dù sao cũng sẽ có người đứng ra hô hào chuyện đi tăng hai, không đến lượt tôi sắp xếp, và lại cũng chẳng ai cần tôi đi mua quà. Mọi người đều hiểu tính cách của tôi không thích hợp xử lý những việc như thế, vì vậy họ đều mặc định rằng “chỉ cần cậu nộp tiền là được”.

Đáng ra tôi nên thấy cảm kích, bởi điều này đồng nghĩa với việc tôi chẳng phải làm gì cả. Nhưng tôi lại nghĩ một đằng nói một nẻo, câu nói tuột ra đầu môi lại trở thành:

“Mình sẽ không tham gia hôn lễ, không đi tăng hai, và càng không muốn đưa tiền mừng.”

Câu này vừa dứt, mọi ánh nhìn đều chiếu thẳng vào tôi, cậu ta trợn tròn mắt, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Quan hệ giữa cậu và Izumi không tốt sao?”

“Không phải. Ý mình là ngày nghỉ mình chỉ muốn được nghỉ ngơi thoái mái một chút. Cô ấy kết hôn là chuyện của cô ấy, chẳng liên quan gì đến mình. Đừng kéo mình vào chuyện này.”

Thấy tôi chuẩn bị nổi cơn lôi đình, cô gái ngồi bên cạnh hoang mang chuồn mắt.

Tăng ca xong, tôi đáp chuyến tàu điện gần cuối về nhà. Khi mệt mỏi mở cửa, tôi thấy đèn tín hiệu của chiếc điện thoại đang lập lòe trong bóng tối mờ mịt. Xách túi đồ mua từ cửa hàng tiện lợi vào trong, tôi đặt phịch cặp mông rã rời xuống sàn phòng ăn.

Tính tôi cô độc đến vậy, nên chắc chắn chỉ có mẹ và bạn trai gọi điện đến. Còn hai người bạn kia thừa biết tôi không bao giờ chịu

nghe điện thoại, có chuyện gì thì sẽ gửi tin nhắn. Nhưng, dù là mẹ hay bạn trai, lúc này tôi đều không muốn nghe giọng của họ.

Phiền quá đi! Tôi cúi đầu thở dài, ngồi thử ra một lúc lâu, ngay cả áo khoác cũng không buồn cởi. Đó đều là lỗi của tôi sao? Tôi đã làm gì không đúng chứ?

Bữa trước, người bạn mà tôi quen biết từ thuở nhỏ đã ý nhị nhắc nhở tôi. Quả thực, tôi đang sống thờ ơ, vô cảm. Tuy trong lòng cất giấu rất nhiều điều bất mãn, nhưng tôi vẫn phó mặc cho số phận, kệ đời trôi dạt, học trong một ngôi trường mà học lực của mình có thể ứng phó được, và vào làm cho một công ty chấp nhận tuyển dụng tôi. Tôi cho rằng chuyện gì cũng không nên khu khu giữ thành kiến cá nhân, thế nên từ trước tới nay tôi chưa từng từ chối lời mời của ai, chẳng ngờ lần nào cũng làm khéo thành vụng. Khi một cô gái nào đó trông có vẻ đứng tuổi nói rằng “Mình thành bà cô già mất rồi”, thì kiểu gì tôi cũng buột miệng bảo: “Đúng rồi đấy.” Hay khi một cô gái mập ú nói “Mình buộc phải giảm cân thôi”, tôi sẽ đáp: “Chính xác là vậy.” Giả như tôi có cảnh cáo bản thân những lúc như thế chí ít nên ngậm miệng lại, nhưng chẳng hiểu sao tâm tư, cảm xúc vẫn phơi chình ình trên khuôn mặt.

Người yêu hiện tại lớn hơn tôi ba tuổi, tương đối kiêm lời. Trước đây, anh ấy từng nói thích sự khờ dại của tôi. Chẳng ngờ, sau vài lần liên tục từ chối lời mời đi chơi của anh ấy (bởi vì tôi rất mệt), thì đột nhiên anh ấy mắng tôi như tát nước vào mặt: “Nét đáng yêu lúc đầu của em đâu rồi? Lẽ nào chỉ là giả tạo thôi sao?!” Nghe vậy, tôi câm như hến, chẳng thể thốt nên lời nào. Về sau, anh ấy lại xin lỗi: “Do anh phải chịu nhiều áp lực quá.” Gần đây, anh ấy cũng thường xuyên nổi nóng vô cớ như vậy. Còn mẹ mỗi lần gọi điện, bè ngoài thì

tỏ ra quan tâm, lo lắng đến tôi, nhưng kỳ thực là muốn tìm ai đó để nói xấu bối.

Chẳng có gì liên quan tới tôi hết. Tôi phải cắt đứt tất cả quan hệ thôii.

Tôi cảm thấy sự cô độc của mình là một căn bệnh trầm kha không thể cứu chữa. Trên đời này chẳng có ai đồng điệu với tôi.

Lúc này, bỗng có một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi: Con người ta suốt ngày cứ làm nhảm không ngừng, có lẽ chính là để xua tan nỗi cô độc này đi đấy.

Đã vậy thì tôi cứ tiếp tục cô độc cho xong. Tôi đứng dậy, không buồn nghe lại tin nhắn thoại mà xóa luôn đi.

Sáng hôm sau, vừa đến công ty tôi liền đi tìm trưởng phòng, anh ấy cũng đang tìm tôi. Chín giờ sáng, chúng tôi ngồi đối diện trong phòng họp nhỏ.

Tôi chìa lá đơn xin nghỉ việc mà mình đã viết từ đêm hôm qua đến tận sáng sớm hôm nay mới xong. Vị trưởng phòng vẫn luôn chiểu cõi, quan tâm đến tôi ngay từ khi mới vào công ty đưa tay vỗ vỗ lên vầng trán rộng của mình. Nhìn thấy động tác quen thuộc của anh ấy mỗi khi kinh ngạc, tôi không kìm được khẽ bật cười. Anh ấy lập tức trừng mắt nhìn tôi:

“Tại sao em không cười như thế trước mặt mọi người?”

Tôi nhất thời không tìm được từ gì để nói, lặng đi mất một lúc mới trả lời: “Phải thấy buồn cười thì em mới cười được chứ.”

“Công ty này vô vị đến thế sao?”

“Công việc rất thú vị ạ.”

Trưởng phòng khẽ vuốt vuốt dài tai, nỗ một tràng như pháo: “Em rất có năng lực làm việc, mỗi khi phát biểu ý kiến trong các cuộc họp em như biến thành một người khác, lại còn biết cách kể chuyện khiến mọi người đều phải bật cười ha hả. Tuy nhiên, chỉ có năm đầu tiên em đi du lịch cùng các nhân viên một lần, từ đó trở đi em không tham gia các bữa tiệc cuối năm và tiệc chào đón nhân viên mới nữa. Những chuyện này có thể lý giải là do tính cách của em không thích chỗ đông người, nhưng nghe nói gần đây em còn đeo cả nút tai?”

Tôi không trả lời, chuyển ánh mắt xuống lá đơn xin nghỉ việc bị trưởng phòng vứt trên mặt bàn.

“Với tính cách này, dù ở đâu cũng không thể sống nổi. Em đừng tưởng rằng có thể chỉ sống vì bản thân mình mà không cần quan tâm đến những người xung quanh.”

Mặc dù anh ấy ăn nói thiếu tế nhị, nhưng nghe không giống như đang châm chích, ngược lại còn đong đầy thương xót.

“Đúng vậy.”

Tôi không ghét phải đi làm, cũng không ghét phải ở cùng với người khác, vì vậy chỉ cần nỗ lực tìm việc, chắc chắn sẽ tìm được một nơi không phải đeo nút tai. Kể cả có không tìm được cũng chẳng sao.

Không thích chính là không thích, tôi chưa bao giờ cầu xin sự thương hại của người khác, cũng không dựa dẫm vào người khác. Tôi muốn cười thì cười. Nghĩ thế giới này chỉ đơn giản vậy thôi, tôi lại bất giác bật cười mà không khép nỗi miệng.

Xe hơi

Tôi ngủ trong xe hơi. Không phải vì tôi thích ở trong xe, mà vì bỗng dưng chẳng có nhà để về nữa. Tôi nghĩ, tâm trạng của mình cũng không khác những người lang thang là bao, chỉ vì dòng đời xô đẩy hay số phận trêu ngươi, nên đến một lúc nào đó chợt quay đầu nhìn lại mới nhận ra bản thân mình đã lâm vào bước đường cùng.

Mặc dù có vẻ hơi khoe khoang, nhưng cuộc sống của tôi hiện giờ vẫn có thể gọi là đầy đủ. Tôi đang sở hữu một chiếc BMW hai cửa tầm trung, đi làm tại một công ty có chế độ đãi ngộ không tồi, thanh toán định kỳ tiền mua xe trả góp, có thẻ tín dụng, di động, sử dụng dòng sản phẩm chăm sóc sắc đẹp Estee Lauder và còn là hội viên VIP của một phòng tập Gym.

“Chào buổi sáng, lần nào cô cũng đến sớm nhỉ.” Sáu giờ sáng, khi phòng Gym vừa mở cửa tôi đã xuất hiện ở quầy tiếp tân. Mấy anh chàng vạm vỡ mặc áo thun Polo màu trắng cất lời chào tôi. Mới sáng sớm, họ làm gì mà hăng hái thế? Tôi nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn nặn ra một nụ cười giả tạo. Đến nay, phòng tập này đã trở thành nhà tắm của tôi. Hội phí hằng tháng mà hội viên VIP phải trả cao gấp ba lần hội viên bình thường, nên có thể tùy ý sử dụng phòng tập từ sáu giờ sáng cho đến mười một giờ đêm, ngoài ra còn được miễn phí tủ đựng đồ chuyên dụng, khăn tắm, chỗ để xe. Gần đây, cứ cách

một ngày tôi lại đến phòng tập điểm danh một lần, trước tiên sẽ cố ý xuống bể nước bơi một vòng, thả lỏng cơ thể trong khu thủy liệu vắng ngắt, sau đó mới vào phòng tắm, cuối cùng ngủ một giấc ngắn trong phòng nghỉ rồi dậy trang điểm và lái xe đi làm sớm ngày hôm sau.

Nếu không bị tắc đường, 30 phút sau tôi có thể đến trụ sở công ty. Do tôi luôn đi sớm, nên khi đến nhà máy sản xuất linh kiện điện tử này, cả một khu đỗ xe rộng vẫn còn phân nửa chỗ trống. Tôi phải đi qua lối vào, thang máy và bắt buộc phải nhập mật khẩu mới qua được cánh cửa lớn kiên cố, nhanh nhất cũng mất mười lăm phút nữa. Vậy mà khi đẩy cánh cửa phòng thay đồ, tôi thấy có người còn đến sớm hơn cả mình.

“Em cứ mặc thế này đến công ty sao?”

Một chị đồng nghiệp cầm cốc cà phê bằng giấy đang ngồi trên chiếc sô pha rẻ tiền, uể oải mỉm cười hỏi tôi. Bởi vì công ty không có quy định phải mặc đồng phục, nên tôi chỉ mặc quần áo thể thao tuềnh toàng đi làm.

“Hì... Chị còn đang mặc bộ đồ ngày hôm qua kia.”

“Đúng vậy, hôm qua chị cùng tình nhân qua đêm ở bên ngoài.”

“Con chị không sao chứ? Ôi, xong rồi, em hết tất chân rồi.”

“Có sao đâu. Dù sao cũng có mẹ chị ở nhà mà, nó cũng không chết đói được. Cho em này.”

Chị ấy mở tủ của mình lấy ra một đôi tất chân, loại mua qua mạng với số lượng lớn, chỉ có giá 100 yên đưa qua trong lúc tôi thay quần áo. Chị ấy ghét phải giặt đồ, nên hàng ngày đi tất xong là vứt luôn.

“Ôi, thật ngại quá! Em cảm ơn chị.”

“Nhân tiện phiền em một chút, tối nay em tiện đường đưa chị về được không?”

“Vâng, không sao ạ.”

Lúc này, những nữ công nhân trẻ bắt đầu lục tục kéo vào, tươi tắn chào hỏi. Chúng tôi lặng lẽ thay xong đồ rồi đi vào văn phòng.

Công việc rất đơn điệu, lúc nào tôi cũng ở trong tình trạng mơ màng buồn ngủ. Dù vậy, khối lượng công việc lại không ít, nên tôi cũng không có thời gian ngủ gật. Nhập số liệu vào máy tính, nghe điện thoại sau đó truyền đạt lại với cấp trên, sắp xếp những bản fax khiếu nại theo đúng trật tự vào giá đựng. Tôi đã làm công việc này tám năm, kể cả không dùng đến não, cơ thể cũng vẫn ứng phó được như thường, nhưng có lẽ chính điều này lại khiến cho đầu óc con người ta mụ mẫm đi. Ba năm trước khi vào công ty này, tôi làm việc ở bộ phận sản xuất của nhà máy. Công việc bên đó cũng rất đơn giản, nhưng tuyệt đối không được phạm bất cứ một sai sót nào, động tác quá chậm cũng có thể mang lại phiền phức cho mọi người, thế nên cả ngày thàn kinh đều căng như dây đàn. Khi được điều đến bộ phận hành chính tổng hợp, tôi sướng phát điên, tuy nhiên ở đây không chỉ có mình tôi mơ mơ màng màng, ngoại trừ trưởng phòng, trưởng nhóm, nhân viên bình thường, chị đồng nghiệp không mấy ngoan hiền khi nãy và các cô nhân viên trẻ đều thay nhau ngáp ruồi.

Tôi cố nén cơn ngáp đang ập đến, phân loại bưu kiện và thấy có một phong thư màu nâu được gửi cho tôi - cứ đều đặn mỗi tháng mẹ tôi lại gửi đến. Tôi mở phong thư ra. Cũng giống như mọi khi, bên trong chứa những bưu kiện được gửi cho tôi trong tháng này, đa số là thư quảng cáo, chỉ có tấm bưu thiếp chụp ảnh cô bạn cấp ba trong bộ váy cưới và giấy thông báo nộp thuế ô tô thu hút được ánh mắt của tôi.

Từ khi mua ô tô, cuộc đời tôi bắt ngờ rẽ sang hướng khác. Bạn trai trước của tôi nói là “sa ngã”, nhưng chính tôi cũng không hiểu rõ nữa. Chiếc xe lần đầu tiên tôi mua trong đời là chiếc BMW, không những thế nó còn được mua trong một phút bốc đồng. Khi đó, tôi đang ở cùng bố mẹ, là một cô gái công sở có một cuộc sống tương đối vui vẻ, thoải mái. Khi đang cùng bạn trai đi một chiếc xe đã qua sử dụng, tình cờ nhìn thấy chiếc xe BMW gần như mới kia, tôi chẳng đắn đo gì móc ngay tiền thưởng cuối năm ra làm tiền trả góp đợt đầu tiên. Giờ nghĩ lại, nguyên nhân có lẽ là do sau nhiều năm sống cùng bố mẹ, những người rất thật thà, chất phác nhưng lúc nào cũng ra rả bên tai tôi: “Sau này bố mẹ già rồi sẽ phải dựa vào mày chăm sóc”, nên trong lòng tôi đã chất chứa không ít chán nản. Sau khi mua được căn phòng di động thoải mái ấy, tôi thường xuyên lái xe đi hóng gió, sau đó tiện đường tạt vào nhà bạn trai và ngủ lại đó, số lần về nhà ngày càng ít đi. Sau khi bị dính vài phiếu phạt do đỗ xe sai quy định, cuối cùng tôi cũng mua một chỗ đỗ xe trị giá 40.000 yên mỗi tháng ở gần chung cư mà bạn trai đang sống. Một hôm, tôi về nhà lấy quần áo như mọi khi thì bị bố bắt gặp, ông ấy không thể nhịn được nữa, mắng té tát: “Mày đừng có trở về cái nhà này nữa!” Ông ấy giống như Terauchi Kantaro^[1], phũ phàng đầy tôi từ bậc cửa xuống, tôi cũng nhân cơ hội đó bỏ nhà đi luôn. Bố mẹ những tưởng qua một thời gian tôi sẽ lại về nhà, thế nhưng đã hai năm trôi qua tôi không hề đặt chân đến cửa nữa.

Kể từ đó, tôi và bạn trai sống cùng nhau khoảng hơn một năm, rồi kết thúc bằng lời chia tay. Khi đó tôi sống bám vào anh ấy, nói thế này hơi kỳ quặc, nhưng ngay bản thân tôi cũng hoài nghi, tại sao quan hệ giữa hai đứa tôi lại có thể duy trì được lâu như vậy. Hai thanh niên sống chung trong căn phòng mà chiếc giường cá nhân

đã chiếm hết một nửa thực sự rất chật chội, khổ sở, và dĩ nhiên cuộc sống ngọt ngào lúc đầu đã kết thúc chỉ trong nháy mắt. Anh ấy dần dần mất kiên nhẫn với tôi, nhưng do bản tính ôn hòa, thiếu quyết đoán, nên tôi biết anh ấy sẽ chẳng đời nào đuổi mình “cút đi”. Vì vậy, tôi cũng có tình giả lơ, tiếp tục ở lì trong nhà anh ấy. Cho đến một tối, khi phát hiện ra tôi dùng dao cạo râu của anh ấy cạo lông nách, anh ấy không nhịn được nữa mới mỉm nói: “Chẳng phải em bán xe đi là đủ tiền thuê nhà rồi sao.” Thật ra, không cần anh ấy nói tôi cũng biết, nhưng tôi thà chia tay còn hơn phải từ bỏ chiếc xe.

Tôi lái xe lượn lờ khắp nơi trong thành phố Tokyo. Rẽ qua một ngã tư lạ lẫm, tiến vào một con ngõ hẹp chưa từng đến, vô lăng chuyển động liên tục. Lái xe đúng là một niềm vui lớn. Có khi việc cả ngày gặp phải đường một chiều, mãi chẳng quay đầu xe được, cũng khiến tôi cảm thấy thú vị vô cùng; thi thoảng tôi cũng muốn phóng xe đậm sầm vào đám học sinh cấp hai đang cưỡi xe đạp, hay những bà già trước nay không biết tránh xe là gì... nhưng đó chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Sau khi dọn khỏi nhà người bạn trai, tôi từng có ý định tìm một căn chung cư giá rẻ, nhưng trong tài khoản lúc đó không còn dư đồng nào, cần phải gửi tiền vào trước mới thanh toán được tiền môi giới và tiền đặt cọc, điều đó cũng có nghĩa là tôi sẽ phải từ bỏ chiếc xe. Mà việc này thì ngàn vạn lần không được, bởi vậy tôi mãi không thể giải quyết vấn đề. Một chủ nhật nọ, khi đã chán không buồn mua tạp chí thuê nhà nữa, trong lúc đi dạo trong chợ, tôi đã mua một chiếc túi ngủ và một chiếc áo dạ chắn gió.

Tôi đã trả lại chỗ đỗ xe với giá thuê 40.000 yên mỗi tháng, buổi tối dừng xe ở khu dịch vụ trên đường cao tốc hoặc chỗ đỗ xe trong công viên ngoại ô, chính thức bắt đầu ngủ ở ghế sau ô tô. Tôi tháo

bỏ những món đồ chơi treo lủng lẳng phía trước đầu xe, để người khác không đoán được giới tính của chủ xe, rồi còn dán thêm một tấm giấy cách nhiệt tối màu ở ô kính phía sau, nhưng vẫn nhiều lần bị ai đó rung lắc xe dữ dội một hồi, và có lần còn bị một thằng cha biến thái theo dõi trong lúc đi mua đồ uống, làm tôi sợ mất mật.

Nếu nói tôi chưa từng rời nước mắt hoặc chưa từng cảm thấy mệt mỏi, thì là nói dối. Nhưng quả thực tôi đã trải qua cả một mùa đông như vậy, mà không bị chết凍 因为冷, cũng không bị ai đó cưỡng hiếp. Mặc dù hai chữ “tự do” nghe có vẻ rẻ mạt, nhưng chuyện đã đến mức này, tôi không còn cảm nhận được lý do phải thuê nhà nữa.

Điện thoại vứt trên ghế phụ bỗng vang lên một hồi chuông, tôi bắt máy. Chị đồng nghiệp cắt giọng lè nhẹ đọc tên một cửa hàng kem ở ngã tư Nishi Azabu. Tôi từng nói chị ấy đêm nào cũng đi đến quán rượu chơi bời thác loạn, bỏ chồng bỏ con, phung phí sức lực, thực khiến người ta phải kính nể, nhưng chị ấy lại bảo tôi, một người 31 tuổi mà không có nhà để quay về mới giỏi hơn chị ấy gấp bội. Tôi những tưởng chị ấy chơi bời là bởi không muốn về nhà, hóa ra sự thực không phải vậy. Chuyện của người khác thật khó hiểu.

Mười lăm phút sau, tôi đến ngã tư Nishi Azabu, vừa hay chị ấy đang bước ra. Như mọi khi, chị ấy lặng lẽ ngồi vào ghế phụ, hơi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi tôi.

“Về nhà chứ?”

Chị ấy gật đầu thật mạnh như một đứa trẻ. Nhà chị ở trong một khu phố nhỏ vùng ngoại ô, từ trung tâm thành phố ngòi tàu điện ngầm phải mất hai tiếng đồng hồ. Gần đây, mỗi khi chị ấy chơi bời mệt rồi, tôi thường đưa chị về như thế này. Sau đó, dừng xe ở gần

nhà chị ấy ngủ lại một đêm, sớm hôm sau lại đưa chị ấy cùng đến công ty.

“Chị, em có thể đồ xăng được không?”

Tôi hỏi trong lúc chị ấy đang cúi đầu ủ rũ. Chị ấy không buồn nói gì, chỉ móc từ trong ví ra một tờ 10.000 yên đặt lên đùi tôi. Trước khi lên đường cao tốc, tôi phóng xe đến trạm xăng, bơm đầy một bình, rồi cầm tiền thừa và hóa đơn đưa lại cho chị ấy. Chị ấy nhét vào túi, miệng vẫn không hé nửa lời.

Đường cao tốc tối nay vô cùng vắng vẻ. Tôi vặn to âm lượng của chiếc máy MD, hào hứng nhấn chân ga, lượn qua lượn lại lúc bên trái lúc bên phải, bỏ đám taxi và xe tải đường dài lại tít phía sau.

Đột nhiên, tôi phát hiện ra chị ấy đang khóc ở bên cạnh, đôi vai khẽ rung rung. Thấy vậy, tôi cố kìm nén một cái tặc lưỡi chán chường.

Vợ chồng

Sau khi ly hôn, một lần nữa tôi lại quay về nhà mẹ đẻ. Nhà cửa, bố mẹ, con mèo và tất cả mọi thứ đều đã trở nên cũ kỹ, già cỗi. Trước lúc tôi tốt nghiệp cấp ba và lên Tokyo học đại học, ngôi nhà này đã lung lay muôn đỗ, đến nay chẳng khác nào một căn nhà hoang. Thế nhưng, căn nhà nhỏ vốn được bao bọc bởi đám cây cối cắt tỉa kỹ lưỡng giờ gọn ghẽ hơn nhiều so với ngày tôi còn ở đó. Khung cửa sổ sát mái hiên được lau chùi bóng loáng, dây hành lang lát bằng những tấm gỗ ép mỏng không gợn một hạt bụi.

“Từ khi bố con nghỉ hưu, ngày nào ông ấy cũng quét dọn.”

Khi tôi nhắc đến chuyện này, mẹ đã vui vẻ nói vậy. Từ trước tới nay, mẹ tôi không giỏi làm việc nhà, thường xuyên bỏ đâu quên đấy, bà từng đánh mất giấy xin đi tham quan mà tôi phải nộp lại cho nhà trường, thậm chí cả danh bạ điện thoại cũng chẳng tìm thấy đâu, làm cả nhà phát điên lên được.

Thời gian tôi ở Tokyo, bố tôi xin nghỉ hưu ở xưởng đồ hộp mà ông đã làm suốt bao năm qua, từ đó vai trò của bố và mẹ trong gia đình hoàn toàn đảo ngược. Mẹ vẫn làm thêm theo giờ, còn bố thì một tay lo liệu đồng việc nhà vốn do mẹ đảm đương.

Tôi vô cùng ngỡ ngàng trước tình cảm gắn bó, khăng khít của bố mẹ. Khi tôi vẫn còn là một cô bé, thi thoảng hai người có cãi vã, nhưng khi đã lớn tuổi họ lại ngày càng biết cách thấu hiểu lẫn nhau, bất luận là nội dung cuộc chuyện hay cách dùng từ ngữ cũng đều khách sáo tới mức khó có thể tin được hai người là một cặp vợ chồng.

“Bà xã, số cá ngừ này là Yoriko vừa mang đến đấy.”

“Vậy sao? Tốt quá, lát nữa tôi sẽ gọi cho nó. Yoriko vẫn ổn chứ?”

“Nó vác cái bụng bầu to tướng lái xe đến đây, tôi mắng là không nên làm vậy, mà con bé cứ nói không sao, nhưng tôi vẫn kiên quyết lái xe đưa về.”

“Thế à, sau đó ông đi xe bus về sao?”

“Không, Yohei lái xe đưa tôi về.”

“Vậy chẳng phải còn làm phiền tui nó thêm sao?”

“Ừ. Bà có muốn ăn thêm ít cơm không?”

“Cảm ơn ông, cho tôi nửa bát nữa thôi nhé!”

Dưới ánh đèn vàng cam, chúng tôi ngồi quây quần bên bàn ăn được phủ một lớp vải nhựa thô kệch. Bố tôi chỗ chiếc nồi cơm điện in hình hoa văn mà cả nhà vẫn dùng từ khi tôi còn bé tí cho đến tận bây giờ, xới thêm cơm cho mẹ, rồi trở về bàn, sau đó dường mới nhận ra sự có mặt của con gái, ông nghiêng người qua nhìn bát cơm của tôi và hỏi: “Còn Miho?”

“Con tự xới được, cảm ơn bố.”

Ngay cả tôi cũng bắt đầu ăn nói kính cẩn hơn. Tôi đứng dậy xới một bát cơm đầy vừa chín tới, lại nhớ những ngày sống ở Tokyo vì sợ béo mà chẳng bao giờ dám ăn đến bát thứ hai. Lúc quay đầu lại, tôi thấy bố mẹ giờ đã già hơn trước rất nhiều, đang chụm đầu nhỏ

to khúc khích. Họ thật hạnh phúc! Suy nghĩ này vừa lướt qua trong đầu, mắt tôi chợt ngán ngắn nước, liền vội cúi đầu xuống, vừa hay trông thấy chú mèo mập ú đi qua bên chân, tiến lại phía bàn ăn.

“Ây dà, meo, mày về rồi đấy à?”

“Đây là cá ngừ tươi đây, có muốn ăn một ít không?”

Cạnh bàn kê bốn cái ghế, trước kia dành cho bố mẹ, tôi và cậu em trai Yohei ngồi ăn cơm. Con mèo ì ạch leo lên ghế, thực ra không phải vì muốn ăn cá, mà chỉ muốn ngồi cạnh bàn ăn. Nó giờ cũng đã già, răng già như đã rụng hết. Bố tôi đưa cá vào miệng nhá qua, rồi mới đặt lại trước mặt nó. Con mèo đưa mũi ngửi ngửi, ăn một miếng nhỏ.

“Đúng rồi Miho, Yohei bảo con gọi điện cho nó đấy.” Bố sực nhớ ra.

“Có chuyện gì vậy bố?”

“Không biết nữa, bố không hỏi.”

“Lát nữa con sẽ gọi. Con ăn no rồi. Mẹ cứ để bát đĩa đấy, lát nữa con rửa nhé!”

“Ừ, cảm ơn con.”

Ăn xong bữa tối, bố mẹ sẽ ra ngồi uống trà, ăn hoa quả trước tivi, thảnh thoảng thư giãn trước lúc đi ngủ. Tôi thực sự không muốn quấy rầy họ.

Tôi vào trong phòng thay đồ chỉ cách gian bếp một tấm rèm, cởi quần áo và đi tắm. Nếu đám bạn ở Tokyo nhìn thấy phòng tắm nhà tôi vẫn ốp gạch nám màu lòe loẹt, biết đâu lại bảo rất thời thượng ấy chứ nhỉ? Tôi ngâm mình trong bồn nước ấm, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thở một hơi dài.

Tôi đã trở về căn nhà này được một tháng kể từ sau khi ly hôn, cũng đến lúc phải nghĩ về tương lai sau này của bản thân rồi. Tôi từng làm hộ lý nha khoa ở Tokyo, nên có thể tìm một công việc tương tự tại đây, nhưng tạm thời tôi muốn tránh xa cái nghề này.

Bệnh viện nha khoa đầu tiên tôi vào làm là một bệnh viện nhỏ luôn khám chữa bệnh với lương tâm nghề nghiệp, chuyên trị sâu răng cho các em bé. Sau ba năm làm việc, một hôm tối cùng vài đồng nghiệp tham gia bữa tiệc trong ngành, và đã quen biết người chồng sau này của mình ở đó. Bề ngoài anh ấy là một người ôn hòa, nhẹ nhàng, nhưng lại rất có chí tiến thủ. Anh ấy nói muốn mở một phòng khám thẩm mỹ, hỏi tôi có thể qua đó làm việc không. Tôi nói thế này có vẻ hơi thổi phồng bản thân, nhưng khi đó tôi mới 24 tuổi, vẹt tinh xung quanh nhiều vô kể, thế nên rất nhanh tôi nhận ra anh ấy đã trúng tiếng sét ái tình.

Tuần thứ hai sau khi quen nhau, tôi đã lên giường cùng anh ấy trong một khách sạn lớn. Khi phòng khám của anh ấy khai trương cũng là lúc chúng tôi cử hành một hôn lễ hoành tráng ở ngay khách sạn kia.

Tôi và anh ấy cũng có quãng thời gian hạnh phúc bên nhau. Phòng khám mới khai trương không lâu, để nhanh chóng thu hồi số vốn đầu tư rất lớn và tăng thêm lợi nhuận, chúng tôi cùng với các đồng nghiệp khác đều làm việc quên ăn quên ngủ. Khi đó chúng tôi dù không dư dả gì, nhưng mỗi khi có dịp lại tụ tập ăn uống, cười cười nói nói, cùng nhau kể chuyện ước mơ.

Cũng giống như những câu chuyện thường thấy, khi việc điều hành phòng khám dần đi vào quỹ đạo, chúng tôi dọn khỏi căn chung cư cho thuê, mua một ngôi nhà với cửa vườn riêng biệt thoải mái. Khi trong sân đỗ hai chiếc xe hơi nhập khẩu, cuộc sống của chúng

tôi bắt đầu thay đổi. Tôi không có điều gì bất mãn với chồng, nhưng lại dần cảm thấy bất an. Anh ấy nói, khi tôi có mặt ở phòng khám, đám y tá trẻ đều thấy rất gò bó. Đúng là như vậy, tôi biết bản thân mình đa nghi, lo anh ấy sẽ đầu mày cuối mắt với những cô y tá kia, thế nên với suy nghĩ “mắt không thấy thì tim không đau”, tôi đã quyết định nghỉ hẳn việc ở phòng khám. Sau đó, anh ấy lại bảo, có lẽ chúng tôi nên sinh con. Tôi cũng thấy đây là một ý hay. Vậy nhưng, sự việc thường trái với ước nguyện, tôi vẫn mãi không có bầu, và điều đó khiến nỗi bất an trong tôi cứ tăng lên từng ngày.

Đúng lúc đó, bố mẹ tôi đến Tokyo tham dự hôn lễ của một người họ hàng, bèn ở lại nhà tôi hai ngày. Dường như họ không thể hòa hợp với chồng tôi. Dù năm lần bảy lượt bảo bố mẹ không phải khách khí, nhưng mỗi khi nói chuyện với chồng tôi, mặt mày hai người vẫn hết sức căng thẳng và chỉ có thể nói những lời khách sáo, chưa bao giờ khen ngợi hai chiếc xe hơi hay căn nhà riêng nằm ở khu Setagaya mà vợ chồng tôi phải rất nỗ lực mới mua được.

Giờ nghĩ lại, có lẽ đó là sợi dây cháy chậm cho tất cả mọi việc. Khi đó đột nhiên tôi cảm thấy cuộc sống lý tưởng mà mình luôn nghĩ tới kia thật trống rỗng. Tôi gọi điện cho người yêu cũ, bắt đầu chơi trò tình ái. Chẳng ngờ đối phương lại thật sự rung động, nên không thể nhẹ nhàng dứt bỏ. Hơn nữa, tôi cũng muốn chồng mình cảm nhận một chút mùi vị của sự nhạt nhẽo ấy, bèn cố ý mời anh ta đến nhà mình làm khách, hoặc cố ý bảo anh ta gọi điện thoại đến những lúc chồng tôi đang ở nhà. đương nhiên, chồng tôi nhanh chóng phát hiện ra.

Chồng tôi không thể tha thứ cho tôi, anh ấy đặt một phong bì tiền mặt dày cộp trước mặt tôi, cố kìm néo những giọt nước mắt và bảo tôi hãy về nhà mẹ đẻ. Tôi chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Tắm rửa xong, tôi thấy mẹ đang vui vẻ nói chuyện qua điện thoại. Thấy tôi đi ra, bà lập tức đưa điện thoại qua. Chiếc điện thoại quay số này không có tính năng thu âm, ông nghe truyền đến giọng nói của cậu em trai.

“Chị, nếu chị không bận việc gì, từ mai đến cửa hàng giúp em ba ngày được không?”

Câu hỏi quá đột ngột khiến tôi cảm thấy bối rối.

“Bác giúp việc trong cửa hàng có người nhà mới mất nên xin nghỉ.”

“... Chị thế nào cũng được.”

“Vậy nhờ cậy vào chị nhé, bốn giờ em sẽ đến đón.”

Nói xong, nó cúp máy luôn. Ý nó nói không phải là bốn giờ chiều, mà là sáng sớm, tôi phải đi ngủ ngay thôi. Ngẩng đầu nhìn lên, bố mặc quần đùi áo may ô, còn mẹ mặc bộ đồ Hawaii với họa tiết kỳ quái đang ngồi trên chiếu tatami vừa xem tivi vừa cười ha hả. Bát đĩa đã được rửa sạch sẽ và xếp trong tủ bếp từ lúc nào.

Quả thật hôm sau Yohei đến đón tôi lúc bốn giờ sáng. Vừa trông thấy tôi, nó liền tỏ vẻ không vui.

“Chị không cần phải trang điểm mà.”

“Ù, chị quen rồi.”

“Sao cũng được.” Nó khẽ làm rầm một câu rồi ngồi lên chiếc xe tải nhỏ. Nó làm nghề bán buôn nước mắm ở khu chợ gần cảng, công ty không lớn, nhưng dù gì nó cũng là một ông chủ. Nó đã kết hôn được ba năm và tháng này vợ nó sẽ sinh em bé.

Nó lặng lẽ lái xe. Cũng giống như bố mẹ tôi, nó có một cuộc sống ổn định chắc chắn.

Tôi nhìn mặt em trai hỏi: “Sao tình cảm của bố và mẹ lại tốt vậy nhỉ?”

“Em không biết, chắc vì hai người đó là vợ chồng thôi.”

Nó trả lời dứt khoát, khiến tôi một lần nữa rơi vào hỗn loạn. Không biết có phải cảm nhận được tâm trạng của chị mình hay không mà nó không nói lời nào nữa, chỉ lặng lẽ dừng xe trong bãi đỗ xe. Trong chợ xộc lên mùi cá tanh và có những tiếng ồn ào không ai nghĩ có thể xuất hiện vào buổi sớm tinh mơ. Tôi đi theo em trai, giẫm lên nền đất bùn ẩm ướt, suýt chút nữa đâm vào chiếc xe đầy chở những thùng giấy lớn, bèn luồng cuồng tránh sang một bên.

“Ô, Yohei, sao hôm nay lại mang đến một bà chị xinh đẹp thế?” Một người đàn ông với nước da đen bóng cất lời hỏi lớn.

“Chị gái tôi đấy, đã 31 tuổi rồi.”

“Ôi, sao chẳng giống nhau chút nào vậy?”

Tôi lóng ngóng đi sau em trai, nhìn thấy em đâu với cái bụng to, người thắt chiếc váy quây, chân đi ủng cao su, mặt mày tươi cười chào hỏi tôi. Em ấy đã béo lên không ít, và cũng xấu hơn năm xưa khi tôi gặp trong hôn lễ.

Ồ! Có gì đó không đúng ở đây thì phải, tôi thầm nghĩ. Trước kia tôi quyết tâm phải rời khỏi thành phố này chính là vì muốn thoát khỏi cuộc sống kiểu này, nhưng giờ đây nhìn họ, tại sao trong lòng lại dây lên một sự ngưỡng mộ chứ?

Tôi quay người rảo bước về phía cổng chợ, người đàn ông kia hỏi bằng một giọng bông đùa sau lưng tôi: “Chị ơi, có muốn lấy tôi không?”

Gái trinh

31 tuổi, tôi vẫn là một cô gái trinh trắng. Đây đương nhiên không phải lỗi của chị. Nhưng khi nghĩ như vậy nghĩa là tôi đã đẩy trách nhiệm lên vai chị mình.

Từ lúc chào đời, tôi đã ở cùng người chị hơn mình hai tuổi, chúng tôi đều chưa từng kết hôn, nên sau này vẫn sẽ sống cùng nhau, cho đến khi chết già.

Hai chị em tôi sinh ra trong gia đình đơn thân, năm năm trước mẹ tôi đã rời khỏi cõi đời này do mắc bệnh tim. Từ trước đó rất lâu, chị tôi đã là trụ cột gia đình, vì vậy cái chết của mẹ cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống của chúng tôi.

Về dung mạo của chị, có thể dùng một câu để tả: giống hệt nữ đô vật. Chị đã có thời gian luyện tập cả Aikido và Karate, nhưng thân hình của chị lại có vẻ nhỏ nhắn hơn những nữ đô vật thực sự. Có điều, những cô gái theo thể thao chuyên nghiệp thời buổi này thường có thừa sự thu hút và nữ tính, còn chị tôi chỉ phù hợp với quan niệm cứng nhắc của mọi người về các nữ đô vật là một cô gái độc thân 33 tuổi, không hề có chút nữ tính nào. Từ bé chị đã để tóc ngắn, đeo cặp kính dày cộp, sau khi rời khỏi trung tâm Aikido của trường đại học thể dục, cơ thể chị không ngừng phát triển bè ngang.

Chị chưa từng trang điểm, kem chống nắng cũng lười thoa, chính vì thế mà trên mặt, cổ và cánh tay nổi đầy những nốt lốm đốm. Tuy nhiên, chị chẳng để tâm, vẫn mặc bộ đồng phục gần như sắp rách, ngồi xem báo thèm thao trước bàn làm việc của công ty. Thực ra, tôi và chị giống nhau như đúc, không những thế chúng tôi còn làm cùng một công ty. Khi tôi sắp tốt nghiệp, chị trực tiếp tới gặp giám đốc và xin ông ấy tuyển dụng tôi. Điều này khiến một đứa đã bị hàng chục công ty phũ phàng từ chối như tôi cảm động rơi nước mắt.

“Minilla, hết trà rồi.”

Trưởng bộ phận kinh doanh không phải đang nói người chị nhàn nhã uống cà phê buổi sáng, mà muốn nhắc nhở tôi khi đó đang sắp xếp nốt đơn hằng ngày hôm qua. Tôi liền đứng ngay dậy lấy túi trà để ở trong tủ ra.

“Cô có thể pha bốn cốc mang vào phòng họp được không? Trong đó đang có khách.”

Nếu là chị tôi, hẳn là sẽ thẳng thừng trả lời: “Tôi đang bận, anh tự pha lấy nhé!” Nhưng tôi là Minilla - thuộc hạ của Godzilla^[2], cho dù không cam tâm, nhưng cũng đành gật đầu đồng ý.

Tôi nhanh nhẹn pha trà mang đến phòng họp, lạnh lùng đặt xuống trước mặt khách, cũng không buồn mở miệng chào hỏi họ. Nghĩ đến một đồng đơn hàng bắt buộc phải sắp xếp xong trước giờ nghỉ trưa, tôi bước thật nhanh khỏi phòng họp. Lúc đóng cửa, tôi nghe thấy tiếng vị khách phía sau nói: “Nhân viên tạp vụ của các anh xấu thật.” Sau đó, lại nghe trưởng phòng nhỏ giọng đáp: “Công ty tôi còn có người xấu hơn cô ta kia.”

Khi tôi trở về bàn làm việc, chị đã gấp tờ báo lại, vừa ngậm điếu thuốc vừa mở máy tính. Một khi chị đã làm việc thì sẽ vô cùng nhập tâm, trong đầu không hề nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác, nếu lân la

trò chuyện với chị có thể sẽ bị sút một phát bay tít ra xa. Sở dĩ sau lưng mọi người gọi chị là Godzilla không chỉ vì dung mạo, mà còn vì khi làm việc chị tập trung hơn ai hết (phải nói rằng không ai có thể làm ảnh hưởng đến chị). Chị xử lý tất cả công việc một cách nhanh chóng, đúng năm giờ thì đứng dậy đi về, còn tôi lại khác, những việc vặt vãnh như pha trà, photo thường xuyên rơi lên đầu tôi, chẳng bao giờ được về đúng giờ. Đương nhiên, chị không thể giúp tôi, vừa đến giờ tan ca chị đã kêu lên: “Năm giờ rồi.” đoạn quay người bước về phía phòng thay đồ. Phút chốc, mọi người trong cái văn phòng nhỏ bé này cùng thở phào. Khi cắp trên và đám phụ nữ trung niên lĩnh lương theo giờ bắt đầu tán gẫu và thây kệ mọi việc, tôi không thể tham gia mà vẫn phải vùi đầu vào những việc đang dở dang. Muộn nhất là một tiếng sau khi chị về tôi mới có thể rời khỏi công ty. Khi ngồi trên tàu điện ngầm, tôi sẽ cố nghĩ lại xem trong tủ lạnh còn đồ ăn không, nên mua món gì về nấu bữa tối nay, và chuẩn bị cơm hộp cho bữa sáng, bữa trưa ngày mai, sau đó vào siêu thị trước nhà ga mua đồ rồi mới về nhà. Còn chị tôi sau năm giờ chiều sẽ đi dạy Aikido cho các bé tiểu học, khoảng tầm giờ mới về. Trước khi chị về đến nhà, tôi phải làm xong bữa tối và bày sẵn lên bàn ăn.

Lối sinh hoạt này đã có từ khi mẹ tôi còn sống, và có lẽ nó cũng sẽ được tiếp tục duy trì. Chúng tôi sống trong căn nhà cũ kỹ từ thời ông nội, đó là tài sản riêng của nhà chúng tôi, không phải vay mượn, vì thế tiền lương của hai chị em cộng với thu nhập làm thêm của chị cũng đủ để trang trải cuộc sống trước mắt. Chúng tôi không ai bảo ai, cùng cố gắng tiết kiệm nhằm tích cóp tiền dưỡng già. Nói là tiết kiệm, nhưng thực ra từ trước đến nay tôi chưa từng có khái niệm về hai chữ “xa xỉ”, ngoài những nhu yếu phẩm ở mức thấp nhất và tiền ăn ra, tôi không có việc gì cần đến tiền. Dù là quần áo, giày dép hay

tài khoản ngân hàng, hai chị em tôi đều chia sẻ với nhau, đáng sợ hơn, ngay cả đồ lót chúng tôi cũng dùng chung, chỉ có bàn chải đánh răng của ai người này dùng.

“Chà, thơm thế! Hôm nay em cho ăn món gì vậy?” Chị về nhà rất đúng giờ, thò đầu vào bếp hỏi.

“Cá thu nhỏ hôm nay khá ngon, em mua về làm món Nanbanzuke^[3], ngoài ra còn có đậu Hà Lan xào tôm, sa lát dưa chuột hạnh nhân.”

“Vậy chị tắm trước nhé.”

Chị quăng bộ đồ đồng phục vào trong máy giặt (giặt xong đương nhiên tôi sẽ là người phơi), thoải mái đi tắm. Khi chị tắm xong và lấy một chai bia lớn trong tủ lạnh ra, nếu thức ăn vẫn chưa được đưa lên, chị sẽ sa sầm mặt lại. Bởi vì cả ngày chị chỉ mong đến giây phút này.

Hôm nay, tôi cũng tranh thủ bày biện bát đĩa ra bàn ăn trước khi chị tắm xong. Từ lúc bước ra khỏi công ty, tôi vẫn chưa có phút nào được nghỉ ngơi, giờ rã rời ngồi phịch xuống ghế ăn trong bếp.

“Em cũng uống một ít chứ?”

Rất ít khi chị mời tôi cùng uống thế này, xem ra hôm nay tâm trạng có vẻ không tồi.

“Em xem cái này đi, đây là quà phụ huynh lớp Aikido tặng chị đấy.”

Chị đưa cho tôi một tờ giới thiệu thông tin du lịch. Nó được in màu đen trắng, không có hình ảnh, trông chẳng hấp dẫn gì.

“... Sáu ngày, 99.000 yên?”

“Tháng tám mà có mức giá này là rẻ lắm rồi, chồng cô ấy làm việc trong một công ty du lịch, đây có lẽ là giá dành cho nhân viên.

Cô ấy nói thường ngày chị rất quan tâm đến bọn trẻ, vì thế mới tính cho chúng ta giá thấp như vậy."

"Thật sao?" Tôi trả lời một cách uể oải.

Chị tôi chỉ có một sự hưởng thụ là mỗi năm đi du lịch một lần, vào dịp hè khi công ty không quá bận. Đường như chị rất thích việc này, hằng năm không biết chị luôn tìm đâu ra những chuyến du lịch giá rẻ như vậy. Tôi chưa từng cảm thấy thích thú, vui vẻ khi đi nghỉ cùng chị, nhưng cũng chẳng buồn cự tuyệt, thế là lần nào cũng đồng hành cùng với chị.

Ở công ty, chị gần như không nói chuyện với bất kỳ ai (kể cả tôi), nhưng cứ hễ về đến nhà là sẽ nói luôn mồm, quanh đi quẩn lại toàn nói xấu những người trong công ty và phụ huynh lớp Aikido, còn tôi chỉ biết im lặng nghe chị lải nhải. Lời chị nói lúc nào cũng chứa đầy ác ý, nhưng lại rất thảng thắn. Quả nhiên, chị cũng lải nhải cả việc tôi đã bận tối mắt mũi còn giúp pha trà cho khách nữa.

Những chị đồng nghiệp làm việc theo giờ thường xuyên bảo tôi: "Nếu không rời khỏi chị cô, thì cả đời này cô cũng không tìm được người yêu đâu." Tôi nghĩ kể cả có rời khỏi chị, rồi yêu đương thuận lợi thì sau khi kết hôn, cuộc sống có lẽ cũng chẳng khác mấy so với hiện tại - đó vẫn là cuộc sống mà trong lòng luôn mang nỗi kính sợ và nể trọng với người chủ gia đình, dựa vào một sự yên tâm và nỗi chán nản để chống đỡ với cuộc sống hằng ngày, chẳng có chuyện gì quá vui vẻ, cũng chẳng có chuyện gì phải bất mãn. Nghĩ đến việc sau khi kết hôn còn phải sinh con, ngược lại tôi càng cảm thấy phiền não.

Còn chị tôi hình như cũng từng có một cuộc tình ngắn ngủi, tôi đã nghe giùm điện thoại vài lần, nhưng sau đó mọi chuyện chẳng đi đến đâu. Tôi nhìn núm vú của chị nhô lên dưới chiếc áo T-shirt, bên

trong không mặc áo lót, thầm đoán xem rốt cuộc chị có còn là gái trinh nữa hay không, nhưng mãi chẳng thể đoán được. Trên tivi, chương trình tạp kỹ đã chuyển sang phim tình cảm, chị bấm điều khiển chuyển ngay sang kênh bóng chày. Tôi không có hứng thú với bóng chày và phim tình cảm, thấy chị sắp ăn xong thức ăn, bèn đứng dậy lấy dưa góp.

Trước nay, tôi chưa từng có bạn trai, thậm chí chưa từng thích một anh chàng nào. Mặc dù cũng từng nghi ngờ mình có khuyết điểm to lớn nào chăng, nhưng tôi không gây thêm rắc rối cho ai, cũng không cố gò ép bản thân. Đối với tôi, tình yêu chỉ có trên tivi, phim ảnh, và nó giống như Amphetamine^[4] hay cần sa. Tôi cũng biết trên đời thực sự tồn tại điều này, nhưng lại cảm thấy nó rất xa vời với thế giới nhỏ bé của chúng tôi. Nghe nói khi đàn ông không có bạn gái, họ sẽ tìm đến những tụ điểm có gái phong trào để dâng hiến lần đầu tiên của mình. Còn dục vọng của tôi không lớn đến vậy. Trước kia, có lần tôi thấy một cô gái khoảng 20 tuổi trên tivi nói, nếu như không có kinh nghiệm về sex thì sẽ chẳng thể ngẩng đầu lên được trước mặt bạn bè. Không biết là may mắn hay bất hạnh, tôi chẳng có bạn bè, nên cũng chẳng cần phải lo lắng. Chị chính là người bạn duy nhất của tôi.

“Món này ngon thật.”

Khi tôi gấp miếng cà chua trong món tương gạo lên, chị bảo vậy.

“Hơi nhạt.”

“Không, rất ngon đấy. Nếu chị là đàn ông, nhất định sẽ lấy một cô gái như em.”

Nghe chị nói vậy, tôi sờn hết cả gai ốc. Chị nở một nụ cười có hơi bia ngà ngà, khiến tôi nhớ về hình ảnh người bố lúc nào cũng

nồng nặc mùi rượu nầm khuất sâu trong ký ức của mình, nhưng cơn sóng tình cảm ấy rất nhanh sau đó đã bình lặng trở lại.

Nếu như không có chị, liệu tôi có thể sống tiếp không nhỉ? Trong đầu tôi chợt nảy ra câu hỏi này, nhưng cũng ngay lập tức tôi tự đưa ra kết luận: “No.” Dù chị có đột ngột qua đời, tôi cũng có thể sống tốt, thế nhưng nếu như tôi chẳng may chết đi, không hiểu chị có thể sống tiếp được hay không nữa.

Cho đến giờ, mối quan hệ giữa chúng tôi không tốt, cũng chẳng xấu. Võ Aikido của tôi cũng không hề kém chị, nếu hai chị em tôi thực sự xảy ra ẩu đả, có lẽ sẽ có một người mất mạng, nhưng chưa chắc người đó sẽ là chị. Có thể sớm muộn một ngày nào đó tôi cũng sẽ kết hôn. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có dự cảm này.

Món đồ ưa thích

“Hút thuốc quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.” Khi tôi đọc dòng chữ in trên vỏ bao thuốc, Yuki mở tròn đôi mắt mơ màng. Khuôn mặt trắng ngần của cô ấy vùi trong chiếc gối lông và tấm ga trải giường sạch sẽ, ánh mắt long lanh, còn mái tóc ngắn thì đen nhánh.

“Đúng rồi, anh Yuu, em không thấy anh hút thuốc nữa.”

“Anh cai rồi.”

“Ồ, tại sao?”

“Chẳng tại sao cả. Anh cũng có rất nhiều nỗi khổ tâm.”

“Vậy sao, thật khổ sở!”

Cô ấy ngồi dậy, cướp lấy hộp thuốc trên tay tôi, với hộp diêm của khách sạn, châm một điếu thuốc, rồi say sưa hút. Hương thơm tỏa ra đầy cám dỗ khiến cho một kẻ vừa mới cai thuốc như tôi bỗng quên mất lý do tại sao mình lại bỏ thuốc. Đúng rồi, trong khu cộng đồng của thành phố phía bắc nước Anh nơi tôi ở gần như chẳng có ai hút thuốc. Ở đó, giá một bao thuốc đắt gấp hai lần so với Nhật Bản. Hơn nữa, người vợ quốc tịch Anh mà tôi mới kết hôn năm ngoái đang có bầu, nên tôi nhân cơ hội ấy cai thuốc. Như vậy vừa khiến vợ vui, mà còn tốt cho sức khỏe của em bé sắp chào đời.

Chẳng ngờ, điều này lại cải thiện ấn tượng của đồng nghiệp về tôi, mọi người đều khen tôi đã trưởng thành.

“Em không ép buộc anh, nhưng ít nhất mỗi năm hãy để bản thân được thoải mái ba ngày chứ.” Sau phút giây mặn nồng, giọng Yuki có vẻ nũng nịu, đáng yêu hơn.

Nghe cô ấy nói vậy, tôi ngậm luôn điếu thuốc cô ấy đưa lên miệng mình. Cô ấy châm thuốc cho tôi. Khi đốm lửa trên tay cô ấy tiến lại gần, tôi khẽ thấy một nụ cười hiền hòa thầm đắm trên khuôn mặt cô ấy trong căn phòng buông kín rèm. Khuôn mặt ấy không giống người phàm mà căng tràn vẻ rạng rỡ thần thánh khiến tôi bất giác rung mình. Có lẽ do tác dụng của cần sa hút lúc sớm còn đọng lại trong người, tôi nghĩ vậy, lại rít một hơi điếu ESSE Nhật mà Yuki bắt đầu hút từ thời trung học, ngay lập tức bị sặc.

“Thuốc của em nặng thật đấy.”

Yuki néo mắt, không trả lời.

Tôi và Yuki đều đã có gia đình riêng. Từ năm 24 tuổi, cứ mỗi năm chúng tôi sẽ dành ra bốn đêm bên nhau tại một khách sạn ở Amsterdam. Kiểu hẹn bí mật này chỉ bị hủy đúng một lần vào năm cô ấy sinh con, tới nay đã là lần thứ sáu. Nếu điều này xảy đến với người khác, nhất định tôi sẽ cảm thấy rất lảng mạn. Nhưng thật lòng mà nói, dù là tôi hay cô ấy cũng chỉ muốn mỗi năm có một dịp được rũ bỏ cuộc sống thường nhật, mà không phải lo lắng đến vấn đề pháp luật, hoàn toàn chìm đắm trong cần sa và nhục cảm lạc lối.

Trong buổi tối tương phùng, trước tiên chúng tôi đến quán cà phê gần khách sạn mua chút đồ ăn, sau đó sẽ là những cuộc hoan lạc triền miên và những giấc ngủ ngắn chập chờn. Sau 36 tiếng

đồng hồ như thế, cả hai mới trở lại trạng thái bình thường, mặc lại quần áo và đi đến nhà hàng.

“Ba ngày có vẻ không đủ.”

Mặc dù mỗi lần đều ở lại bốn đêm, nhưng trên thực tế chúng tôi chỉ ở bên nhau ba ngày ngắn ngủi. Đến bây giờ, cô ấy đã không còn giữ thái độ nghiêm túc với những lời phàn nàn cũ rích của tôi.

“Cảm thấy không đủ mới thú vị.” Khuôn mặt cô ấy khẽ cười trong gương. Đây cũng là câu trả lời nhất quán của cô ấy.

“Được rồi.” Yuki nói rồi đứng dậy. Cô ấy đã 31 tuổi, nhưng bụng vẫn phẳng lì trong bộ lỗ phục size nhỏ, khó có thể tưởng tượng được rằng cô ấy đã bà mẹ một con. Cô ấy rất cao, mỗi lần gặp nhau tóc của cô ấy lại ngắn hơn một ít, và đến nay nó đã là một mái tóc siêu ngắn. Một sự hấp dẫn mắt câm đồi toát ra từ người cô ấy khiến người ta khó đoán được cô ấy trưởng thành hay vẫn ngây thơ. Cô ấy không được coi là một mỹ nhân, nhưng lại rất thông minh, và cũng rất dễ chịu.

“Tại sao chúng mình không lấy nhau nhỉ?”

Nghe tôi buột miệng hỏi, cô ấy lại mỉm cười.

“Câu này năm nào anh cũng nói.”

Chúng tôi tản bộ dọc theo con kênh đào không có một bóng người ngắm cảnh, đi về hướng nhà hàng. Trong bóng tối lờ mờ, Yuki kéo cổ áo, vui vẻ xuýt xoa: “Lạnh quá, lạnh quá!”

“Anh Yuu này, công việc và gia đình của anh vẫn tốt chứ?”

“Tất cả đều ổn. Vợ anh đang mang thai, tuần trước mới biết.”

“Ôi, chúc mừng anh, thế thì tốt quá rồi!”

“Cảm ơn em! Thật sự khi phải nói những chuyện nghiêm túc này với em, anh luôn cảm thấy rất bối rối.”

Yuki bỗng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tôi và cô ấy đã yêu nhau trong nửa cuối những năm trung học. Tôi là một thiếu niên không ngoan, hoặc có thể nói là hư hỏng, lúc nào cũng mặc quần ống rộng, cổ áo dựng đứng, thậm chí còn dám đe dọa thầy giáo. Còn cô ấy nhìn qua thì rất ngoan, nhưng kỳ thực cũng là một học sinh cá biệt, không những không bao giờ chào hỏi giáo viên mà ngay đến bạn học cùng lớp cô ấy cũng chẳng thèm đếm xỉa. Cô ấy không phải coi trời bằng vung, mà luôn cao ngạo nhìn đời bằng nửa con mắt, hoàn toàn khác so với con người cô ấy bây giờ.

Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi không tham gia kỳ thi lên cấp ba, bố mẹ âm thầm bàn mưu tính kế đưa tôi sang nhà người chú ở bên Anh. Có lẽ họ cho rằng nếu tôi tiếp tục ở lại Nhật Bản thì sớm muộn gì cũng sẽ gây ra họa lớn. Âm mưu của bố mẹ có thể coi là đã thành công. Ở nhà một người chú độc thân lập dị, gặp chuyện gì cũng chẳng bao giờ can thiệp giúp đỡ, và cũng chẳng quan tâm chăm sóc đến cháu mình, máu sục sôi trong tôi dần dần lắng xuống. Cuối cùng, tôi cũng chịu đến trường, vào kỳ nghỉ cũng vác ba lô đi phượt khắp các vùng đất của châu Âu như đại đa số các học sinh khác.

Trên đường đi du lịch, tôi sẽ gửi bưu thiếp cho Yuki, bên cạnh đó chúng tôi vẫn duy trì thói quen gửi thiệp mừng sinh nhật và giáng sinh cho nhau. Trong quãng thời gian tôi cải tà quy chính, cô ấy cũng đã tìm được cho mình một người mới, và bắt đầu hưởng thụ niềm vui trong cuộc sống. Năm 24 tuổi, cô ấy thông báo cho tôi một tin: “Em sắp đi công tác đến Antwerp, trên đường trở về có thể gặp nhau ở một nơi nào đó không?” Ban đầu hẹn nhau ở Amsterdam, chúng tôi không hề có dụng ý đặc biệt nào, nhưng giờ đây nhớ lại,

có lẽ khi đó tôi đã hy vọng có thể xây dựng một mối quan hệ như thế này với cô ấy.

Sau gần mươi năm xa cách, từ một cô gái rối loạn tâm thần như chim sơ cành cong, Yuki đã trở thành một người phụ nữ sang trọng, quý phái, trên miệng luôn nở một nụ cười điềm đạm. Khi đó, cô ấy đã kết hôn với người chồng lớn hơn mình gần một giáp, nhưng cũng chẳng hề gì. Thú tình cảm không màng tắt cả để khao khát được bên nhau thuở trung học lại một lần nữa thức tỉnh, cô ấy dường như cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Thế là khi vô tình trở về Nhật Bản, tôi và cô ấy - người không thể vứt bỏ công việc và gia đình của mình, đã ước hẹn mỗi năm sẽ gặp mặt một lần. Cô ấy sẽ đặt khách sạn, thanh toán tiền phòng, còn tôi phụ trách hóa đơn ăn uống của mấy ngày này. Khách sạn mà chúng tôi ở năm sau luôn cao cấp hơn năm trước, tôi cũng không ngừng nâng cao đẳng cấp của các nhà hàng, nỗ lực làm việc, đồng thời xây dựng gia đình riêng. Tôi làm tất cả những điều này để cho Yuki yên tâm.

“Đúng rồi, Toyokawa Etsushi là ai thế?”

Khi đang thưởng thức các món xào trong một nhà hàng Indonesia lâu đời, tôi đột nhiên nhớ đến chuyện này và hỏi cô ấy.

“Là một diễn viên, sao vậy?” Cô ấy mải lột vỏ tôm, không buồn ngẩng đầu lên trả lời.

“Một cô gái Nhật Bản ngồi cạnh anh trên máy bay nói anh rất giống anh ta.”

“Ừ, đúng là có hơi giống. Có cần em gửi ảnh của anh ta cho anh xem sau khi trở về không?”

“Không cần... Anh ta có đẹp trai hơn Kimura Takuya không?”

“Chẳng có ai đẹp trai hơn anh cả. Em nghĩ thỉnh thoảng anh cũng nên về Nhật Bản một chuyến đi.” Cô ấy rưới rất nhiều nước chấm lên trên thịt tôm, ăn ngon lành.

“Nếu vậy, em sẽ ở cùng anh chứ?”

Yuki trước nay chỉ cười trừ với những câu nói của tôi, nhưng lúc này lại đặt dao nĩa xuống, nhìn tôi chằm chằm.

“Nếu như anh đang nghiêm túc, thì em nói cho anh biết, tuyệt đối không thể được. Nếu không, chúng ta sẽ đánh mất ý nghĩa khi đến nơi này.”

Tôi rất hiểu, không phải vì cuộc sống của cô ấy ở Nhật Bản không hạnh phúc hay vì lý do nào đó mới khiến cô ấy cảm thấy chán nản và muốn chìm đắm trong mối tình vụng trộm này. Cô ấy thích tôi, cũng giống như việc cô ấy thích thuốc lá và cà phê vậy.

“Anh biết.” Tôi nghiêm túc trả lời.

Hồng trà Assam, cà phê mới xay, bánh ngọt sô cô la trên đường tản bộ, một điếu thuốc lá, một ly Brandy sau bữa ăn, một cốc ca cao nóng trước khi đi ngủ, một chút cần sa trước lúc làm tình và còn cuộc hẹn vụng trộm mỗi năm một lần - cô ấy hưởng thụ những điều này một cách rất chừng mực. Yuki từng nói: “Một người đã trúng độc thì dù có làm bất cứ chuyện gì cũng đều vô ích.” Xung quanh cô ấy dường như có rất nhiều người trúng phải liều thuốc độc của công việc, vận động, giảm béo, hay tình ái.

Đêm cuối cùng, tôi dùng tẩu thuốc bằng đồng nguyên chất hút cần sa, mặc cho bản thân chìm đắm trong làn khói mờ ảo. Sự căng thẳng trong người dần biến mất, bản thân hoàn toàn thanh tịnh. Tâm trí và cơ thể được thả lỏng, nhưng cảm giác lại vô cùng nhạy bén,

khoái cảm tăng lên gấp bội. Dường như thế giới này tràn ngập những điều đẹp đẽ, tất thảy những tội ác trong quá khứ đều có thể tha thứ. Cô ấy cười và nói, nếu như Nhật Bản có thứ này, chắc sẽ không có ai còn muốn đi làm nữa.

Tôi không biết một người đã có con như cô ấy đã bị ra lý do gì để có thể đều đặn hằng năm đến đây hẹn hò, nhưng tôi có một dự cảm rằng vài năm sau, thậm chí 20 năm, 30 năm sau, chúng tôi vẫn sẽ duy trì được quan hệ này. Tôi không thể trông mong gì hơn, nhưng trong khi ôm chặt cô ấy và hưởng thụ khoái cảm đang dâng trào, tôi cũng cảm nhận được một nỗi đau không thể thốt nên lời. Vợ tôi chưa từng mang tới cho tôi cảm giác ấy, cô ấy giống như tấm thảm đã quen dùng và những chiếc bánh mỳ đặt trên bàn ăn vào bữa sáng, lúc nào cũng khiến tôi an tâm. Ở Nhật Bản, có lẽ cũng có một người mang đến cho Yuki cảm giác tương tự nhỉ.

Tôi say sưa ngắm nhìn Yuki đang chìm dần vào giấc ngủ mẫn nguyễn. Khi rón rén bước xuống giường, mở túi xách của cô ấy, tôi thấy bên trong chỉ có tập khăn giấy nằm lẩn lộn cùng ví, khăn tay và hộp trang điểm, lật ra ngăn sau thì có tờ quảng cáo ngân hàng ngầm, hẳn là cô ấy đã lấy lúc đi trên đường. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy vai diễn là một bà nội trợ bình thường của cô ấy. Tôi nhét túi cần sa cuối cùng có cả túi nilon kèm theo khi mua vào trong hộp trang điểm. Khi phát hiện ra điều này, liệu cô ấy sẽ bật cười sảng khoái hay từ đó trở đi sẽ không bao giờ đến chỗ hẹn nữa? Tôi không biết.

Shachiku

T_rước kia, tôi từng nghe người ta nói, có thể chia nhân viên của một công ty thành hai phần thiên tài, năm phần làng nhàng và ba phần xuẩn ngốc. Dựa trên tiêu chuẩn này, có lẽ tôi thuộc ba phần dành cho những tên trộm tiền lương kia. Không phải tôi khiêm tốn, mà khi nghĩ lại những gì mình đã làm được trong tám năm trời bươn chải trong xã hội - hằng ngày đều đặn đến phòng thiết bị thông tin của một xưởng sản xuất đồ gia dụng lớn để nghe lệnh hành sự, hoàn thành công việc cấp trên giao phó mà chẳng hề động não, tôi mới rút ra được kết luận này.

“Các cậu không thấy chị Yoshizumi thực ra cũng là một Shachiku^[5] sao?”

“Ù, không khéo là thế cũng nên, nhưng chị ấy và chủ nhiệm thuộc tip người khác nhau, hơn nữa chị ấy còn là cháu gái của giám đốc.”

“Các cậu có quan sát kỹ không thế, từ đầu đến chân chị ấy toàn là những nhãn hiệu nổi tiếng đấy nhé.”

“Trông bộ dạng khờ khạo của chị ấy chả khác gì Frances & Aiko^[6].”

Tôi ngồi bó gối trong toilet, vô tình nghe được cuộc chuyện của mấy cô gái bên ngoài. Ăn xong bữa trưa, tôi thực sự không thể kìm nổi cơn buồn ngủ, bèn lén chuồn vào phòng vệ sinh ngồi gà gật trên nắp bồn cầu, chẳng ngờ lại phát hiện ra người ta đang nói xấu sau lưng mình. Đầu óc tôi bỗng trở nên trống rỗng, chẳng thể lý giải được “Shachiku” có nghĩa là gì. Chỉ “Shatiku”, tức là tiết kiệm trong công ty chẳng? Họ nói tôi đã tiết kiệm được không ít tiền sao? Tôi thầm suy nghĩ, khi nghe giọng nói của họ xa dần, tôi mới bước ra ngoài rửa tay, và chợt nhớ ra, ý họ không phải là “Shachiku” đấy chứ?

Tôi soi mình trước tấm gương sáng bóng trong phòng vệ sinh, một cô gái 31 tuổi với trang phục vừa vặn (đúng như lời họ nói, đây là bộ đồ của một nhãn hàng cao cấp mới thịnh hành khoảng năm năm nay) có kiểu tóc và cách trang điểm không quá thời thượng, nhưng cũng chẳng lạc hậu, trên khuôn mặt tròn trịa là một đôi mắt mơ màng. Vậy mà dám nói tôi là Shachiku! Nhưng nghĩ kỹ lại, thì cũng có chút có lý, ngay tôi cũng bất giác gật gù công nhận.

Cho đến giờ phút này, gần như chưa có ai nói xấu về tôi, nhưng cũng không phải vì vậy mà lúc này tôi cảm thấy quá bị tổn thương, ngược lại còn thấy mới mẻ. Tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, chỉ hơi căng thẳng khi quay trở lại văn phòng. Giữa khu văn phòng rộng kê dãy bàn làm việc tựa như những hòn đảo nổi lên giữa vùng biển mênh mông, do buổi chiều có cuộc họp nên nhân viên tập trung đông hơn bình thường, tiếng chuông điện thoại và tiếng cười nói ầm ĩ trong phòng.

“Yoshizumi, ban nãy chị đi đâu thế? Có thể làm phiền chị một chút không?”

Vừa trông thấy tôi, chủ nhiệm đã nói như vậy. Tôi hoang mang bước theo cậu ta, liếc mắt về phía dãy bàn làm việc, mấy cô gái ban nãy đang đưa mắt nhìn nhau như muốn nói: “Tôi đã nói rồi mà.” Mấy cô gái ngoài 20 tuổi đó mỗi lần tụ tập ăn uống chắc chắn phải lê lết đến nhà hàng thứ ba, kể cả có đi hát karaoke thâu đêm, thì sáng hôm sau họ vẫn có thể đi làm với bộ dạng chỉnh chu, xinh đẹp, khiến người ta phải ngờ rằng nhà họ có chuyên gia trang điểm và chuyên gia tạo phong cách riêng. Tôi đã qua cái tuổi ấy cũng mới chỉ vài năm, nhưng đã không còn nhớ khi đó liệu mình có giống họ không.

Cậu chủ nhiệm thấp hơn tôi đứng ở khu hút thuốc không một bóng người. Xung quanh rõ ràng chẳng có ai, nhưng cậu ta vẫn cứ nhìn đông ngó tây như một chú Chihuahua^[7].

“Chị quyết định chưa? Trong cuộc họp hôm nay phải tuyên bố rồi đấy.”

Lãnh đạo cấp cao chẳng phải đã quyết định rồi sao, tôi còn biết làm thế nào nữa chứ? Trong lòng tôi nghĩ vậy, nhưng lại không nói ra lời. Mấy cô gái lúc nãy gọi chủ nhiệm là “Shachiku”, thực chẳng sai chút nào. Cậu ta phục tùng chỉ thị của cấp trên một cách tuyệt đối. Khi có sự thay đổi nhân sự ở cấp trên trực thuộc, cậu ta sẽ nhanh chóng thích ứng và thay đổi chủ trương theo ý muốn của sếp mới, giống như một “nô lệ” thực thụ. Tháng trước, nội bộ công ty tiến hành cải tổ, thay một lãnh đạo cấp cao, cậu ta lại được dịp thể hiện tính cách xu nịnh, và đương nhiên mọi người lại càng coi thường cậu ta hơn. Nói thật, đến nay trong cả phòng chỉ có mình tôi còn đoái hoài đến chủ nhiệm nhu nhược, lúc nào cũng chỉ muốn thăng chức ấy mà thôi. Nhưng việc này cũng chẳng sao, tôi chỉ có đôi chút cảm khái về anh chàng cấp trên có tuổi đời còn trẻ hơn cả mình.

“Chị phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, tôi cũng sẽ cố gắng giúp chị.”

“Vâng.”

Sau khi lịch thiệp trả lời, tôi trở về phòng. Trong lòng tôi cũng hiểu rất rõ, mọi người giả vờ không thèm để ý đến tôi, song đuôi mắt lại âm thầm dõi theo từng cử chỉ của tôi.

Trước khi bắt đầu cuộc họp giao ban được tổ chức mỗi tuần một lần, không khí bao giờ cũng rất ngột ngạt. Cuộc họp lần này bao gồm giám đốc, trưởng ban, trưởng phòng, quyền trưởng phòng, chủ nhiệm, phó chủ nhiệm và cả những nhân viên bình thường như tôi, tất cả có hơn 20 thành viên tham gia. Vài tháng trước, giám đốc tiền nhiệm cho đám nhân viên cấp dưới chúng tôi tự tung tự tác, kết quả dẫn đến việc để mất một phần thị trường vào tay đối thủ cạnh tranh, còn bản thân ông ta đã bị điều chuyển về bộ phận nào thì không biết nữa. Vì giám đốc mới nhảy dù đến thì từ kế hoạch kinh doanh cho đến những nghiệp vụ thường nhật, hay ngay cả cách viết báo cáo công việc hằng ngày cũng muôn can thiệp vào. Với sự độc đoán, chuyên quyền của mình, chẳng lâu sau ông ta đã đánh mất nhân tâm, hễ ông ta xuất hiện trong cuộc họp là y như rằng bầu không khí sẽ trở nên đặc quánh. Ngồi bên cạnh tôi, nữ đồng nghiệp vào công ty trước tôi một năm căng thẳng xoay xoay cây bút bi.

Chị ấy khác với tôi, thuộc hai phần nhân tài, bởi vì chị ấy không hề dựa vào quan hệ, mà vào công ty bằng thực lực của mình. Mười năm nay, công ty chúng tôi luôn nằm trong top đầu những doanh nghiệp mà sinh viên sau khi ra trường đều mơ ước được vào làm việc. Nhưng vì là một doanh nghiệp lớn, nên số người đi cửa sau

cũng không phải ít. Kiểu người lù khù như tôi phải rất lâu mới nhận ra, con đường của mình cũng chỉ là cửa sau mà thôi.

Khi vẫn còn chưa hiểu chuyện, tôi đã được đưa vào một ngôi trường mẫu giáo tư nhân nổi tiếng, rồi học một mạch lên đại học như đi thang máy. Sau đó, người chú luôn rất thương tôi từ bé nói rằng: "Cháu cứ đến làm việc trong công ty của chú là được." Từ trước đến nay, tôi chưa từng cảm thấy gò bó hay có gì đó không đúng, nhưng cùng với sự tăng dần của tuổi tác, tôi dần dần ý thức được mình may mắn hơn nhiều người, sự hà khắc của lương tâm đôi khi còn khiến tôi cảm thấy tự ti. Tôi là người hiểu rõ nhất sự vô tích sự của bản thân. Người ngồi cạnh tôi không được đi thang máy, chỉ có thể tiến từng bước trên đôi chân của mình, cuốn sổ tay của chị ấy viết chí chít những dòng ghi chép.

"Khi nãy tôi cũng đã đề cập đến rồi, phòng dịch vụ mới sẽ do chủ nhiệm Kato phụ trách."

Giám đốc đọc xong báo cáo, xung quanh lác đác vang lên những tiếng vỗ tay. Chủ nhiệm giả bộ đứng đằng sau, nhưng khéo miệng vẫn lộ rõ vẻ đắc ý. "Ngoài ra, vị trí phó chủ nhiệm sẽ do cô Yoshizumi đảm nhiệm, tuần sau sẽ công bố nhân sự chính thức. Cuộc họp hôm nay kết thúc ở đây."

Tất cả mọi người đều giật mình kinh ngạc. Ai cũng cho rằng nữ cán sự ngồi bên cạnh tôi phù hợp với vị trí phó chủ nhiệm hơn, ngày hôm qua trước khi có người ngầm tiết lộ thông tin này cho tôi, ngay đến tôi cũng nghĩ như vậy. Chị đồng nghiệp tỏ thái độ khinh khỉnh.

"Đây là ý của chủ nhiệm sao?" Những người thông minh thường nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Chị ấy đã thu lại nét kinh ngạc trên khuôn mặt, và nở một nụ cười nhàn nhạt. Mọi người lục tục đứng dậy rời đi, chẳng ai muốn dây vào bùn. Tôi cũng rất muốn

chuồn là thương sách, nhưng thực sự không thể coi như không nhìn thấy chị ấy.

“So với một kẻ không biết nghe lời như tôi, có lẽ công ty cảm thấy một người chẳng tài cán gì như cô sẽ dễ sai bảo hơn.”

Lời chị ấy nói không giống như chế giễu tôi, mà giống như đang tự nói với chính mình hơn. Tôi đành im thin thít.

“Tôi hiểu rồi, ở đây không chứa chấp nỗi tôi. Tiếp tục ở lại nơi này cũng chỉ phí thời gian, tôi sẽ gửi đơn nghỉ việc.”

Tôi rất muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ biết cúi gầm xuống nhìn mũi giày. Tôi có thể hiểu được cú sốc của chị ấy khi không được gia nhập đội ngũ lãnh đạo mới của công ty, nhưng dù vậy cũng đâu cần phải nhìn sự việc nghiêm trọng đến thế? Lẽ nào lòng tự tôn còn quan trọng hơn cả tiền lương sao?

“Cô còn muốn đứng đây đến bao giờ nữa? Cô thì có gì tài giỏi đâu cơ chứ!” Nói xong, chị ấy đột nhiên òa khóc tức tưởi.

Tôi vội vã chuồn khỏi phòng họp, để mặc chị ấy kêu gào nức nở như một đứa trẻ. Ký ức những tưởng đã lãng quên từ lâu dần được đánh thức.

Hồi trung học, tôi từng được bầu làm lớp trưởng nhờ ưu thế có nhiều hơn một phiếu, kết quả là cô bạn không được chọn kia cũng ngửa cổ khóc tu tu khiến mọi người trong lớp sợ chết khiếp. Chẳng phải tôi tự ứng cử, mà do người khác thi nhau tiến cử. Tôi nói với cô giáo chủ nhiệm rằng, nếu bạn ấy muốn làm lớp trưởng đến vậy, hãy để cho bạn ấy làm. Nhưng cô giáo đã giảng giải cho tôi: “Vấn đề không nằm ở chỗ đó”, khiến cho tôi chẳng biết phải làm sao.

“Yoshizumi, cậu đến trễ rồi.”

“Xin lỗi, xin lỗi nhé! Lúc tờ chuẩn bị đi thì xảy ra chút việc.” Khi tôi đến quán cà phê ở điểm hẹn muộn mất 30 phút, cô bạn học Hatanaka đã uống hết nửa chai bia, trông cô ấy hoàn toàn thoái mái.

“Thật hiếm khi, cậu cũng tăng ca cơ à?”

“Cấp trên sai tờ xử lý một việc rắc rối.”

“Vậy sao? Dù sao thì trước nay cậu vẫn như vậy.”

Cô ấy mỉm cười, dường như chẳng cần phải nghe tôi giải thích cũng đã thấu hiểu hết. Tôi và cô ấy luôn sát cánh bên nhau mười tám năm trời, kể từ khi đi mẫu giáo cho đến lúc vào đại học. Suốt quãng thời gian mười năm sau đó lại cùng tham gia một câu lạc bộ bóng chuyền, chính vì thế mà tình cảm của chúng tôi đã vượt qua cả những đôi đồng tính nữ về mặt tinh thần hay những cặp vợ chồng đang trong giai đoạn lạnh nhạt.

“Thật vậy à?”

“Không sai đâu. Ưu điểm của cậu chính là có thể liều mạng đỡ những cú đập bóng của đối thủ. Khi cậu đỡ được tất cả các cú đánh, thì chẳng cần tấn công cũng giành phần thắng rồi, và cuối cùng sẽ thuận lợi lên làm sếp.”

Hatanaka bật cười, có vẻ đã ngà ngà say. Tôi cúi đầu một cách bất lực.

“Câu này của cậu có được tính là đang khen tờ không đấy?”

“Tớ nghĩ tốt nhất cậu kết hôn đi đã.”

Đúng rồi, cho dù tôi có cự tuyệt hết lần này đến lần khác, thì vẫn liên tục có người tìm đến cầu hôn. Nghĩ lại, tôi dựa vào cái gì mà từ chối họ chứ?

“Hatanaka, công ty tờ cũng có nhiều chuyện hay ho lắm.”

Nếu những người phải nỗ lực làm việc để nuôi con cái hoặc phát huy tài cán của mình nghe được câu này, nhất định họ sẽ tức chết. Tôi thầm nghĩ như vậy, thong thả nhấp một ngụm cà phê espresso kiểu Ý. Tôi thuộc về nơi đây, chứ không phải một nơi nào khác. Tôi chỉ đứng trên sân bóng, đón đỡ những cú bóng bay tới mà không hề suy nghĩ gì. Và vẫn mãi là như vậy.

Chàng thỏ

Thỏ có thể chết vì cô đơn. Khi phát hiện ra câu hát này có thật, tôi giật nảy mình. Hôm đó, tôi và một cô bạn trót uống rượu say, để lỡ mất chuyến tàu cuối, nên phải ngủ lại nhà cô ấy một đêm. Sớm tinh mơ hôm sau, tôi cuồng cuồng đáp chuyến tàu đầu tiên trở về nhà, con thỏ Usagikichi hôm trước vẫn còn nhảy nhót tung tăng đã lăn ra chết tự khi nào. Tôi buồn bã, đau đớn, vò mái đầu đang đau nhức không nguôi vì men rượu, ôm xác con thỏ đã lạnh cứng nằm dưới sàn nhà đến tận sẩm tối.

Cuộc sống hạnh phúc của tôi và Usagikichi kéo dài được nửa năm. Khi tôi bị chồng sắp cưới ruồng bỏ, đang chết lặng bước đi trên phố thì ông cụ bán thỏ Miniature Lop^[8] vốn chẳng bao giờ để ý đến tôi bỗng gọi giật lại, và tôi đã mua Usagikichi trong lúc tinh thần bấn loạn. “Thỏ khác với mèo, không biết kêu, giả như có nuôi ở trong chung cư cũng không bị ai phát hiện. Cô xem, có phải rất dễ thương không?” Ông cụ bế nó đặt vào tay tôi, tôi liền động lòng. Do tôi là người cả nể, không có cách nào từ chối được những lời mời chào khi đi mua sắm, vì vậy cũng không thể nhẫn tâm bỏ mặc chú thỏ đáng thương đang run rẩy trong tay mà về nhà được.

Sau đó, Usagikichi đã sưởi ấm trái tim một kẻ đang tan nát vì thất tình là tôi. Cảm xúc và sự ấm áp của động vật nhen nhóm lên

sự vui vẻ tự sâu trong trái tim tôi. Hàng ngày phải trở về căn nhà trống vắng giờ đã thành một việc vui vẻ, những buổi cuối tuần cũng nhờ có thỏ Usagikichi mà không còn trở nên cô quạnh. Nó nhạy cảm, khả năng chịu đựng rất kém. Nên từ trước đến giờ tôi vẫn luôn chăm sóc nó một cách cẩn thận, chẳng thể ngờ không về nhà mới có một đêm mà nó đã chết.

Tôi bật khóc. Khóc nức nở vì thương cho Usagikichi mà tôi hằng yêu mến, khóc vì người bạn trai đã nói lời chia tay ngay trong sinh nhật tuổi 30 của tôi sau năm năm trời hò hẹn, khóc vì tôi cảm thấy bất an và buồn bã cực độ khi đến tuổi này rồi mà vẫn chỉ có thể sống dựa vào những đồng lương ít ỏi, tiền tiết kiệm gần như vẫn chỉ là con số không. Tôi cảm thấy sự vô tích sự của mình đã hại chết Usagikichi, chính vì thế tôi đã khóc như một đứa trẻ suốt một buổi tối.

Đó là tôi một năm trước đây.

“Vậy em nuôi tiếp một con khác nhé? Anh tặng em, dù là thỏ, mèo, rùa hay cá vàng đều được.”

“Tạm thời em không muốn nuôi động vật nữa, đợi khi nào dọn đến căn chung cư rộng hơn sẽ xem xét sau.”

Hôm nay là ngày giỗ của Usagikichi, tôi vừa thay nước trong chiếc cốc đặt trước tấm ảnh thờ của nó, vừa nói. Huống hồ, giờ đây tôi đã có một người tình có thể an ủi tôi thay nó.

“Con trai anh mua một chú chuột vàng, trông cực kỳ đáng yêu, mỗi lần ngồi uống rượu anh đều phải dán mắt vào nó. Có lúc còn bất giác hỏi nó, khi tao không ở nhà, bà xã có nói xấu tao không. Ha ha.”

Anh ấy chính là trưởng phòng trong công ty tôi. Từ những ngày đầu mới qua lại với người đàn ông hơn 40 tuổi này, anh ấy đã không hề giấu giếm chuyện gia đình. Nếu như phải nhọc lòng nghĩ trăm mưu ngàn kế để giấu giếm, chẳng thà cứ kể hết tất cả những chuyện du lịch của cả nhà, chuyện tang gia hay cả chuyện sinh nhật của bọn trẻ với tôi, để tôi đỡ phải nghi thần nghi quỷ.

Trước năm 25 tuổi, khi vẫn còn căng tràn sức sống, tôi đã từng thề rằng sẽ không bao giờ làm những điều sau: nuôi thú cưng khi thất tình, mặc đồ ngủ suốt cả ngày nghỉ và không bước ra khỏi cửa, một mình đi ăn cơm, ngoại tình với người đã có gia đình. Vậy mà, bước qua cột mốc lớn là tuổi 30 tôi lại không ngừng trầm luân trong đó.

“Đói quá, em có muốn gọi đồ ăn về không?”

Một giờ chiều thứ bảy, anh chàng trưởng phòng vẫn mặc bộ đồ ngủ trên người từ đêm hôm trước, nằm ườn trong căn chung cư nhỏ hẹp của tôi, thong thả cất lời hỏi.

“Thứ bảy mà gọi pizza hay mỳ đều phải đợi lâu lắm.”

“Em nói đúng, vậy chúng mình thay đồ rồi đi ăn đồ Trung Quốc nhé!”

Khi mới bắt đầu qua lại, để khiến anh ấy ở lại bên tôi lâu hơn, cứ mỗi lần đến buổi trưa ngày thứ bảy, tôi đều tự mình vào bếp hoặc gọi đồ ăn bên ngoài. Chẳng ngờ anh ấy dễ dàng mắc mưu, cứ thế mặc đồ ngủ trong nhà tôi đến tận tối, nhưng lâu dần điều này lại khiến tôi cảm thấy rất phiền phức. Đạo này, tôi chẳng có cách nào khiến anh ấy ăn mặc tinh tươm lúc ban ngày cả.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng anh ấy vừa tắm vừa ngân nga hát, tôi giúp anh ấy lấy tất để thay trong lúc đầu óc vẫn đang suy

nghĩ rất lung. Anh ấy thay tất ở nhà người tình, lẽ nào không sợ bị vợ mình phát hiện ra sao? Nhưng dường như anh ấy chẳng hề bận tâm, hơn thế còn chủ động đem quần áo ngủ, bít tất và dao cạo râu đến nhà tôi.

Trưởng phòng thay xong bộ âu phục, cùng tôi bước ra ngoài. Khung trời tháng hai trong vắt không một gợn mây, gió mang theo chút hơi lạnh, nhưng ánh mặt trời lại rất ấm áp. Chúng tôi tay trong tay bước đi trên con đường hướng về nhà ga. Chỉ cần cách xa công ty, anh ấy luôn thích được cầm tay tôi.

Trưởng phòng hay đến một quán điểm tâm nằm sâu trong con ngõ phía sau ga tàu, hôm nay chúng tôi cũng đến đó. Nói là bán đồ điểm tâm, nhưng thực ra quán này do đầu bếp của một nhà hàng Trung Quốc cao cấp mở ra sau khi nghỉ hưu, chi phí cho bữa trưa của hai người cũng khoảng hơn 5.000 yên. Trong quán rất yên tĩnh, có thể thoải mái hưởng thức đồ ăn.

Uống bát canh vây cá thơm nồng, một lần nữa tôi lại thấy tâm trạng nhẹ nhõm vô cùng. Không cần phải lo lắng về chuyện tiền bạc, thật thoải mái; không cần phải nhọc công lấy lòng anh ấy, thật thoải mái; không cần phải phiền muộn nghĩ cách ép anh ấy lấy mình, thật thoải mái; có thể thưởng thức những món ngon mà không gợn lòng suy tư, thật thoải mái biết bao!

“Sắp đến lễ tình nhân rồi, em đã mua sô cô la cho anh chưa?”
Trưởng phòng cất lời hỏi khi uống hết hai cốc bia.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người đàn ông chủ động đòi quà vào dịp lễ tình nhân, thế nên không nhịn được cười:

“Em mua rồi. Là một thanh sô cô la hình mèo của Domel^[9].”

“Vậy chúng mình có nên ở đâu đó một đêm không, coi như bù đắp cho đợt giáng sinh?”

Đêm giáng sinh, trưởng phòng buộc phải về nhà với con trai, nhưng anh ấy vẫn ăn bữa tối cùng tôi, nên căn bản cũng không có lỗi gì cả.

“Không cần đâu.”

Ngoài ngày thứ sáu ra, thỉnh thoảng anh ấy cũng ở lại nhà tôi đến sáng hôm sau thì đi làm luôn.

“Không sao, anh cũng muốn đi mà. Em muốn ở đâu? Odaiba hay là Yokohama?”

“Thật sao? Thế thì vui quá. Em muốn ở Yokohama.”

“Em vui thế cơ à? Được rồi, vậy đặt phòng ở khách sạn Intercontinental nhé?”

Trong mắt những người ngoài cuộc, một người đàn ông 42 tuổi và một người phụ nữ 31 tuổi trò chuyện vui vẻ, hào hứng như vậy, hẳn là rất giống một đôi tình nhân sến sẩm, nhưng bọn họ nghĩ gì thì tùy, tôi chẳng quan tâm. Khi ăn xong và bước ra ngoài quán ăn, tôi tiễn anh ấy đến cửa soát vé ga tàu điện ngầm. Anh ấy vừa bước lên cầu thang vừa liên tục quay đầu nhìn lại, rồi gửi lại một nụ hôn gió, lúc sau lại giả làm mặt quỷ. Cử chỉ của anh ấy tựa như một đứa trẻ, nhưng đó là một người đàn ông trưởng thành, minh chứng rõ ràng nhất là anh ấy biết cách làm thế nào để người tình của mình không cảm thấy cô đơn trong phút chia tay.

“Cậu phải cẩn thận, người này không khéo là thỏ nam^[10] đấy.”

Tuần sau đó, khi ngồi uống rượu cùng cô bạn ngày trước, tôi khoe với cô ấy về chuyện của mình và trưởng phòng, bỗng nhiên cô

Ấy cau mày nghiêm túc nói vậy.

“Chẳng phải cậu đã từng nói, con thỏ cậu nuôi vì cô đơn mà chết hay sao? Thời đại bây giờ có rất nhiều loại đàn ông trung niên như anh ta, nếu bên cạnh không có người phụ nữ nào khiến họ có cảm giác gần gũi, họ sẽ cảm thấy cô đơn đến chết đi được. Anh ta cả ngày ở lì trong nhà cậu, có lẽ là bởi trước kia anh ta cũng đã nhiều lần tàng tú, gia đình cũng sắp tan vỡ đến nơi, nên mới không thể ở được trong nhà.”

Tôi và cô ấy quen nhau từ hồi làm cùng công ty cũ. Tuy cô ấy ăn nói khó nghe, nhưng tâm địa lại không hề xấu, thấy tôi yêu đương hồ đồ, cô ấy luôn tìm mọi cách thức tinh túi. Nghe cô ấy nói vậy, quả thực tôi cũng cảm thấy thói quen ở nhà người khác và gần gũi người khác của trưởng phòng không phải là ngẫu nhiên.

“Không sao, dù sao cũng rất thoải mái mà.”

“Nếu cậu coi anh ta là một công cụ giải sầu trước khi kiếm được cho mình người bạn trai tiếp theo, thì đương nhiên chẳng sao rồi.”

Tối hôm đó, tôi lại uống quá nhiều, loạng choạng trở về chung cư. Cô bạn vốn không yên tâm, bảo tôi ở lại nhà cô ấy, nhưng hôm sau là lễ tình nhân, sau khi tan làm tôi còn có hẹn với trưởng phòng, nên bắt buộc phải ăn diện xinh đẹp và còn phải thay một bộ đồ lót thật sexy từ ở nhà.

Nếu trưởng phòng quả thật là thỏ nam như cô bạn đã nói, vậy tại sao anh ấy lại không dứt khoát từ bỏ cái gia đình đã không còn chừa chấp được mình, để chuyển đến ở hẳn với tôi? Những suy nghĩ vẫn hiện lên trong men bia ngà ngà, chênh choáng. Ấy? Tôi đang suy nghĩ về vấn đề này có nghĩa là tôi đang mong đợi được kết hôn với trưởng phòng sao? Không đâu, nếu nói hoàn toàn không muốn, thì hiển nhiên là nói dối, nhưng tôi hy vọng có thể tiếp tục duy trì mối

quan hệ tình nhân sến sẩm này. Nếu như sau khi kết hôn mà anh ấy lại đi vụng trộm tiếp, chẳng thà cứ trở thành một đối tượng ngoại tình của anh ấy còn hơn. Ngoại tình quá thoả mái. Tôi hả hê đắc ý xông lên tầng, chẳng ngờ đến bậc thang cuối lại bước hụt, gót chân trượt h้าง... Tôi chỉ nhớ đến đây.

Lúc tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trên giường của bệnh viện, mẹ ngồi bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt không biết là tức giận hay buồn bã. Tôi bị đập đầu xuống cầu thang, hôn mê mất cả một ngày. Trí nhớ dần dần hồi phục, tôi hoang mang ngồi dậy hỏi mẹ: “Điện thoại của con đâu?” Có lẽ vẻ mặt của tôi quá căng thẳng, nên mẹ còn quên cả cơn giận, giúp tôi lục tìm điện thoại trong túi xách. Quả nhiên không ngoài dự đoán, trưởng phòng đã gọi cho tôi rất nhiều cuộc.

“Không được gọi điện thoại trong bệnh viện.”

Nghe lời nhắc nhở của mẹ, tôi tặc lưỡi một cái, vội vàng bước xuống giường. Từng cơn đau nhói lên phía sau ngực và gót chân, nhưng tôi vẫn nói dối rằng: “Con có việc rất quan trọng cần phải liên hệ”, mặc cho mẹ hết lời khuyên giải, tôi vẫn đến chỗ điện thoại công cộng. Kim đồng hồ trên tường đã chỉ chín giờ tối, lúc này đáng lẽ tôi và trưởng phòng đang vui vầy mây mưa trong khách sạn ở Yokohama.

Điện thoại của anh ấy không liên lạc được. Tôi ôm một tia hy vọng gọi đến khách sạn mà chúng tôi đã đặt trước, đọc tên trưởng phòng, đầu dây bên kia nói: “Vị khách này đã đến ở rồi.” Tôi còn chưa kịp nói “Không cần chuyển cuộc gọi đâu”, thì điện thoại đã được kết nối tới phòng đặt.

“Alo?” Điện thoại truyền đến một giọng nữ: “Xin hỏi ai đây?” Giọng nói rất trẻ trung và điệu đàng.

Tôi cúp máy trong nỗi trống rỗng bất lực, suy nghĩ phút chốc chuyển hướng, dù là tôi hay thỏ nam thì chí ít đều đã giữ được cái mạng nhỏ của mình, rồi bất giác bật cười. Tôi cười vì bản thân mình vẫn còn có thể cười được trong lúc này. Mẹ tôi đuổi theo sau, trông thấy tôi đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, bà không nhịn được than thở: “Có phải con bị ngã nên đầu óc có vấn đề rồi không?”

Trò chơi

Mỗi quan hệ xã giao chính là một trò chơi, cuộc đời cũng chỉ là một cuộc chơi. Về điểm này, quan điểm của tôi và cô ấy hoàn toàn thống nhất. Cô ấy không phải là bạn gái của tôi, tôi là một chàng gay, và chỉ được coi là một người bạn thuần túy, từ trước đến nay chưa từng có chút hứng thú nào với cô ấy. Chúng tôi học cùng khoa thẩm mỹ, chơi với nhau đã được 13 năm. Từ năm 20 tuổi cho đến khi hơn 30 tuổi, không biết chúng tôi đã cùng những người bạn khác trải qua bao đêm trường trong quãng thời gian mà tinh thần và kinh tế đều chưa ổn định, nhưng lại luôn tràn ngập niềm hạnh phúc và sức sống ấy.

Cô ấy là cô gái có sức cuốn hút nhất mà tôi từng gặp. Cô ấy sở hữu một mái tóc dài mảnh nhưng rất khỏe khoắn, có thể khiêu chiến với bất cứ kiểu tóc nào; một thân hình hoàn hảo tựa như búp bê Barbie khiến người khác phải ghen tỵ, khuôn mặt trái xoan với đôi mắt một mí dài và khuôn miệng rộng. Có thể nói là một cô gái sắc nước hương trời. Ngoài tôi ra, các đồng nghiệp của tôi cũng thường xuyên mời cô ấy làm người mẫu tóc, và đăng ảnh cô ấy lên các mục tạo mẫu tóc trên các cuốn tạp chí.

Nhìn qua trông cô ấy rất thú vị, và đương nhiên cũng cực kỳ thu hút những người khác giới. Cô ấy thích tán chuyện yêu đương,

nhung tính hơi giống đàn ông. Trong chuyện tình cảm, cô ấy thích nắm thế tấn công, là một tay thợ săn. Thích được chủ động hẹn đối phuơng, chứ không phải là người đợi đối phuơng hẹn mình. Không thích mòi đàn ông đến nhà, mà lại thích bắt ngờ ập đến nhà đàn ông. Nếu gặp phải một người đàn ông không dễ đối phó, cô ấy sẽ bày ra thiên la địa võng, đến khi người đó thuộc về mình, cô ấy liền đá bay không thương tiếc, rồi hưởng thụ ý nghĩa từ những lần chiến thắng đó.

Thế nhưng, tất cả những điều này đều đã trở thành quá khứ. Tháng trước, khi đến viện thẩm mỹ, cô ấy lại nói rằng muốn duỗi thẳng tóc và nhuộm đen.

Cậu sắp kết hôn à? Tôi hỏi đùa, cô ấy lắc đầu nói: “Tôi yêu một người này mất rồi.” Tôi đã không còn lạ gì những chuyện kiểu như này. Mỗi khi phát hiện được một mục tiêu mới, cô ấy lại đến tìm tôi để thay đổi kiểu tóc, có khi là một mái tóc ngắn màu nâu đỏ, có khi là một mái tóc xoăn màu hạt dẻ... Hôm nay khi đến, trên người cô ấy chỉ mặc chiếc áo T-shirt kẻ sọc, mái tóc màu vàng tro nhuộm từ lâu giờ đã mọc dài thêm, và cũng phai bớt màu. Thật hiếm khi cô ấy lại giản dị như vậy.

“Lần này là anh chàng như thế nào vậy?”

“Là một chàng nhân viên công sở quy củ, lịch lãm.”

Nghe cô ấy giới thiệu người kia đang làm việc cho một công ty lắp đặt thiết bị làm lạnh gì đó ở công trường, tôi nhất thời không thốt nên lời, nhưng vẫn kịp thời nhún nhún vai.

“Thi thoảng qua lại với tuýp người như vậy cũng tốt.”

“Tôi thật lòng đấy, tôi muốn kết hôn cùng anh ấy.”

Ánh mắt của cô ấy trong gương hiện lên vẻ tham lam, nhưng tôi không nhìn thấy âm mưu chuẩn bị chinh phục rồi lại bỏ rơi “con mồi” ở trong đó. Đột nhiên, cô ấy chuyển từ thế tấn công sang phòng thủ, xem ra cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường. Nghĩ vậy, nhưng tôi không thể hiện ra nét mặt, chỉ lảng lặng nhuộm đen lại mái tóc theo ý muốn của cô ấy, sau đó cắt một kiểu tóc truyền thống để khi đi đến bất cứ công ty nào phỏng vấn cũng đều có thể qua cửa.

“Có phải cậu cảm thấy tớ đã biến thành một đứa con gái vô vị rồi không?” Khi tôi sấy tóc, cô ấy nhỏ giọng hỏi sau một hồi lâu trầm mặc không nói: “Không giấu gì cậu, tớ và giám đốc có nhiều mâu thuẫn, nên đã bỏ việc làm chuyên gia trang điểm rồi. Tớ chuyển sang một tiệm khác, nhưng quan hệ giao tiếp ở đó cũng thảm không thể tả được. Huống hồ, tớ lại không tài hoa như cậu.”

Vài năm trước, cô ấy từ bỏ công việc ở viện thẩm mỹ, trở thành học trò của một chuyên gia trang điểm vô cùng nổi tiếng. Cô ấy ăn nói rất ngoa ngoắt, không coi khách hàng là thượng đế, đương nhiên họ sẽ không chỉ định cô ấy làm dịch vụ, đây là nguyên nhân thực sự khiến cô ấy nghỉ việc. Thế nhưng lúc đầu, cô ấy lại nói một cách rất tự tin, hiếu thắng: “Bà chuyên gia này có rất nhiều khách hàng trong giới nghệ sĩ và người mẫu, tớ sẽ cướp mất của bà ấy.” Hiển nhiên, thực tế đâu có dễ dàng như vậy.

“Quê của anh ấy ở Yokohama, còn mẹ thì mở thẩm mỹ viện.”

“Ồ.”

Cho dù chuyện tình cảm suôn sẻ, nhưng cô ấy cũng biết rõ mình rất khó tiến thân trên con đường sự nghiệp. Cô ấy bằng tuổi tôi, năm nay 31 tuổi, nhưng tuổi 31 của đàn ông có sự khác biệt rất lớn so với phụ nữ. Giờ cô ấy không còn phù hợp với việc ăn diện, trang điểm lòe loẹt để đến những khách sạn nổi tiếng chơi quên đường về

nữa. Nếu như cô ấy muốn kết thúc cuộc chơi và an phận thủ thường, tôi cũng không còn lời gì để nói.

“Tôi muốn được gặp người bạn trai công sở kia của cậu.” Tôi nói với tâm trạng vừa cảm thương vừa vui mừng chúc phúc cho cô ấy.

Cô ấy đầy chiếc lược trên tay tôi ra, chầm chầm nhìn tôi. Lúc này tôi mới chợt nhớ ra đã có lần mình cướp bạn trai của cô ấy.

“Đừng lo, tôi sẽ không tranh người yêu với cậu đâu.”

Tôi áy náy nói, nhưng cô ấy vẫn chẳng nở một nụ cười.

Ba tháng sau, tôi nhận được cuộc gọi của cô ấy lúc nửa đêm, nói có việc cần gấp. Hai giờ sáng, cô ấy ngồi trong một nhà hàng gia đình, trên miệng ngậm điếu thuốc, thế mà trước kia cô ấy nói đã cai rồi. Tôi tưởng rằng mối quan hệ giữa cô ấy và anh chàng quy củ kia xảy ra vấn đề gì đó, không ngờ cô ấy nói toàn những điều riêng tư, thầm kín.

“Sau khi lên giường với anh ấy, tôi nhận ra mình đã hoàn toàn thay đổi.”

Tôi vừa ngồi xuống, cô ấy đã đi thẳng vào vấn đề. Tôi thực sự nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Đợi một chút, trước kia bọn cậu chưa lên giường với nhau sao?”

“Đúng thế. Cho dù không lên giường, chỉ cần được ở bên anh ấy là tôi đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Anh ấy từ trước đến giờ cũng không đòi hỏi, tôi còn tưởng anh ấy rất trân trọng tôi.”

“Ngu ngốc.”

“Đúng rồi, tôi đúng thật là ngu chết đi được.”

Mắt cô ấy bắt đầu ngân ngắn lệ, môi mím chặt. Mái tóc đen được chải rất mượt không ăn nhập với khuôn mặt trang điểm đậm và bộ quần áo thể thao đã phai màu.

Cô ấy kể tuần trước là sinh nhật của anh chàng công sở kia, hai người họ lần đầu đi nghỉ tại khu suối nước nóng, chẳng thể ngờ, khi vở kịch hay được diễn ra, cô ấy mặc bộ nội y đắt tiền và vô cùng quyến rũ, còn anh ta chỉ mặc một chiếc quần bốn góc màu trắng giống như loại trẻ con thường mặc, đã vậy kỹ thuật làm tình cũng kém đến mức khó có thể tưởng tượng. Rõ ràng, anh ta là một gã trai tơ chưa từng được ném trải mùi đời. Cô ấy như nàng Lọ lem khi phép thuật đã hoàn toàn biến mất (chính cô ấy tự ví mình như vậy), chỉ biết cuộn mình trốn vào trong chăn, tình cảm đối với anh ta bỗng chốc tan thành mây khói.

“Ai cũng có những phút nhất thời mạnh động, tốt nhất là cậu hãy dứt khoát nói lời xin lỗi và chia tay với anh ta đi.” Mặc dù tôi cảm thấy câu chuyện rất vô vị, nhưng vẫn cố đưa ra lời an ủi cô ấy.

“Tớ cũng nói rồi, nhưng anh ta nỗi cơn lôi đình, bảo hồi đó chính tớ ép anh ta kết hôn, bây giờ đột nhiên lại đòi chia tay, anh ta không thể chấp nhận được.”

“Ừ, vậy cũng phải.”

“Anh ta nói, nếu như tớ cứ nằng nặc chia tay, anh ta sẽ chết cho tớ xem. Lại còn vừa nói vừa khóc nữa chứ.”

“Sao cậu không bảo anh ta chết thật đi.”

“Tớ mới là đứa muốn chết đây này! Tớ vẫn cứ tưởng rằng lần này sẽ khác với những cuộc tình trước đây. Không phải tớ thất vọng về anh ta, mà thất vọng về chính mình.”

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má cô ấy, tôi thầm nén tiếng thở dài bất lực.

Tôi đã từng nhìn thấy cô ấy và bạn trai trong một quán cà phê ở khu Mishuku. Trước đó, qua miêu tả của cô ấy, tôi hình dung anh ta như người tuyệt vời nhất trên đời, không ngờ người tôi gặp lại là một anh chàng công sở trong bộ áo phục rất đỗi tầm thường. Khách khứa trong quán đều là những gã vênh váo, tự coi mình là nhất, khiến anh chàng kia cảm thấy không thoải mái. Thế nhưng, cô ấy lại không nhận ra, vẫn dịu dàng nắm tay anh ta phía dưới gầm bàn. Khoảnh khắc đó, tôi như nhìn thấy một con hươu bị đánh bại dưới chân một con sư tử vậy.

“Cậu còn nhớ chứ? Cuộc đời là một trò chơi, còn chúng mình là người chơi.”

“Nhớ, ngày xưa chúng mình thường xuyên nói về chuyện này.” Cô ấy kéo tay áo lên để lau nước mắt, vừa nói vừa xì mũi.

“Chẳng phải cậu từng nói, dù là voi, kiến hay con người, thì việc sống trên đời này vốn chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng không biết là bất hạnh hay may mắn, những kẻ mang thân phận là người như chúng mình chỉ có thể sinh tồn trong xã hội. Đã như vậy thì tội gì không coi đó là một cuộc chơi, rồi tìm niềm vui từ trong đó?”

“Nhưng cậu không cảm thấy rất trống rỗng sao?”

“Ngốc thế. Đã muốn chơi thì phải tuân thủ quy tắc của trò chơi chứ.” Tôi ngán ngẩm cầm chiếc gõ vào miệng cốc.

“Đây là một vấn đề mang tính công bằng, thắng thua ngay từ đầu đã được đoán định. Ở công ty có thể anh ta là kẻ thắng, nhưng trong trò chơi tình ái, dù sao cũng chỉ là một kẻ ngoại đạo. Và cậu chính là người không buồn để ý đến quy tắc của trò chơi, lựa chọn

đối đầu với một kẻ ngoại đạo. Bởi vì cậu không thể chiến thắng những người có cùng trình độ với mình, nên đã vô thức ngầm đến một đối tượng yếu thế hơn mình. Nếu như cậu đã không coi đó là một cuộc chơi, vậy hãy quỳ xuống xin lỗi anh ta, và trả lại tiền cấp dưỡng cho anh ta đi.”

Cô ấy im lặng một hồi rất lâu. Tôi thấy mình đã nói hơi quá lời, nhưng quả thực vẫn không kìm được cơn giận.

Cuối cùng, cô ấy cũng gượng gạo gật đầu, cầm hóa đơn, và ném lại một câu, “Xin lỗi, muộn như thế này còn tìm đến cậu”, rồi quay người rời đi. Tôi rất thương cô ấy, nhưng hoàn toàn bất lực.

Một tuần sau đó, khi đang làm việc tôi nhận được điện thoại của cô ấy.

Cô ấy vừa khóc vừa nói: “Khi nãy tớ vừa nhận được một cuộc gọi... anh ấy chết rồi... anh ấy treo cổ tự tử rồi. Tớ phải làm thế nào? Rốt cuộc tớ phải làm thế nào đây?” Cô ấy gào khóc thảm thiết, từng câu từng từ như nghẹn ứ trong cổ họng.

Tôi đưa tay vuốt má, chợt xuất hiện một ý nghĩ vô duyên, nếu bây giờ tôi nói với cô ấy, “Chính cậu đã giết anh ta”, liệu cô ấy có uất quá mà treo cổ luôn không nhỉ?

“Xin lỗi, tớ đang bận cắt tóc cho khách, tối cậu gọi lại cho tớ nhé.”

Nói xong, tôi liền cúp máy, tiếp tục cầm kéo cắt tóc, và nói những chuyện vô thưởng vô phạt khiến người khách nữ kia cười không ngớt.

Từ “Game” cũng có một nghĩa là “thịt thú săn”. Khi tán chuyện cùng khách hàng, trong đầu tôi lóe lên suy nghĩ ấy. Giờ đây, tôi càng tỏ ra thân thiện hơn với mọi người, càng thích suy nghĩ vẫn vơ hơn

lúc bình thường, điều ấy chứng tỏ tôi cũng đã nhận được một cú sốc.

Con trai

Một năm trở lại đây, con trai tôi đã cao thêm hơn 10 cen-ti-mét. Mặc dù vẫn còn thấp hơn một cái đầu so với bà mẹ 1m62 là tôi, nhưng nó đã không còn tròn nung núc như hồi nhỏ nữa, từ khuôn mặt cho đến chân tay hay vóc dáng, đều đã mang dáng dấp của người lớn.

Con trai tôi phải đi học thêm, nên ăn tối một mình trước. Tôi say sưa ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nó. Đôi mắt to với đuôi mắt hơi dài và sống mũi cao thẳng cũng ngày càng giống chồng tôi hồi trẻ. Chỉ tiếc nước da quá trắng, khiến nó trông như một chàng trai sống trong hoàng cung thời xưa. Con trai tôi thích đọc sách, không thích vận động, chẳng hiểu là giống ai. Những năm đầu đi học, tôi bảo con tham gia đội bóng đá, kết quả chỉ ba ngày sau nó đã bỏ cuộc, chủ động nói muốn học thêm. Thế nhưng, nét góc cạnh từ cầm xuống đến cổ, từ cổ xuống đến vai tuyệt đối không thể thấy được ở các thiếu nữ. Sao tôi có thể để nó ra đẹp đến vậy? Người làm mẹ như tôi còn không kìm được sự mê mẩn khi ngắm nhìn đứa con trai của mình. Trước đây, bạn bè thường trêu chọc tôi: “Người ngợm thì xấu, mà toàn yêu được trai đẹp.” Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn thấy mình thật sự may mắn khi không mấy nhanh nhẹn, cũng

chẳng có nhiều tiền, nhưng lại kết hôn được với một người chồng có tướng mạo rất đẹp trai, phong độ.

“Mẹ, mẹ có thấy chiếc bút chì của con đâu không?”

Cô con gái cất giọng hỏi oang oang, nhưng ánh mắt của tôi vẫn mải nhìn con trai, lơ đãng trả lời: “Lúc nãy Mayu đang dùng.” Cô con gái lớn chạy huỳnh huỳnh lên tầng, hò hét ồm tỏi với cô con gái bé như thường lệ, còn tôi thì đăm đăm nhìn đứa con trai lúc này đã ăn xong cơm.

“No chưa? Có Dorayaki^[11] đấy, con có muốn ăn không?”

“Không ạ.” Nó lạnh lùng đáp lời, đoạn nhắc cặp sách đứng lên.

“Con phải đi luôn rồi à? Không phải vẫn còn sớm sao?”

Con trai không quay đầu lại, đi thẳng ra cửa, tôi bước vội theo sau. Cùng với dáng người ngày càng cao, lời nói của nó cũng ngày càng ít đi. Tôi rất vui khi thấy nó trở nên trưởng thành hơn, nhưng cái thái độ lạnh nhạt, thờ ơ của nó đối với tôi lại khiến tôi cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Hôm nay mẹ phải đi tập bóng chuyền, sau khi tập xong có muốn mẹ qua đón không?”

Tôi hỏi khi nó đang thắt dây giày thể thao, nó lạnh nhạt cự tuyệt: “Không cần đâu ạ.”

“Cẩn thận xe cộ, tan học thì về nhà luôn nhé!”

Con trai vẫy vẫy tay mà chẳng buồn ngoảnh lại.

“Thế vẫn còn tốt đấy, thằng con trai tôi đang chơi game mà nói gì với nó, nó cũng sẽ bảo là: ‘ngậm miệng lại đi, cái bà già này!’”

Trong giờ giải lao 15 phút giữa buổi tập, tôi và một bà mẹ kề với nhau chuyện này, chị ấy có một cậu con trai cũng trạc tuổi con trai tôi. Kết quả tôi đã nhận được câu trả lời ấy, thật tốt quá rồi. Con trai tôi mặc dù kiệm lời, nhưng quả thực vẫn chưa đến mức hồn hào như vậy.

“Nếu con trai tôi mắng tôi là bà già, chắc tôi sẽ khóc mất.”

Nghe tôi nói vậy, mấy chị nội trợ đang ngồi trên sàn nhà thi đấu bỗng nhiên ồ lên cười.

“Cô Saeki cũng biết khóc cơ à? Tôi rất muốn tận mắt chứng kiến một lần đấy.”

“Ngày trước cô mắng huấn luyện viên là ‘lão già kia im mồm đi’, khiến ông ấy phải từ chức không làm nữa.”

Không sai, tính tôi mạnh bạo, thẳng thắn, trong từ điễn tuyệt đối không có hai từ “sợ hãi”. Khi mua được căn nhà riêng biệt và chuyển đến đây, tôi đã rất lo con cái mình sẽ không thích nghi được với môi trường mới khi phải chuyển trường, nhưng lại không hề lo bản thân mình sẽ bị như vậy. Hai tháng trước, tôi nhận lời mời tham gia “đội bóng chuyền của các bà mẹ”. Vừa mới chân ướt chân ráo vào đội, tôi đã mắng như tát nước vào mặt lão huấn luyện viên đến chỉ đạo đội bóng, khiến lão ta phải tức tối bỏ đi. Cái lão từng tham gia Thế vận hội đó quá hống hách, tôi không tài nào nhẫn nhịn thêm được nữa. Những bà nội trợ khác dường như cũng bất mãn, nên đều vỗ tay tán thưởng hành động trượng nghĩa, ngay thẳng của tôi: “Mắng hay lắm!” Mặc dù tính tôi mạnh bạo là vậy, nhưng khi phải đối diện với cậu con trai là lại nhũn như con chi chi.

“Được rồi, còn một tiếng nữa cũng phải tập cho tốt nào!”

Tôi liếc nhìn đồng hồ, giục mọi người đứng dậy luyện tập tiếp. Năm nay tôi 31 tuổi, trẻ nhất trong đám các bà vợ ở đây. Sau khi huấn luyện viên bỏ đi, do có thời gian sáu năm tập bóng chuyền hồi trung học, tôi được chọn làm con át chủ bài kiêm huấn luyện viên.

Đội bóng này không phải đội bóng chính thức để tham gia giải vô địch nào đó, mà chỉ là một đội bóng địa phương được thành lập nhằm gắn kết mối quan hệ của người dân trong vùng. Vừa khéo năm nay tổ chức giải bóng chuyền, nghe nói năm ngoái là kéo co. Đến tháng sau sẽ phải thi đấu với các địa phương khác, thế nên thời gian này mỗi tuần ba tối chúng tôi mượn tạm nhà thi đấu của trường tiểu học để luyện tập hai tiếng. Tôn chỉ của cuộc thi là gắn kết mối quan hệ của người dân trong vùng, hoàn toàn không ép buộc mọi người tham gia, nhưng gần như tất cả các chị nội trợ gần đó đều đã đăng ký, có những chị còn dắt cả con nhỏ đến, cho chúng tự chơi ở cạnh nhà thi đấu. Tuy nơi đây được gọi là khu dân cư mới, nhưng việc bắt buộc phải ăn ở hòa hợp với hàng xóm láng giềng khiến tôi thấy khó thở hơn nhiều so với thành phố ven biển mà mình đã lớn lên. Cũng có rất nhiều chị nội trợ mặc dù không quen vận động, nhưng vẫn miễn cưỡng đến tham gia. Tôi không có vọng tưởng đội bóng của chúng tôi sẽ thắng, nhưng nếu đã phải tập luyện, thì cứ nỗ lực tối đa để tìm thấy niềm vui trong đó. Nhất là với bóng chuyền, sự phối hợp giữa các thành viên trong đội sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kết quả thắng thua. Không biết phát bóng cũng không sao, chỉ cần hỗ trợ phòng thủ là được. Tuy vậy, trong số các chị nội trợ này có một chị luôn tỏ ra bất hợp tác, sự nhẫn耐 của tôi với chị ấy gần như đã đạt đến giới hạn.

“Chị Nara, tay chị lại giờ quá rộng rồi.”

Nửa sau buổi tập luyện áp dụng hình thức chia đội thi đấu, tôi nhắc nhở bà chị phát bóng sai ở phía bên kia sân đấu. Bà chị lớn hơn tôi mười tuổi này nhăn nhở gật đầu, bắt luận tôi chỉnh sửa tư thế của chị ấy bao nhiêu lần, chị ấy cũng chỉ cười cười cho xong chuyện. Nếu là thời còn đi học, tôi đã giờ nǎm đầm chạy qua đó từ lâu rồi.

“Tôi nói bao nhiêu lần rồi, phải hạ thấp trọng tâm xuống, cả người phải vận động, phải chạy đến điểm rơi trước.”

Chị ấy khác với những chị nội trợ còn lại, hoàn toàn không thèm để ý đến lời tôi nói. Tôi biết chị ấy ghét kiểu ăn nói bỗ bã, thiếu tế nhị của tôi, nhưng tôi cũng ghét cái thái độ ích kỷ với suy nghĩ “chỉ là đội bóng chuyên của các bà mẹ thôi mà, sao phải nghiêm túc đến như vậy, thật chẳng khác gì lũ ngốc” của chị ấy.

Đang mải nghĩ về những chuyện này, bỗng một trái bóng bay thẳng về phía tôi, tôi liền bật người lên đập bóng. Cùng với tiếng đập vang lên đanh gọn, trái bóng không nghiêng không lệch va trúng vào mặt Nara, khiến chị ấy ngã huỵch xuống đất. Con gái chị ấy trông thấy vậy, vội lao đến từ bên ngoài sân bóng. Tôi không hề cố ý, nhưng sâu trong tiềm thức tôi có lẽ cũng đã có suy nghĩ này. Tôi hoang mang chạy qua xin lỗi chị ấy.

Mười chín tuổi tôi đã mang thai. Khi đó, tôi và ông xã vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu, thế là phải vác bụng bầu mặc váy cưới. 20 tuổi, tôi sinh con trai, 21 tuổi sinh con gái lớn, đến năm 23 tuổi thì sinh thêm cô con gái bé. Với tôi - một cô gái bị liệt vào dạng thiểu nữ hư hỏng vùng Shonan năm đó, toàn bộ những tháng ngày của tuổi ngoài 20 đều được dành cho việc sinh đẻ, nuôi dạy con cái, còn ông chồng nhu nhược thì nghỉ học làm tài xế xe tải. Chúng tôi chung tay xây dựng một gia đình mà bố mẹ cả hai bên đều cảm thấy bi quan.

Căn chung cư cho thuê chật chội, không có chỗ cho chồng tôi nghỉ ngơi thoải mái sau mỗi lần tan ca ban đêm, nên chúng tôi cắn răng mua một ngôi nhà riêng biệt. Người có chí, việc tất thành. Tôi và chồng khi còn trẻ vừa hư hỏng vừa bất tài, nhưng cũng đã biết tự dựa vào chính đôi tay của mình để dựng nên một cơ ngơi vừa đủ.

Ánh mặt trời vô cùng chói chang. Chồng tôi làm việc đến tờ mờ sáng mới trở về nhà, đang say giấc trên tầng hai. Hai cô con gái thì đi đến nhà bạn học chơi, trong phòng khách chỉ có tôi và cậu con trai. Ăn xong bữa trưa, hai mẹ con tôi vừa xem tivi vừa ăn bánh pudding. Thằng bé vẫn vậy, nếu không có chuyện gì thì sẽ không chịu mở miệng, nhưng chỉ cần vậy thôi tôi đã thấy hạnh phúc đến mức có thể tan chảy ra được.

Hai cô con gái cũng là những đứa con mà tôi đã mang nặng đẻ đau hơn chín tháng trời, đương nhiên cũng rất đáng yêu, nhưng không hiểu sao đối với tôi con trai lại có một ý nghĩa đặc biệt. Trước khi nó vào tiểu học, tôi đã đuổi chồng khỏi chiếc giường đôi để được ngủ cùng con trai (còn chồng tôi sang phòng con gái trải nệm nằm dưới đất). Trong giấc ngủ, khi nó mơ mơ hồ hồ quàng tay ôm tôi, không ai có thể cảm nhận được tôi đã mãn nguyện như thế nào, giả như vào khoảnh khắc đó trời có sụp xuống cũng không sao. Tình yêu của con trai, người tình và chồng đều mang những cung bậc khác nhau. Khi còn trẻ, tôi không tưởng tượng được rằng con cái lại có thể mang đến cho mình sự ngọt ngào như vậy.

“Mẹ thấy con đẹp trai hơn Koichi nhiều.” Tôi chăm chú nhìn nam diễn viên thần tượng trên tivi, buột miệng nói. Tay nó đang cầm chiếc thia chọt khụng lại. Không phải tôi ao ước nó trở thành một minh tinh, mà chỉ cảm thấy nó đẹp hơn bất cứ ngôi sao thần tượng nào, và tôi vừa rất muốn khoe điều đó với tất cả mọi người trên toàn

quốc, nhưng lại vừa muôn giấu nó đi cho riêng mình. Tâm trạng của một người mẹ như tôi thật phức tạp.

“Con vừa thông minh, lại còn hát hay nữa.”

“Bà già này, ồn ào thế!”

Tôi không tin vào tai mình. Mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng thực sự nó đã buông những lời đó với tôi!

“Sao cơ?”

“Con nghe thấy ở phòng tập, mẹ lấy bóng chuyền bắt nạt mẹ của Nara?”

Trong phút chốc, tôi không biết nó đang nói gì. Tôi ngoogn mắt một lúc rồi mới chợt nhớ ra, con bé Nara không học cùng trường, nhưng lại học cùng khóa với nó.

“Mẹ đâu có bắt nạt bác ấy?”

“Con không cần biết. Con ghét những bạn ngay cả chuyện này cũng đi mách lẻo, nhưng lại càng ghét việc mẹ lúc thì bắt con đi đá bóng, lúc lại bảo con lên tivi. Giờ con không phải là con nít nữa, đừng đến làm phiền con.” Nó trợn trừng mắt nói sa sả với tôi.

Tôi há hốc miệng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Ghét nhất bọn đàn bà!”

Cậu con trai của tôi tuôn ra một tràng, sau đó vứt chiếc bánh pudding mới ăn được một nửa xuống bàn, vùng vằng đi ra ngoài. Còn lại mình tôi ở lại phòng khách vẫn đang ngơ ngác, không thể hiểu nổi những lời con nói. Tôi lê đôi chân nặng trịch lên tầng hai, cúi đầu lặng nhìn người chồng đang ngủ say, cuối cùng tôi cũng nhận ra mình đã bị đứa con trai yêu quý ruồng rã. Nước mắt không hiểu từ đâu lă chã tuôn rơi. Tôi lay chồng tỉnh dậy.

“Anh ơi, dậy đi, nghe em bảo này.”

Chồng tôi cưa mình làm rầm, nặng nề hé mi mắt.

“Em muốn để thêm một đứa nữa, chúng mình tiến hành thôi.”

“Em làm sao thế?” Chồng tôi nói một cách chán nản. Tôi thô bạo tuột quần ngủ của anh ấy xuống, ôm chặt lấy người chồng đang mơ hồ ngái ngủ mà òa khóc, trong lòng nghĩ: mình phải để thêm thật nhiều đứa nữa, càng nhiều càng tốt.

Thuốc men

Mùa dị ứng phấn hoa năm nay lại đến rồi. Bình thường tôi là chúa ôm vặt, đến bây giờ mỗi ngày vẫn phải uống hai viên thuốc chữa dị ứng phấn hoa. Có lẽ chính vì nguyên nhân này mà ngay cả cái dạ dày của tôi cũng không được thoái mái, gần đây lúc nào trong người cũng phải kè kè thuốc chữa đau dạ dày. Vì là chúa ôm vặt, nên những thuốc mà tôi mang theo luôn là: thuốc đau đầu, cảm cúm, tiêu chảy, say xe, thuốc bổ, thuốc nhỏ mắt, kẹo ngậm ho và đủ các loại vitamin, sáp ong, melatonin^[12].

Trên chuyến tàu điện buổi sáng, đám công nhân viên chức mặt mày trắng nhợt đang lặng lẽ lắc lư theo nhịp rung của xe. Người đàn ông khoảng 50 tuổi với vẻ mặt nghiêm nghị đang nhắm mắt tĩnh tâm, dù nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy ông ta mang trong mình nhiều bệnh tuổi già^[13]; cô gái trông có vẻ trẻ hơn tôi, đang đứng nắm móc treo cạnh tôi, từ cổ tay cho đến ngón tay đều có triệu chứng của bệnh viêm da dị ứng. Trưởng phòng của chúng tôi bị bệnh gout, còn cậu nhân viên cấp dưới của tôi mặc dù ít tuổi hơn tôi, nhưng cũng phải nằm viện vì xơ gan. So với họ, tôi cũng được coi là khỏe mạnh đến mức có chút gì đó không hợp với xã hội đại chúng rồi. Đôi khi tôi cũng bị đau nửa đầu nghiêm trọng, chu kỳ sinh lý thỉnh thoảng cũng rất rối loạn, mỗi lần ngồi taxi là kiểu gi

cũng bị say xe. Bình thường không chú ý một chút là bị cảm cúm, bụng dạ cũng rất dễ xảy ra vấn đề, đã khó ngủ thì chớ, lại còn rất dễ giật mình thức giấc, mỗi khi đến mùa phấn hoa mắt mũi vừa sưng vừa đỏ, khăn giấy không rời tay. Mặc dù bất tài, nhưng sống trên đời 31 năm nay, trước giờ tôi vẫn chưa phải nằm viện lần nào, dù là đi học hay đi làm, tôi cũng chỉ phải xin nghỉ đúng ba ngày vì cảm cúm. Ngoài ra, lúc nào tôi cũng đi học đi làm đều đặn và đầy đủ. Đây không được tính là khỏe mạnh thì là gì? Thế nhưng, mùi nước hoa tỏa ra từ người của cô gái trẻ ăn diện hợp thời đứng phía sau, cùng với mùi tỏi phả ra từ gã nhân viên công sở bên cạnh, nồng nặc tới mức khiến cho axit trong dạ dày tôi liên tục trào lên. Tôi bấm môi cố nén cảm giác lợm giọng, vội lôi chiếc khẩu trang chuyên dụng đeo ngay lên mặt.

Giống như thường lệ, khi lết được đến công ty tôi như chết nửa phần hồn. Nghĩ đến việc hôm nay phải họp với ba đối tác, bất giác tôi hơi lo lắng. Vừa mở cánh cửa văn phòng, một nữ thực tập viên đã thông báo: “Chị Tajima, vừa nãy tổ trưởng gọi đến xin nghỉ nửa ngày. Nghe nói con trai chị ấy bị cảm, nhưng chị ấy vẫn sẽ tham gia cuộc họp lúc chiều tối như kế hoạch, chị ấy bảo em nhắn với chị như thế.”

Lại nghỉ phép? Nghĩ vậy, nhưng tôi vẫn khẽ gật đầu. Sếp nữ trực tiếp của tôi có một đứa con khoảng hai tuổi. Tôi luôn thông cảm cho hoàn cảnh của chị ấy, nhưng lần nào cũng lôi con cái ra làm cái cớ để xin nghỉ, khiến tôi cảm thấy không được thoải mái.

Nhìn chung, doanh thu hiện nay của các công ty đều rất ảm đạm, nhưng việc làm ăn của công ty đặt hàng qua mạng hàng trung mà tôi đang làm vẫn duy trì được với tốc độ tăng trưởng khá ổn. Đãi ngộ của công ty cố nhiên không tồi, nhưng do nhân viên ít, nên tôi

cả ngày bận luôn chân luôn tay. Tôi phụ trách phòng kế hoạch sản phẩm, đã hợp tác nhiều năm với doanh nghiệp thứ nhất, nên tâm trạng khi họp cũng tương đối nhẹ nhõm.

“Chị Tajima, chị bị bệnh dị ứng phấn hoa phải không?”

Đối tác đang ngồi chờ trong phòng khách vừa nhìn thấy tôi bèn cất lời hỏi. Mắt và mũi anh ta cũng đang sưng đỏ, dường như chúng tôi cùng chung cảnh ngộ.

Mắt tôi hôm nay đau đến mức không tài nào đeo kính áp tròng được, đành phải đeo kính có gọng và mang một chiếc khẩu trang to oành để ngăn ngừa phấn hoa. Với bộ dạng như thế thì chẳng cần phải trang điểm, nên hôm nay tôi cũng không buồn đánh má tô môi gì cả. Buổi sáng ngủ dậy muộn, tóc tai cũng buộc đại ở sau đầu, dây chính là kết quả của việc quá coi trọng công việc mà quên đi mất vẻ dịu dàng, gọn gàng cần phải có ở một người phụ nữ.

“Đúng rồi, sáng nay tôi đã uống thuốc, nên cũng đỡ được một chút.”

“Tôi thì uống thuốc bắc, nhưng chẳng thấy hiệu quả gì. Nghe nói có thể phẫu thuật để đốt màng nhầy trong mũi đấy.”

“Ôi, nghe thôi đã thật đáng sợ!”

Chúng tôi tán chuyện một hồi về đề tài phấn hoa rồi mới đi vào chủ đề chính là “khuyên tai”. Công ty chúng tôi chuyên bán những loại khuyên tai giống như đồ chơi, nhưng vẫn hy vọng đối tác có thể cung cấp những loại khuyên tai với giá rẻ mà những người dị ứng kim loại cũng đeo được. Điểm đặc sắc của công ty tôi khi bán hàng qua mạng là luôn áp dụng chính sách thu phí rẻ nhất để thúc đẩy tiêu thụ.

Lúc nghỉ trưa, tôi gặm vài chiếc bánh quy rồi nằm bò ra bàn, đát đồng nghiệp vừa từ cảng-tin lục tục quay trở về văn phòng nhìn thấy vậy liền hỏi:

“Cậu không ăn trưa à? Đang giảm béo sao?”

“Không, áp lực nhiều quá, ăn không nổi.”

“Cậu đang nói gì thế? Kiểu người có gì cũng nói thẳng như cậu sao lại có áp lực được chứ? Nếu không phải vì vấn đề tâm lý, thì hẳn là có liên quan đến phấn hoa rồi.”

Công ty của chúng tôi trước kia chuyên bán nội y, đương nhiên nhiều nhân viên nữ hơn. Điều đó cũng có nghĩa là sẽ không có chuyện bạn được ưu ái chỉ vì bạn là phụ nữ. Tôi có dáng người hơi mập, bình thường luôn cố tỏ ra dữ dằn, nên hoàn toàn không nhận được sự cảm thông của người khác. Tính cách lì lợm, bảo thủ của tôi cũng bắt nguồn từ chính lý do tôi biết bản thân mình thực ra rất yếu đuối. Chiều nay tôi phải gấp một lão già tính cách kỳ dị, thích đụng tay sờ chân, nỗi căng thẳng và áp lực ấy khiến tôi chẳng thể nuốt nổi bữa trưa, nhưng vẫn phải uống thuốc tiêu chảy và thuốc đau đầu, nên dành gặm vài chiếc bánh quy lót dạ.

Hết giờ nghỉ trưa, tôi rời công ty đi gấp đôi tác đã làm ăn lâu năm. Khi tôi bị căng thẳng cực độ, nếu không đau nửa đầu, thì sẽ đau bụng. Đêm qua, dù đã uống melatonin, tôi cũng vẫn trằn trọc khó ngủ, kết quả khi ngồi tàu điện ngầm mặt mày liền xâm x瘅. Các loại thuốc tôi uống đều là thuốc được phép mua không cần kê đơn, nhưng liệu có phải do uống quá nhiều loại cùng một lúc? Hay bởi ngủ không đủ giấc lại cộng với cái bụng trống rỗng, hay do cuộc họp sắp bắt đầu khiến tôi phiền muộn?... Có quá nhiều nguyên nhân khiến cho tôi thêm sợ hãi.

“Cô... làm gì thế, tại sao hôm nay chỉ có một mình cô đến?”

Lão dê già không hè che giấu bản chất đê tiện của mình hiện rõ trên nét mặt. So với một kẻ đã độc thân lại còn vừa xấu vừa béo như tôi, rõ ràng lão ta hùng thú với chị tổ trưởng dù đã có chồng nhưng vẫn xinh đẹp, quyến rũ hơn.

Đồ gia dụng của thương hiệu trang sức lớn này là sản phẩm chủ lực trên tạp chí mua sắm qua mạng của chúng tôi, cả hai công ty đã ký hợp đồng tiêu thụ độc quyền, tuyệt đối không được xôi hỏng bỗng không. Lão ta không ngừng oán trách những bức hình do tạp chí chụp có vấn đề, dẫn đến việc số lượng đơn hàng các sản phẩm mùa đông của bọn họ bị sụt giảm. Nói một thoi một hồi, dần dần lão ta lại chĩa mũi dùi về phía tôi, nói rằng ít ra tôi cũng nên trang điểm một chút, bản thân là người phụ trách các sản phẩm trang sức, mà cách ăn mặc trang điểm lại chẳng đẳng cấp tẹo nào, cứ như vậy thì chẳng bao giờ kiếm được bạn trai. Lão ta châm điếu thuốc, rồi chẳng buồn kiêng nể, dùng đủ loại ngôn từ để quấy rối tình dục tôi. Nhưng dù bị cái lão già đầu toàn vảy gàu, lôi thôi bẩn thỉu này nói như vậy, tôi cũng chỉ có thể cúi đầu nhận tội, đúng là quá vô tích sự.

Khó khăn lắm mới có thể khiến lão đồng ý cầm các sản phẩm mẫu của mùa hè. Khi cuộc thảo luận sắp kết thúc, rõ ràng là tôi đã uống thuốc, nhưng bụng dưới bỗng nhiên đau âm ỉ. Tôi chạy như bay khỏi cái công ty đó, thấy một tiệm ăn nhanh bên cạnh, bèn xông thẳng vào, không thèm gọi món mà chạy thẳng về phía phòng vệ sinh, trút hết cái đồng nguyên nhân gây ra đau bụng. Tôi ngược lên trần nhà phòng vệ sinh thở dài một tiếng, dù có gò ép như thế nào thì cơ thể cũng không bao giờ biết nói dối.

Vẫn còn một chút thời gian trước buổi họp lúc sắm tối, tôi đến tiệm thuốc mua thêm một ít thuốc. Vì ngày nào cũng phải uống, thế nên với tôi tiền thuốc cũng là một khoản chi không nhỏ. Ngày trước

tổ trưởng thấy tôi uống vitamin, thuốc giảm đau và thuốc say xe liền một lúc sau bữa ăn, không kìm được nhăn mày nhăn mặt nói: “Chí ít cô cũng nên đến bệnh viện nhờ bác sĩ kê đơn thuốc chứ!” Nhưng cơ thể tôi chỉ hơi suy nhược một chút chứ cũng chẳng có bệnh gì nặng lắm, vì vậy ngày nghỉ cũng lười đi bệnh viện chứ đừng nói đến ngày đi làm. Thật ra, cả ngày tôi luôn phải vùi đầu vào công việc, cũng chẳng có thời gian đến gặp bác sĩ.

Khi đến cửa hàng cà phê như đã hẹn, tôi thấy tổ trưởng đã ngồi đó, trên mặt cũng đeo một chiếc khẩu trang to đùng.

“Hôm nay thực sự rất xin lỗi.”

“Không, không sao cả. Tổ trưởng, chị cũng bị bệnh dị ứng phấn hoa à?”

“Không phải, tôi bị cảm.”

Chị ấy cởi chiếc khẩu trang, hai má đỏ au, rõ ràng là đang bị sốt, nhưng vẫn cố đến đây tham gia buổi họp.

“Chị vẫn ổn chứ? Tôi có thuốc cảm cúm và Bách Phú Ninh^[14], chị có muốn uống không?”

“Cảm ơn, bây giờ tôi không được uống thuốc.”

Chị ấy vừa nói vừa sờ lên bụng. Tôi lặng người đi một lúc không hiểu ý chị ấy nói, khi thấy chị ấy gọi một cốc sữa chứ không phải cà phê, tôi mới chợt tỉnh ngộ.

“Không phải chị đang mang thai bé thứ hai đấy chứ?”

“Đúng rồi. Nhưng tôi định làm việc đến tận lúc đẻ, sau khi đẻ xong cũng sẽ lập tức trở lại làm việc.”

Bị cảm cúm lại cộng thêm với việc đang mang bầu, hẳn là chị ấy đang cảm thấy rất không thoải mái. Tôi năm lần bảy lượt khuyên chị ấy về nhà, nhưng chị ấy lại một mực nói rằng: “Khó khăn lắm khách

hàng mới có thời gian.” và khéo léo từ chối ý tốt của tôi. Cuộc họp vừa kết thúc, chị ấy liền uể oải, xiêu vẹo như xác không hồn trở về nhà.

Dõi theo bóng dáng của chị ấy, bất giác tôi nghĩ, nếu mang thai thì tôi sẽ không được uống đồng thuốc này nữa. Trên chuyến tàu điện về nhà, tôi chợt nhớ ra tháng này vẫn chưa thấy tháng, bèn vội vã lấy sổ ghi chép ra xem. Đã gần ba tháng nay không có rồi, vậy mà tôi lại quên sạch! Lần đầu tiên tôi được nếm trải cảm giác xây xẩm, trước mắt tối sầm, đầu óc choáng váng, và ngã khuỵu xuống sàn xe. Có cô bé học sinh đang ngồi phía trước hoang mang đứng dậy nhường chỗ, nhưng ngay đến một câu cảm ơn tôi cũng không thốt ra được.

Tôi mua que thử thai trong một tiệm thuốc ngay phía trước ga tàu. Đã đến độ tuổi này rồi, theo lý mà nói thì chẳng có gì đáng phải xấu hổ cả, thế mà tôi vẫn cứ mua luôn cả sữa tắm và lọ xịt dưỡng tóc trong khi bản thân chẳng bao giờ dùng đến.

Tôi và bạn trai yêu nhau từ thời học sinh, đến nay đã được 10 năm, thực ra cũng không phải chúng tôi muốn bên nhau trọn đời, mà chỉ không tìm thấy lý do để chia tay mà thôi. Nếu chẳng may tôi có bầu, thì bắt buộc sẽ phải kết hôn cùng anh ấy, và sinh đứa bé này ra sao? Chiếc que thử thai đang nằm chặt trong tay thúc bách tôi đối mặt với hiện thực.

Nếu thực sự có thai thì làm sao đây? Anh ấy thường xuyên nói rằng: “Anh sẽ không kết hôn với em đâu.” Và tôi cũng không muốn kết hôn cùng một người đàn ông lúc nào cũng cho mình là nhất, ích kỷ, thà kinh, chẳng khác gì một phiên bản của tôi. Vậy tôi sẽ phải một mình sinh con, rồi tiếp tục làm việc sao? Chỉ có một mình tôi - người phải sống nhờ vào đồng thuốc ấy sao? Liệu tôi có làm được

không? Tôi cũng không còn trẻ nữa, nếu bây giờ phá thai, liệu sau này sẽ không phải hối hận chứ?

Sau một hồi phiền não, tôi mới ôm quyết tâm đi vào toilet. Trong năm phút chờ đợi kết quả ấy tôi nắm chặt tay đứng trên ban công, làm rầm cầu nguyện.

Hết năm phút, tôi bồn chồn đẩy cánh cửa toilet. Chiếc que thử thai không hề thay đổi màu sắc.

Toàn thân tôi phút chốc mềm nhũn, bải hoải. Tôi quyết định ngay ngày mai sẽ xin nghỉ phép để đến bệnh viện một chuyến.

Du lịch

Mỗi dịp cuối tuần, tôi đều ra ngoài du lịch.

Còn trong tuần, cứ sáu giờ sáng là tôi tỉnh dậy, cho con mèo già ăn, nấu cơm ăn cùng món đậu Natto, sau đó chuẩn bị cơm hộp mang đi làm. Tôi làm việc trong hiệp hội công viên dưới sự quản lý của chính quyền thành phố. Công việc rất nhẹ nhàng, ngày nghỉ có thể thoải mái nghỉ ngơi, hằng ngày chỉ việc đi làm và tan ca đúng giờ, vì vậy tôi dễ dàng giải quyết hết việc nhà. Trong văn phòng chỉ có tôi còn trẻ (kỳ thực tôi cũng đã 31 tuổi rồi), giờ nghỉ trưa chỉ cần năm phút là tôi đã ăn xong cơm, rồi tung tăng dạo phố với bộ đồng phục và đôi dép xăng đan. Kể từ giờ phút đó, tôi bắt đầu thực hiện chuyến du lịch của mình. Cách văn phòng không xa có hai cửa hàng phiếu quà tặng^[15], ngày nào tôi cũng đến đó điểm danh, tìm kiếm vé tàu Shinkansen hoặc vé máy bay cho ngày cuối tuần. Nếu đặt vé máy bay trước mấy tháng, giá cả đương nhiên sẽ rẻ hơn so với cửa hàng phiếu quà tặng rất nhiều, nhưng chỉ những người có mục đích rõ ràng mới làm vậy. Còn tôi, tuần nào cũng đi du lịch, và nghỉ lại một đêm, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ có mục tiêu cụ thể, mà chỉ thuần túy muốn đi loanh quanh đâu đó.

Thói quen này bắt đầu từ khi tôi xem một chương trình vô vị trên tivi. Trong chương trình đó, người ta ném phi tiêu vào tấm bản đồ

Nhật Bản được treo trên tường, ném trúng chỗ nào thì sẽ đi đến chỗ đó. Tôi cảm thấy rất thú vị, nên cũng bắt chước. Ai ngờ, thử mấy lần cũng đều ném vào những nơi khỉ ho cò gáy, để đi được đến đó sẽ phải mất không ít thời gian, riêng khoản tìm chỗ ở thôi cũng đã rất cực khổ, khiến tôi dành phải từ bỏ. Tôi nghĩ, đã vậy thì thà đến cửa hàng phiếu quà tặng mua những tấm phiếu đã định sẵn địa điểm, thời gian xuất phát và chỗ ngồi để quyết định điểm đến còn nhẹ nhàng hơn. Thế là, phi tiêu du lịch biến thành phiếu quà tặng du lịch, ngoại trừ kỳ nghỉ tiết Trung Nguyên^[16] và năm mới ra, hai năm nay, cuối tuần nào tôi cũng đi chơi hai ngày một đêm.

Hôm nay nhìn thấy phiếu giá rẻ đi đến Kagoshima, tôi liền mua luôn. Buổi tối trở về chung cư, tôi mở cuốn tạp chí *Danh sách nhà trọ có suối nước nóng mà phụ nữ độc thân cũng có thể yên tâm thuê trọ*, tìm thấy một căn nhà trọ nằm ngay sát bờ biển, mặc dù hơi xa sân bay, nhưng tôi vẫn quyết định đặt chỗ, chỉ cần bắt taxi đi là được. Thực ra, tôi cũng có một khoản kha khá tiền tiết kiệm, theo lý mà nói, tôi hoàn toàn có thể mua vé máy bay giá gốc, bữa trưa cũng không cần phải mang cơm hộp, lại càng không bắt buộc phải ở trong căn chung cư cũ nát từ hồi 18 tuổi cho đến giờ, mà có thể dọn đến những căn hộ xinh xắn, tiện nghi hơn gấp bội. Thế nhưng, tôi không biết phải đi du lịch ở đâu, nên mới đến cửa hàng phiếu quà tặng mua vé; tôi không thích cảng tin dành cho nhân viên của chính quyền thành phố, cũng không muốn ăn cơm ở nhà hàng gần đó, vì vậy mỗi sớm đều làm cơm hộp mang đi; còn chuyện chuyển nhà thì quá phiền phức, tôi cũng không tìm thay lý do gì hợp lý để buộc phải chuyển đi, nên cứ ở mãi trong căn hộ hai phòng đã rất cũ nát.

Cuối tuần, tôi đổ đầy thức ăn cho mèo vào bát, rồi ra khỏi cửa từ sớm, hành lý duy nhất là chiếc ba lô thường ngày vẫn đeo đi làm.

Tôi ngồi tàu điện đến sân bay Haneda, hòa vào dòng người không biết đang quay trở về hay đang đi du lịch, cố làm ra vẻ ung dung bước lên máy bay, ngắm nhìn Tokyo đang dần *nhô lại phía dưới*. Tôi thích cốc cà phê giấy mà nữ tiếp viên đưa qua, còn lôi cả bánh bao Đan Mạch mua ở sân bay ra ăn. Cậu bé ở hàng ghế trước đứng tựa trên lưng ghế chu mỏ nhìn tôi, nhưng tôi vờ như không nhìn thấy, lật cuốn sổ tay du lịch mượn từ thư viện. Tôi không mua sách bởi không muốn khiến cho căn phòng vốn đã nhỏ của mình thêm chật chội. Vì vậy, dù không cố ý tiết kiệm, tiền gửi của tôi cũng ngày càng nhiều thêm.

Ra khỏi sân bay, phát hiện ra Kagoshima quả nhiên nóng hơn Tokyo. Tôi gọi xe taxi, bảo tài xế đưa đến trung tâm thành phố. Tài xế hỏi tôi: “Cô đến đây tham quan phải không?”

“Đúng vậy. Tôi đi công tác, nhân tiện thăm thú một vòng.”

Khi đi du lịch mà bị người khác hỏi câu tương tự, bao giờ tôi cũng trả lời như vậy. Lần đầu tiên, tôi thật thà nói mình là khách du lịch, kết quả là bị trêu: “Cô thất tình phải không?” khiến tôi cảm thấy rất không thoải mái. Dù biết không phải tài xế nào cũng vậy, nhưng để tránh gặp rắc rối, tôi quyết định nói dối.

Bác tài xế xem ra cũng đã lớn tuổi gợi ý: “Cô có muốn tôi đưa đi thăm các danh thắng nơi đây không?” Cảm giác đó là một tài xế tốt, tôi liền nhờ bác ấy chở đến vài nơi nhìn ngắm một chút rồi mới về khách sạn.

Tham quan tượng Saigo Takamori^[17], đến chỗ bờ biển có thể nhìn rõ Sakurajima^[18], sau đó bác tài đưa tôi đến quán mì mà bác ấy giới thiệu. Tôi mời bác ăn cùng, bác có vẻ ngại ngùng và nói rằng một tiếng nữa sẽ đến đón tôi, rồi không biết đi đâu mất. Sợi mì rất ngon.

Những người trong quán hỏi chuyện, tôi trả lời mình đến từ Tokyo, không hiểu vì sao bọn họ lại tặng cho tôi khoai lang nướng, khiến tôi vừa bất ngờ vừa buồn cười. Mỗi lần đi du lịch, tôi có thói quen mua bưu thiếp ở sân bay, vì thế tôi đã ghi chép lại chuyện này, sau đó hỏi người phụ nữ trung niên trong quán chỗ bỏ thư và gửi đi.

Sau hai tiếng đồng hồ ngồi taxi, tôi mới đến được nhà trọ, suốt dọc đường tôi không ngắm cảnh mà ngủ một giấc rất sâu. Khi bác tài xe gọi dậy, tôi mắt nhắm mắt mở nhìn chị chủ nhà đang ra chào. Khu nhà trọ tọa lạc trên một ngọn đồi thanh bình, trông cao cấp hơn tôi tưởng tượng. Chị chủ nói có nhà ăn, tôi hỏi có thể ăn trong phòng hay không, chị ấy cười nói: “Đương nhiên là không vấn đề.”

Còn một tiếng nữa mới đến bữa tối, trong nhà trọ chỉ có hai khu suối nước nóng lộ thiên, tôi chọn một nơi ở đó. Mặt trời vẫn chưa xuống núi mà lại một mình không mảnh vải che thân ở bên ngoài, khiến tôi vừa thấy bất an vừa sảng khoái.

Khi ngâm mình trong suối nước nóng, ngược đầu nhìn lên thấy một chú chim hỉ thước đang đậu trên cành tùng kêu lên vài tiếng ngắn ngủi, tôi khẽ ngân khúc hát quen thuộc:

A... ở một nơi nào đó, có người đang đợi tôi...

Những chuyến du lịch vào dịp cuối tuần của tôi không nhằm mục đích tìm kiếm tình nhân, nhưng không hiểu sao trong đầu tôi vẫn chợt nhớ đến ca khúc ấy.

Tắm xong, tôi ở trong phòng dùng bữa tối, xem tivi. Tôi không uống bia, chỉ một loáng đã ăn xong. Sau đó không có việc gì làm, bèn đi đến nhà tắm lớn. Có lẽ những khách trọ khác vẫn đang ăn, nên trong nhà tắm không một bóng người, tôi ngâm mình trong bồn tắm gỗ thông, thả lỏng cơ thể. Chẳng bao lâu sau, có ba người phụ

nữ trung niên vừa rì rầm trò chuyện vừa bước vào. Tôi gật đầu chào họ, một cô thân thiện hỏi tôi: “Cháu từ đâu tới vậy?”

“Tokyo ạ.”

“Ôi, xa vậy kia à? Bạn cô đến từ Miyazaki. Ở đây chi phí rẻ, nhưng cảm giác cũng không tồi phải không. Bạn cô đã tới đây ba lần, nơi này đẹp nhất vào mùa hoa anh đào, khi được ngâm mình trong suối nước nóng lộ thiên và ngắm những cánh hoa lát phát rơi.”

“Vậy ạ?” Tôi mỉm cười hưởng ứng. Mấy cô ấy tiếp tục trò chuyện, còn tôi lúc thì mỉm cười, lúc thì thán phục. Một mình đi tắm suối nước nóng sẽ thường xuyên gặp phải tình huống này, nhưng tôi lại cảm thấy không hề phiền phức. Khi ở cùng người lạ trong một khoảng thời gian ngắn, tôi sẽ trở nên cởi mở, thân thiện. Và tôi rất vui khi nhìn thấy sự thay đổi này ở mình.

Sau khi trò chuyện một hồi với họ, và ngâm nước đến mức hai má ửng đỏ, tôi trở về phòng, thả người xuống tắm nệm sạch sẽ đã được trải sẵn, vùi đầu vào trong chiếc gối trắng tinh thơm mùi dầu xả, ngủ một mạch đến tận sáng.

Sớm hôm sau, tôi dậy sớm hơn bình thường, đi tắm ở khu suối nước nóng khác. Tôi xỏ đôi dép lê của nhà trọ, bước dưới những tán cây đang nhả những giọt sương mai. Khu tắm lộ thiên nằm ở lưng chừng núi cao khiến tôi mệt thở không ra hơi.

Phòng thay đồ được quây lại bằng những tấm phên, tôi không chút do dự tuột bộ đồ tắm rồi ngâm mình trong bể. Những vòm lá xanh che khuất phía trên đỉnh đầu. Đó hẳn là cây hoa anh đào nở, vào mùa hoa nở chắc chắn sẽ đẹp lắm.

Ăn xong bữa sáng tôi sẽ phải ra sân bay. Thực ra, tôi có thể xin nghỉ phép năm để tận hưởng một kỳ nghỉ dài ngày, nhưng do đang

nuôi mèo, nên mỗi lần đi đâu chỉ có thể ở lại một đêm. Đây cũng chính là cái cớ để tôi tự thuyết phục bản thân. Tôi không thích sự bất ngờ, mà thích có một cuộc sống quy củ, nền nếp, đi về đúng giờ giấc.

Nơi tôi làm việc trước đây từng có người bảo tôi “quá khép kín”. Vài năm trước, sau khi chia tay với người bạn trai vốn định tiến tới hôn nhân, một góc nào đó trong trái tim tôi đã đóng chặt cửa.

Bố mẹ tôi mở một tiệm giặt là ở quê, nếu họ xảy ra chuyện, tôi sẽ về kế thừa cái tiệm đó, còn không thì cứ rong chơi tháng ngày như thế này cho tới lúc nghỉ hưu. Cái cảm giác trái tim đã nguội lạnh và bất lực này đẩy tôi tách xa tất thảy những câu chuyện tình ái cùng với những mối quan hệ xã giao không thể liệu trước được hàng ngàn dặm.

Khi tôi đang mê mải với mớ suy nghĩ vụn nhặt ấy, cánh cửa gỗ phía sau chợt mở. Một người phụ nữ đang quần khăn bông bước vào, cô ấy đẹp đến mức khiến tôi không kìm được, cứ chăm chăm nhìn mãi.

“Chào buổi sáng, cô Nagura.”

Tôi nhìn chăm chăm cô gái khỏa thân vừa gọi đúng tên của mình. Cô ấy không hề tỏ ra ngại ngùng, chậm chậm bước xuống hồ nước, lúc này, tôi mới nhận ra cô ấy chính là chủ nhà trọ. “Tôi qua cô ngủ có ngon không?” Cô ấy thong thả cất lời hỏi.

“Rất ngon.” Tôi bối rối trả lời.

“Tôi thích đến đây ngâm mình một lúc trước khi vào làm việc, nhưng thi thoảng gặp khách trọ như thế này, cảm thấy rất ngại.”

Nói xong, cô ấy bật cười, nét mặt vẫn trẻ trung như thiếu nữ. Hôm qua cô ấy mặc Kimono, tôi còn tưởng cô ấy lớn tuổi hơn mình.

“Xin lỗi, có thể hỏi cô một việc tè nhị được không?”

“Được chứ, chị cứ hỏi.”

“Xin hỏi năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Tháng trước vừa tròn 31 tuổi. Xét theo quan niệm thông thường thì tôi không còn trẻ, nhưng trong ngành kinh doanh nhà nghỉ tôi mới chỉ được tính là đang học nghề thôi.” Cô ấy nhún đôi vai trần và nói.

Tôi không biết phải trả lời ra sao, chỉ nói: “Tôi đi trước đây” rồi rời khỏi hồ tắm như đang trốn chạy.

Đầu óc tôi trống rỗng, trở về phòng thay quần áo, ăn sáng rồi rời khỏi nhà trọ. Tôi bắt một chiếc taxi, đến sân bay ngồi chờ chuyến bay đã đặt trước.

Hôm sau là thứ hai, tôi dậy sớm như thường lệ để đi làm. Khi về đến nhà, tôi phát hiện ra tấm bưu thiếp mà mình gửi khi đi du lịch đang nằm dưới đáy hòm thư hoen gi. Tôi cầm nó lên, đứng bần thần một hồi lâu, rất lâu.

Ban nhạc

Đù đã trải qua bao nhiêu năm, tôi vẫn không hề thích ứng nổi với ánh đèn trường quay của đài truyền hình, cảm giác như đang phơi mình tắm nắng dưới ánh mặt trời chói chang vậy. Da dẻ trở nên rất khô ráp, nhưng lòng bàn tay lại sưng mồ hôi, tôi buông cánh tay trái đang nắm lấy cổ cây đàn ghita, quệt lên mông quần bò.

Ca sĩ chính ăn vận như một thiếu nữ trong truyện manga, không hề để ý đến vẻ thờ ơ của các hành viên khác, một mình đứng trước micro phát ra những thanh âm không giống đang hát, lại càng không giống luyện thanh. Giọng cô ấy ngọt ngào và cao vút, có vẻ ma mị như bị lạc điệu, nhưng thực ra không hẳn là lạc điệu.

“Làm phiền mọi người rồi.”

Đạo diễn giơ tay đếm ngược. Tay trống gõ ba nhịp vào thành trống, khi tiếng trống nhỏ vang lên tiếng đầu tiên, tôi bắt đầu chơi nhạc.

Đây là buổi luyện tập cho tiết mục âm nhạc sẽ được trực tiếp một tiếng đồng hồ. Buổi luyện tập duy nhất kết thúc với hiệu quả rất tốt. Những giai điệu say mê được viết bởi một nhà sản xuất âm nhạc vô cùng nổi tiếng, cộng với ca sĩ chính được tuyển chọn từ hàng chục ngàn người tham gia thi tuyển trước ống kính, những nghệ sĩ với kỹ

năng biểu diễn đã đạt đến trình độ chuyên nghiệp, và với số vốn cho đến nay đã đạt đến con số hơn 100 triệu yên, hiệu quả như vậy là đương nhiên. Khi biểu diễn trực tiếp không bắt buộc phải tái hiện lại cảm xúc giống như khi đang thu âm, tôi có thể tự do thay đổi riff^[19] theo ý mình, những tay chơi nhạc cụ khác và ca sĩ mới cũng có thể phối hợp với tôi để sáng tạo ra thứ âm nhạc giàu tính ngẫu hứng - ngay cả điều này cũng do nhà sản xuất bỏ công sức thiết kế ra. Khi biểu diễn, nhịp thở của ban nhạc chúng tôi cũng có những thời khắc hoàn toàn đồng điệu. Lúc này, mọi người sẽ quên đi tất cả những chuyện khác, chỉ chìm đắm trong âm nhạc để cảm nhận niềm hạnh phúc. Thế nhưng, trong khoảnh khắc kết thúc, tôi cảm thấy một sự mặc cảm bỗng bùng cháy dữ dội. Chúng tôi rõ ràng không được coi là một ban nhạc.

“Hanamaru, sao trông chị tiu nghỉu vậy?” Vừa trở về phòng nghỉ, ca sĩ chính Mikuri đã hỏi tôi. Cả ban nhạc chỉ có tôi và cô ấy là con gái, chúng tôi dùng chung phòng nghỉ phía sau sân khấu. Tôi chỉ là nghệ sỹ đệm đàn, từng nói với người quản lý rằng: “Mong được biểu diễn cùng các thành viên nam”, nhưng kết quả ngược lại, anh ta ra lệnh cho tôi “không được né tránh Mikuri”. Trong giây phút này, cô gái kém người phụ nữ 31 tuổi là tôi đúng một giáp đang để lộ khe ngực sâu hun hút đứng ngay trước mặt, ngẩng đầu nhìn tôi không chớp mắt.

“Có bánh ngọt đấy.”

“Không, đồ ngọt... tôi...”

“Có cần em đi mua bánh mì cho chị không?”

Cô là người hầu của tôi sao? Chẳng phải cô là giọng hát đang được yêu thích, suốt ngày gặt gỡ tiệc tùng cùng sếp của các công ty thu âm sao?

“Không cần đâu, tôi ra cảng tin ăn mì.”

“Vậy em đi cùng chị.”

Đúng lúc này, người quản lý gõ vài cái lên cửa rồi bước vào, nói với giọng điệu vừa nhẹ nhàng vừa rất kiên quyết: “Mikuri, tạp chí đến phỏng vấn rồi.” Ngày nào cô ấy cũng phải trả lời phỏng vấn, mặc dù đáng thương nhưng đó cũng là một phần công việc.

Sau khi cô ấy khó chịu rời đi, tôi cũng ra khỏi phòng nghỉ, định đi ăn gì đó. Bỗng nhiên, những thành viên khác cũng lục tục bước ra từ phòng nghỉ bên cạnh.

“Ái chà, Hanamaru, cảm giác khi được bảo vệ công chúa thế nào?” Tay bass lớn tuổi nhất cất giọng chế giễu.

Tôi trả lời cô ấy đi trả lời phỏng vấn rồi, sau đó cùng mọi người đi ăn. Tuy chỉ là một ban nhạc tạm bợ, nhưng quan hệ giữa các thành viên không tệ chút nào. Chúng tôi không có mâu thuẫn trong quan niệm về âm nhạc, mà đều là những nghệ sĩ chuyên nghiệp có chung một lợi ích.

Chúng tôi ngồi tụ lại một góc trong quán cà phê của đài truyền hình, lần lượt gọi mì Soba, mì Ý, cơm sườn rán... và cố tìm ra chuyện để nói.

“Chị Hana, nửa đoạn sau chị chơi nhanh quá, Mikuri sẽ không theo kịp tiết tấu.”

Tay keyboard tuy trẻ nhưng tương đối bảo thủ ăn xong suất cơm sườn rán, đặt đũa xuống nói. Anh chàng này thích theo đúng tiết tấu, ngoài đời cũng là một fan của Mikuri, nên tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu ta.

“Cô ấy theo được chứ. Trông cô ấy khờ khờ như vậy, chứ thực ra cũng có thực lực lắm đấy.”

“Đúng vậy, khả năng cảm thụ của cô ấy rất nhạy bén.” Tay trống và tay bass dừng dừng nói.

Tay piano không phản bác, câu chuyện bắt đầu gián đoạn. Single đầu tay của chúng tôi đã lọt vào top 5 trong bảng xếp hạng chương trình ca nhạc có lượng người xem cao nhất này, hôm nay là buổi biểu diễn đầu tiên, nhưng chẳng ai cảm thấy căng thẳng chút nào cả. Điện thoại của tay trống vang lên, anh ta đứng dậy đi nghe điện thoại, còn tay piano nói muốn đi mua bao thuốc, rồi cũng chạy biến đi đâu mất. Khi chỉ còn lại một mình với tay bass đã quen biết từ lâu, tâm trạng tôi mới nhẹ nhõm hơn.

“Không ngờ cô có thể kiên trì đến tận bây giờ.”

Nghe có vẻ như mỉa mai, nhưng đôi mắt dưới mái tóc dài màu nâu đỏ lại rất ấm áp.

“Lần đầu tiên gặp em, anh đã nói mọi người sẽ rất khó chấp nhận một tay chơi ghita nữ. Ấy vậy mà cũng phải đến mười năm rồi đây nhỉ?”

“Cô thật có nghị lực.”

Phụ nữ chơi ghita quả thực rất thiệt thòi, nhưng chỉ cần luyện kỹ thuật thật tốt thì vẫn có khả năng thành công. Có điều, xét về mặt thị giác, ghita nam trông vẫn có vẻ thu hút hơn. Trong lĩnh vực âm nhạc, vấn đề ngoại hình rất quan trọng. Ban nhạc chuyên nghiệp đầu tiên mà tôi tham gia toàn là nữ giới. Đến khi phát hành bài hát thứ ba vẫn bán rất chạy, nhưng sau đó thì tắt lịm. Ba năm sau, công ty thu âm không ký tiếp hợp đồng với chúng tôi nữa. Nếu nói không buồn thì không đúng, nhưng ban nhạc nữ đó ban đầu do một tay công ty quản lý lập ra, nên chúng tôi cũng chỉ có thể chấp nhận.

Điều làm tôi buồn hơn là chuyện xảy ra trước đó. Khi lên cấp ba, tôi cùng mấy anh bạn ngoài trường lớn tuổi hơn mình thành lập ban nhạc, nỗ lực với mục tiêu trở thành một ban nhạc chuyên nghiệp. Từ lúc tốt nghiệp cấp hai, tôi đã cao 1m75, cộng với sải vai rộng, ngực phẳng lì và cặp mông nhỏ, tôi biết mình thích hợp đứng trên sân khấu chơi ghita. Khi ca sĩ chính nói mình “phải sống những ngày tháng quy củ” và rời khỏi ban nhạc, mọi người đổi cho tôi lên đứng ở hàng trước, không ngờ lại thu hút được rất nhiều cô gái trẻ. “Ngoại hình trung tính” trở thành vũ khí của tôi, công ty thu âm cũng tự nhiên tìm đến.

Được biết giám đốc âm nhạc chỉ muốn đưa một mình tôi vào một ban nhạc chuyên nghiệp, những thành viên từng thề thốt sẽ cùng nhau chơi nhạc bên nhau lập tức trở mặt, chửi tôi như tát nước vào mặt rồi bỏ đi cả. Và thế là, ban nhạc của chúng tôi giải thể. Sau này nghĩ lại, ngoài lý do chỉ có một mình tôi được chọn ra, tôi cảm thấy việc một “tay ghita nữ thu hút được nhiều fan nữ” cũng đã làm tổn thương lòng tự trọng của các thành viên khác trong ban nhạc. Tôi còn nhớ có lần trưởng nhóm nhìn thấy cảnh các fan nữ điên cuồng hò hét về phía tôi, anh ta đã làm rầm: “Chúng tôi đầu phải người thừa.”

Dù vậy, à không, chính vì như vậy, tôi lại càng không được từ bỏ âm nhạc. Tuy hiện giờ ngành âm nhạc luôn đặt yếu tố thương mại lên hàng đầu, cũng không có gì tuyệt vời bằng việc được chơi ghita.

Thật lòng mà nói, đã hơn 30 tuổi, tôi cũng thầm cảm thấy tương lai mình mờ mịt. Sau khi ban nhạc nữ giải thể, tôi cố duy trì kế sinh nhai bằng cách đệm nhạc cho người khác hoặc biểu diễn trong quán bar, nhưng một người phụ nữ đã 30 tuổi không thể cứ tiếp tục coi việc mình “nhìn có vẻ giống con trai” làm ưu điểm thu hút mãi được.

May là tôi yêu thích ghita tới mức cuồng dại, gần như lúc nào cũng luyện tập, vì vậy kỹ thuật không tồi, lòng tự trọng (đã buộc phải từ bỏ ngay từ ngày bước chân vào ngành âm nhạc) cũng không quá cao, có thể chơi theo mọi yêu cầu của nhà sản xuất. Tiếp đó, chỉ cần tránh việc thích thể hiện hay quá nhạy cảm, người ta sẽ không phê bình “đúng là đàn bà”, mà cũng sẽ thừa nhận tôi có thể phối hợp rất tốt. Cách chơi ghita của tôi từng bị nhận xét là “tùy tiện”, rồi tự lúc nào những lời đánh giá lại biến thành “rất thông minh”. Thế nhưng, tôi vẫn thường cảm thấy bất an, lo lắng rằng không biết có thể tiếp tục đứng trên sân khấu chơi đàn thêm năm năm, mười năm nữa hay không. Chất giọng của tôi không có gì nổi bật, không chỉ ngày càng khô cứng, mà những ca khúc tự sáng tác cũng không có duyên được thu âm, chỉ sợ như vậy sẽ rất khó chuyển nghề làm nhà sản xuất, mà cứ mãi chui vào quán bar biểu diễn vậy thôi. Chính lúc tôi đang cảm thấy mờ mịt, bỗng có người tới mời tôi gia nhập ban nhạc đêm của Mikuri. Chỉ cần được chơi ghita, tôi sẵn sàng lao vào dầu sôi lửa bùng.

“Mikuri thực sự là... người đó sao?” Tay bass khéo léo dò hỏi tôi.

Mặc dù không nên cười, nhưng tôi vẫn nhoẻn miệng cười: “Em nghĩ có lẽ cô ấy là dân lưỡng tính.”

“Cô ấy đã tấn công cô bao giờ chưa?”

“Cô ấy nói muốn ở chung với em, cũng từng nhờ người quản lý nói với em như vậy.”

Anh ta vân vê mái tóc dài đã bị chẻ ngọn nghiêm trọng, thở một hơi dài nặng nề: “Ui chà, dù sao thì không có chuyện gì là không thể.” Anh ta không hề tỏ ra tức giận, mà cũng không tỏ ra thương hại, chỉ vô tình thốt ra câu nói ấy mà thôi.

Khi tôi trở về phòng nghỉ, Mikuri đang vừa nghe CD vừa ăn bánh ngọt. Thấy tôi bước vào, cô ấy giật mình nhét vội máy CD vào trong váy. Có lẽ cô ấy đang nghe album của nghệ sĩ Johnny, tôi nghĩ vậy rồi ngồi xuống sàn nhà đã trải thảm, vớ lấy chiếc đàn ghita ở ngay cạnh đó gảy đại vài nhịp. Mikuri trước nay vẫn luôn tươi cười, giờ mặt mày bỗng trở nên trắng bệch, nhìn tôi chằm chằm không nói một lời nào.

“Vốn dĩ em không định nói.” Cố ấy nói bằng một giọng như diễn kịch.

“Cái gì?”

“Đây là báu vật của em.”

Nhìn chiếc CD trên tay cô ấy, tôi không kìm được trợn tròn mắt, đó là album duy nhất của ban nhạc mà tôi đã tham gia, chúng tôi đã tự bỏ chi phí sản xuất.

“Sao cô lại...”

“Hồi học lớp 5, em và chị gái lần đầu tiên được đi xem hát nhạc sống, từ đó trở đi em đã là fan của chị. Nếu chị cảm thấy em rất ghê tởm, cũng không sao.”

Nói xong cô ấy đứng dậy, đôi chân dài trắng nõn mắt hút phía ngoài phòng nghỉ.

Buổi truyền hình trực tiếp cuối cùng cũng diễn ra. Khi đang chờ mệnh lệnh, tôi mông lung nhìn Mikuri hào hứng trả lời các câu hỏi của người dẫn chương trình.

Vừa nãy ở ngoài hành lang đài truyền hình, tôi nghe có người nói: “Không hát nhép là tốt lắm rồi.” Tôi nhớ lần đầu tiên được lên tivi, người bạn cũ đã gọi điện đến và nói: “Cậu giỏi thật đấy, giờ đã

là một nghệ sĩ rồi.” Trong lúc đang nghĩ ngợi vẫn vơ, Mikuri đã chuẩn bị xong, quay lưng về phía tôi với cánh tay trái giơ cao.

Ban nhạc sớm muộn cũng có ngày giải thể, nhưng âm nhạc sẽ mãi được lưu truyền.

Tiếng hát vừa đắng chát vừa ngọt ngào như viên kẹo sữa, len lỏi xuyên qua những ánh đèn, phủ khắp không gian một cách ma mị, đôi tay tôi cũng theo đó mà tự động sáng tạo nên ma thuật. Chúng tôi cùng mang đến thứ âm nhạc mà trong tương lai vẫn có thể được tiếp tục ngân vang mãi.

Khu vườn

Từ ngày mẹ mất đến nay đã được ba tháng. Mặc dù tôi biết sống chết là do trời, nhưng thực sự cái chết của mẹ quá đột ngột. Mấy năm nay, mỗi lần đến kỳ nghỉ dài của năm mới, tôi đều ra nước ngoài nghỉ ngơi. Dù sao thì ngày thường đã ở nhà rồi, lúc nào cũng chạm mặt nhau, không nhất thiết phải gò ép đón tuổi mới, năm mới cùng với người nhà. Năm nay tôi cũng cùng bạn trai đi đến miền đảo phương nam trong kỳ nghỉ năm mới, trước khi kỳ nghỉ kết thúc một ngày mới vội vã trở về nước. Thông thường, mẹ để dành cho tôi món trứng cá ngừ và trứng cuộn cá. Buổi sáng của ngày đầu tiên đi làm sau năm mới, tôi sẽ vừa nghe mẹ cắn nhăn, vừa nhai nhồm nhoàm. Đến nay, dù có buồn và nuối tiếc bao nhiêu năm qua không đón năm mới cùng mẹ thì cũng đã quá muộn, tôi không bao giờ còn được ăn những món đón năm mới do mẹ làm nữa.

Đó là một ngày trước lễ trưởng thành^[20], buổi sáng mẹ nói tự nhiên đau đầu, toàn thân ớn lạnh. Bố tôi sắp nghỉ hưu, cũng không có việc gì trên công ty nên xin nghỉ đưa mẹ đi khám bệnh. Tôi còn nhớ khi đó tôi còn nói rằng: “Thời tiết lạnh như thế này mà mẹ cứ loanh quanh trong vườn, nên mới bị cảm lạnh.” Sau buổi trưa hôm đó, bố gọi điện đến công ty của tôi, nói mẹ lâm bệnh nặng, bảo tôi nhanh chóng đến bệnh viện. Khi tôi cuồng cuồng chạy đến nơi, đôi

mắt mẹ đã nhắm nghiền. Chỉ một ngày trước thôi mẹ vẫn còn lúi húi ở trong vườn, chống rét cho đám hoa cúc như mọi khi.

Đứa em trai kém tôi một tuổi đang đi công tác cũng lập tức chạy về, nhanh chóng làm các thủ tục tang lễ. Đây là lần đầu tiên gia đình tôi có người thân qua đời, nhưng tôi và em trai đã bước ra ngoài xã hội gần mươi năm nên cũng biết nghi thức tổ chức tang lễ, còn bố thì đương nhiên không phải nói. Có quá nhiều việc phải làm, khiến chúng tôi phải suy nghĩ xem nên xử lý thế nào, căn bản không có thời gian để buồn. Mặc dù tôi có khóc, nhưng cũng chẳng khác gì cho lắm so với khi gấp phải khó khăn trong công việc, hoàn toàn không có cảm giác đang làm lễ tang cho mẹ mình. Khi đứng cúi đầu cảm ơn dòng người nối dài đến thăm viếng, thi thoảng tôi còn thầm oán trách mẹ không ở bên cạnh.

Sau khi làm xong lễ 49 ngày, không còn việc gì để làm nữa. Trong nhà chỉ còn lại căn phòng đầy vẻ lặng lẽ như của một thiếu nữ với tấm rèm ren treo trên khung cửa sổ lớn được sửa sang theo ý mẹ, cùng với khu vườn cũng được sắp đặt dựa trên ý thích của mẹ, ngoài ra còn có một người bố sắp đến tuổi về hưu và đứa con gái đang độ xuân xanh, hằng ngày về nhà chỉ để ngủ. Em trai tôi thì sớm đã trở về Osaka làm việc, không có tin tức gì.

“Làm thế nào với cái vườn này bây giờ?”

Một ngày nghỉ giữa mùa xuân, khi tôi vừa ngủ trưa dậy, bố bỗng nhiên hỏi thế.

“Sao vậy bố?”

“Nở nhiều hoa quá.”

Hai bố con tôi đều không có hứng thú với hoa lá, rất ít khi chịu ngắm kỹ khu vườn, lúc này mới phát hiện ra những khóm hoa đang

khoe sắc sặc sỡ trong bồn hoa có tulip, nghệ tây, thủy tiên, lan Nam Phi và rất nhiều những loài không biết tên khác nữa.

“Bố cắt tỉa một chút đi, dù sao bố cũng có thừa thời gian mà.”

Tôi mắt nhắm mắt mở nói đại, khi thấy bố mặt mày cau có, tôi mới nhận ra mình đã lỡ lời. Đối với bố thì việc nghỉ hưu là một áp lực rất lớn, hơn nữa ông lại vừa mất đi một người bạn đồng hành vốn định sau khi nghỉ hưu sẽ cùng nhau sống nốt phần đời còn lại.

“Bố chẳng hứng thú gì với hoa, huống hồ là ở cùng con gái trong căn nhà này thật quá mất mặt. Sao nào? Con có muốn bán chỗ này đi rồi chia nhau đi mua chung cư ở riêng không? Như thế cả hai bố con đều sẽ thấy nhẹ nhõm.” Bố cất giọng đề nghị.

Tôi nghiêng nghiêng đầu, phân vân không biết có nên đồng ý hay không. Trước kia, tôi từng nghe người ta nói rằng khi bố về hưu sẽ rất khó sống cùng, sự thực đúng là như vậy. Ngoại trừ đánh gôn ra, bố tôi không còn sở thích nào khác, cả ngày rảnh rỗi ở nhà chẳng có việc gì làm. Tôi khuyên ông đi học nấu ăn hoặc sử dụng máy tính, nhưng bị ông buông một câu “vô vị” để từ chối. Đây vốn dĩ là việc của mẹ, tại sao tôi phải gánh chịu sự chán nản từ bố chứ? Tôi bất giác cảm thấy hận người mẹ đang ở trên thiên đường của mình.

Tuy vậy, bố vẫn một mình cặm cụi quét dọn, giặt giũ, và nấu những món ăn đơn giản trong ngôi nhà đã vắng bóng mẹ. Tôi vốn tưởng bố chỉ biết đi làm, chứ không biết làm việc nhà, chẳng ngờ ông lại tháo vát như vậy. Điều duy nhất khiến tôi đau đầu là, ngày trước chưa bao giờ bố để ý tôi mấy giờ về nhà, bây giờ lại chủ động chuẩn bị bữa tối cho tôi, còn thường xuyên càu nhau: “Muộn như thế này mới về, rốt cuộc con ở ngoài đó làm gì hả?”

Khi mẹ không còn nữa, những việc nhà mà tôi phải chia sẻ sẽ nhiều lên. Dĩ nhiên, tôi không chịu để bố giặt đồ lót cho mình, vì vậy

mang quần áo đến tiệm giặt và là quần áo cũng đều là phần việc của tôi. Tôi phụ trách bữa sáng, còn bố làm bữa tối, ai không vào bếp sẽ chịu trách nhiệm rửa bát. Sau khi tan ca tôi gọi điện cho bố, rồi đến siêu thị phía trước nhà ga mua những đồ dùng lặt vặt.

Kiểu phân công trong cuộc sống thường nhật này vô hình trung đi vào quỹ đạo, cuối cùng tôi cũng biết bản thân mình đã mang đến bao nhiêu gánh nặng cho bố, và cũng hiểu được rằng trước kia mẹ đã chăm sóc bố con tôi vất vả đến nhường nào. Giờ tôi đã 31 tuổi, nhưng vẫn rất nhiều lần ngủ dậy muộn vì không có ai đánh thức.

“Chẳng phải con có bạn trai rồi sao? Mau mau kết hôn đi.” Bố vừa nói, vừa hướng ánh mắt về phía những khóm hoa trong vườn.

Tôi nhìn tấm lưng khoác chiếc áo len dáng dài của bố. Khi không mặc âu phục hay bộ đồ chơi gôn, trông ông rất già nua. Trước đây, tôi thường xuyên trò chuyện với mẹ, còn với bố thì trừ phi có chuyện quan trọng, nếu không rất ít khi tâm sự. Mặc dù sống cùng nhau dưới một mái nhà đã bao nhiêu năm, nhưng tôi vẫn không hề biết bố mình đang nghĩ gì.

“Bố, bố có thể sống một mình không?”

“Con nói đùa đấy à, bây giờ bố cũng đâu có khác gì đang ở một mình.”

Cũng đúng, tôi bất chợt nghĩ như vậy. Hai bố con cùng cố gắng vượt qua cú sốc khi mẹ qua đời, nhưng sống cùng nhau lại không thấy vui vẻ. Nếu nói tôi không lo lắng cho bố thì là nói dối, nhưng có lẽ tách ra mua một căn chung cư gần đây sẽ lý tưởng hơn, ai bảo chúng tôi đều không hào hứng với việc sửa sang khu vườn mà mẹ đã trồng đầy hoa kia chứ. Tôi và người bố cục mịch sống chung dưới những bức tường dán giấy hoa văn điệu đàng của Laura Ashley^[21] cũng thật kỳ quặc. Đây là nhà của mẹ.

Một ngày đầu tháng năm, bố nghiêm túc đi xem nhà mẫu. Trong hòm thư có một bức thư gửi cho mẹ, bởi nó giống thư quảng cáo nên tôi tiện tay mở luôn, hóa ra là giấy mời tham gia tour du lịch giảng về nghệ thuật làm vườn do Cục du lịch nước Anh gửi đến. Lúc này, tôi mới nhớ ra cuối năm ngoái, mẹ từng cho tôi xem bài giới thiệu chương trình này, còn nói: “Mẹ phát hiện ra cái này, rất muốn đi thăm quan một chuyến.” Sau khi đọc kỹ, tôi mới biết mẹ đã gửi tiền đặt cọc, khoản tiền còn lại vẫn chưa thanh toán. Nửa năm trước khi làm đơn xin tham gia, hẳn là mẹ đã rất mong đợi lá thư này.

Tôi đưa cho bố xem, ông đang ngâm điếu thuốc, bất ngờ nói: “Bố sẽ đi xem thế nào.”

“Bố, còn phải ở nhà người nước ngoài nữa đấy nhé.”

“Vậy thì sao?”

Bố tôi ghét nhất phải ngồi máy bay và nói tiếng Anh, có lần mẹ kéo bố đi Hawaii, kết quả là bố nói rằng từ sau sẽ không bao giờ đi nước ngoài nữa.

“Không chỉ có vậy, những người tham gia toàn là những bà cụ thích làm vườn.”

Bố bặm môi nghĩ ngợi một lúc, rồi quẳng giấy mời lên trên mặt bàn.

“Đây là chuyến du lịch mà mẹ con rất muốn tham gia, dù sao bố cũng không có việc gì làm, có thể chụp ít ảnh cho bà ấy.”

Sở thích của bố và mẹ cực kỳ khác nhau, hai người cũng không quá tình cảm, nhưng sau khi một người rời xa cõi đời, có lẽ người ở lại nào cũng đều sẽ có suy nghĩ như vậy. Nếu chuyến đi này có thể làm bố trở nên yêu thích việc làm vườn, thì cũng coi như giúp ích được cho tôi rất nhiều, vì vậy tôi không phản đối nữa.

Thế nhưng, mọi tính toán của tôi đều công cốc, sau chuyến du lịch bên Anh kéo dài mười ngày, bố gần như không có thay đổi gì lớn. Kể cả tôi có hỏi “chuyến đi thế nào”, bố cũng bày ra bộ dạng khiến người khác chán nản và nói: “Toàn là mấy bà già thích làm vườn.” Tôi bảo bố cho xem ảnh, có một bức chụp bố mặt lạnh tanh đứng giữa một đám bà lão trước khu vườn hoa hồng rực rỡ, còn có một bức dường như chụp trong gia đình ở trọ, bố cười ngại ngùng khi bị mấy người nước ngoài vây quanh chụp cùng.

Tuy nhiên, một thời gian sau, bố bắt đầu thay đổi. Trước kia, ngày nào bố cũng nói muốn bán căn nhà này để mua chung cư, nhưng giờ lại không hề nhắc đến chuyện đó nữa, còn lôi tôi đi dọn cổ đại trong vườn.

Ngày chủ nhật đầu tiên của tháng bảy, tôi nhận được một cuộc điện thoại quốc tế. Đúng lúc bố ra ngoài mua đồ, tôi túa mồ hôi lạnh, áp a áp úng đói đáp bằng vốn tiếng Anh nghèo nàn. Hình như bố đã gửi ảnh cho gia đình nhà trọ, nên giờ họ gọi điện cảm ơn. Người gọi điện là bà nội trong gia đình họ, bà cụ đã cố nói thật chậm để tôi có thể hiểu được.

“Bố cô không sao chứ?” Đột nhiên bà ấy lại hỏi tôi như vậy.

Tôi tưởng bà ấy hỏi thăm tình hình sức khỏe của bố, thế nên trả lời rằng đương nhiên rất tốt.

“Vì ông ấy không nói được tiếng Anh, nên chúng tôi cũng không biết rõ nguyên nhân, nhưng tôi nào ông ấy cũng òa khóc như một cậu bé vậy.”

Bà ấy nhấn mạnh vào câu “giống như một cậu bé”. Tôi kinh ngạc tới mức chẳng thể thốt nên lời, do dự một chút, rồi kể cho bà ấy nghe chuyện mẹ tôi vừa qua đời năm nay. Bà cụ ở một đất nước xa

xôi cũng nhất thời nghẹn ngào, đầu dây bên kia bỗng vọng lại những tiếng nức nở.

Vừa cúp điện thoại, thì nghe thấy tiếng xe lạch cách ở bên ngoài.
Tôi vội vàng lau nước mắt nhưng không kịp.

“Con khóc gì thế?” Bố vừa nhìn thấy tôi bèn hỏi.

Tôi không biết phải trả lời ra sao, đành lắc đầu.

“Bố vừa đi mua củ Lycoris^[22], con ra trồng cùng bố nhé!”

“... Lycoris là gì ạ?”

“Hoa cung nhân thảo. Nếu như con định tiếp tục ở trong cái nhà này, thì cũng phải học một ít kiến thức về hoa đi thôi.”

Bố mở chiếc cửa kéo trong phòng khách, bước thoăn thoắt ra khu vườn.

Mạo hiểm

Từ khi cất tiếng khóc chào đời đến nay đã 31 năm, tôi chưa một lần mạo hiểm làm điều gì đó. Khi lên đại học, việc từ nơi khác chuyển đến Tokyo sinh sống một mình có thể nói là hành động mạo hiểm duy nhất của tôi. 13 năm sau đó, tôi thực dụng đến mức ngay cả bản thân mình cũng phải kinh ngạc. Từ lúc bước ra ngoài xã hội, việc duy trì cuộc sống dựa vào đồng lương của mình khiến tôi cảm thấy bất an cực độ, dù số tiền được lĩnh hàng tháng cũng không phải bèo bọt, nhưng vẫn không tài nào xóa được cảm giác bất lực trong lòng. Vì vậy, tôi rất muốn kết hôn. Không phải tôi hy vọng sẽ có người chu cấp để mình có thể ung dung làm một bà trè, mà chỉ hy vọng sẽ có ai đó (dù là ai cũng được, nhưng mong rằng đó là một người đáng tin cậy) thực lòng thực sự suy nghĩ cho tôi.

Vậy nhưng, cuộc đời đâu dễ chiều theo ý người. Tôi làm việc ở phòng hành chính, tổng hợp của một nhà xuất bản chuyên về mảng sách tham khảo, quan hệ xã giao trong nội bộ công ty tương đối hẹp, nhất là khi trong phòng có hai chị đồng nghiệp chưa đến tuổi nghỉ hưu, công việc của tôi gần như là điều hòa mối quan hệ với họ sao cho thật tốt. Tôi biết không thể cứ tiếp tục như thế này mãi được, nên đã từng đăng ký một lớp khẩu ngữ tiếng Anh có học phí khá rẻ, nhưng vẫn không tìm thấy mối lương duyên như kỳ vọng. Mà

một kẻ thiêu ý thức mục tiêu như tôi, giả như mối quan hệ với người khác có đôi chút tiến triển đi chăng nữa, thì rồi cũng sẽ bị những người có ý thức mục tiêu và chí tiến thủ bỏ xa lại phía sau.

Vào sinh nhật năm 31 tuổi, có người bạn hỏi tôi: “Có một công ty mới đang tuyển người, cậu có muốn thử ứng tuyển không?” Chẳng có ai chúc mừng sinh nhật, tôi rủ một cô bạn trong lớp tiếng Anh đi ăn sau khi tan học. Quan hệ giữa tôi và cô ấy không phải là quá tốt, nhưng cũng chính vì vậy nên tôi có thể giải bày với cô ấy về cuộc sống tiến thoái lưỡng nan hiện tại của mình mà chẳng phải ngần ngại. Cô ấy cứ im lặng nghe tôi kể, rồi bỗng nhiên nói: “Công ty của bạn总公司 đang tuyển người, cậu có muốn thử ứng tuyển không?”

Chuyện đến nước này, đi tìm hiểu xem liệu cô ấy có biết được tình hình thực tế của công ty kia hay không cũng chẳng để làm gì. Dù sao thì khi đó, tôi đã quyết định ứng tuyển. Trước kia, tôi thường than phiền rằng tại sao lại có người sập bẫy của bọn lừa đảo, sau khi đến công ty mới làm việc, tôi mới biêt hóa ra con người dễ bị lừa đến vậy.

Thứ bảy tiếp sau đó, tôi đến thăm công ty dịch vụ thông tin mới được thành lập chưa lâu kia, cốt để tìm hiểu tình hình một chút. Tôi tự nhận mình không phải kiểu phụ nữ ngốc nghếch, thích ôm mộng hão huyền về các công ty mới nổi, nhưng rốt cuộc vẫn mở từ điển ra tra xem cụm từ “công ty mới nổi” có nghĩa là gì - những doanh nghiệp nhỏ lấy nền tảng công nghệ mới và khoa học kỹ thuật cao là trọng tâm, áp dụng những phương thức kinh doanh mang tính cách mạng và giàu tính sáng tạo mà những doanh nghiệp lớn khó có thể thực hiện. Đặt từ điển xuống, tôi bất giác cười nhăn nhó, công ty như vậy làm sao có thể tuyển dụng một kẻ bất tài như tôi. Giờ ngẫm lại, đây cũng là một điểm thất sách.

Công ty đó ở trong một tòa nhà văn phòng nằm trên con phố thương mại thuộc khu đất vàng, chiếm trọn cả một tầng lầu, môi trường làm việc rộng rãi và hiện đại hóa vượt xa sự tưởng tượng của tôi. Mỗi một chiếc bàn làm việc đều được ngăn với nhau bằng một tấm vách, gần như trở thành một không gian độc lập, trong mỗi ngăn đều đặt một chiếc máy tính. Phong cách thiết kế cũng sử dụng thống nhất gam màu xám và đỏ, giống hệt cảnh quay trong những bộ phim Hollywood. Một cô gái trông rất ra dáng thư ký đến trước mặt tôi và nói: “Để chị phải đợi lâu rồi.” Tôi vừa bước theo sau cô ấy, vừa thầm quan sát cả tầng lầu. Tuy là thứ bảy nhưng vẫn có rất nhiều người vùi đầu trước bàn máy tính. Cúi đầu nhìn, góc nhà có người đang nằm trong túi ngủ để hờ cả nửa người, trông như xác chết khiến tôi giật nảy mình. Không chỉ vậy, cô thư ký không đưa tôi đến phòng tiếp khách, mà dẫn thẳng vào phòng giám đốc.

Ra đón tiếp tôi là một người đàn ông mà tôi buộc phải ngước nhìn vì vẻ ngoài cao lớn của ông ta. Tôi không sành về các nhãn hiệu, nhưng bộ complet và chiếc đồng hồ mà ông ta đang dùng chắc chắn rất đắt tiền. Giám đốc nở một nụ cười thân thiện, lịch sự trao danh thiếp. Tôi cúi xuống nhìn, thấy trên đó viết là John A Sakai. Nhìn thế nào đi chăng nữa, trông ông ta vẫn giống người Nhật Bản, lẽ nào là con lai?

“Ngài thật tài giỏi!”

Sau khi ngồi xuống ghế sofa, tôi thành thật nói ra cảm tưởng áu trĩ của mình. Giám đốc lắc đầu không biết là khiêm tốn hay kiêu ngạo, sau đó tuôn một tràng về chuyện kinh doanh của công ty, của tổng công ty ở Hồng Kông và tên của công ty liên doanh. Ông ta nói không ngót về những từ vựng dường như có liên quan mật thiết đến một công ty mới nổi như đầu tư cho khởi nghiệp, cổ phiếu niêm yết,

tiền thưởng và quyền mua cổ phiếu dành cho nhân viên, rồi lại giải thích tường tận cho một kẻ thường dân là tôi. Ông ta nói tiếng Nhật, nhưng còn khó nghe hơn cả những giờ luyện kỹ năng nghe trong lớp tiếng Anh, tôi chỉ biết ngơ ngác nhìn mặt ông ta. Ông ta chắc khoảng 50 tuổi, ngũ quan cân đối, trên khuôn người chắc nịch kia có lẽ không phải là mỡ, mà là cơ bắp, quả là khác một trời một vực với lão sếp hói đầu xấu xí trong công ty tôi.

“Vậy thì, cô định khi nào sẽ đi làm?”

Câu hỏi này của John khiến tôi như tỉnh cơn mê. À không, không phải như tỉnh cơn mê, mà như rơi xuống từ chín tầng mây.

“Ôi trời, mình bị lừa rồi!” Trong căn phòng họp đã khóa trái cửa, Mizuki khẽ rít lên. Cô gái 27 tuổi này vào công ty cùng đợt với tôi. Cô ấy hất tóc mái lên, thở một hơi não nề.

“Các công ty mới nổi có lẽ chẳng khác gì nhau. Em còn tưởng ở đây sẽ ổn hơn một chút.” Nakashima nói.

Nakashima ngồi trước máy tính phòng họp, cặm cụi thiết kế những hình 3D sắc sỡ, nhưng không biết là đang làm việc hay đang chơi. Năm nay cậu ta 25 tuổi, vào công ty sớm hơn tôi và Mizuki. Thời gian vào công ty của ba đứa chúng tôi tương đối gần nhau, không những vậy lại còn cùng mắc bẫy của giám đốc, nên thường xuyên ngồi xum lại với nhau than vãn.

Kể từ khi tôi bỏ việc đến đây làm đã được ba tháng, chỉ có tháng đầu tiên, dù cảm thấy vô cùng khả nghi nhưng tôi vẫn tràn đầy kỳ vọng, cho rằng đây là “lần mạo hiểm đầu tiên” trong đời mình.

Những lời mà John nói với tôi khi phỏng vấn đa phần đều là đầu môi chót lưỡi, hành vi của ông ta chẳng khác gì lừa đảo. Khi cầm

bảng lương của tháng đầu tiên, tôi kinh ngạc phát hiện ra con số trên đó ít hơn tới cả 100.000 yên so với mức lương cơ bản mà ông ta đã nói lúc đầu. Tôi nghe lời ông ta làm việc quên ngày quên đêm, nhưng không những không được nhận tiền làm thêm, mà ngay cả tăng ca vào ngày nghỉ cũng không có tiền phụ cấp, thậm chí tiền đi lại cũng không được gửi vào tài khoản. Tôi quả thực cũng có một ít tiền tiết kiệm, nhưng cứ như thế này thì chẳng bao lâu nữa sẽ ngồi ăn núi lở.

Nghệp vụ chủ yếu của công ty chúng tôi là làm tạp chí phụ nữ phiên bản web, thế nhưng, ngay đến bản thân tôi cũng chẳng cảm thấy trang web này có gì thú vị. Giám đốc nói phải hội nhập với thế giới, vì vậy phải thiết kế mục lục phiên bản tiếng Anh trước, chứ không phải phiên bản tiếng Nhật. Mà người đảm nhận phần mục lục bằng tiếng Anh lại là con gà mờ với trình độ tiếng Anh chỉ đạt level 3, mới chỉ đi đến đảo Guam^[23] là tôi! Sau đó, sẽ do anh chàng Nakashima 25 tuổi chẳng bước chân ra khỏi cửa dùng phần mềm mới nhất để thiết kế trang web sao cho thật long lanh. Giám đốc chỉ thị, trang web phải làm sao để khiến các nhà tài trợ hài lòng, chứ không phải để độc giả hài lòng. Máy tính của công ty chúng tôi quá cũ, mở một trang web phải đợi khoảng mười phút.

Mục tiêu duy nhất của gã giám đốc độc đoán, chuyên quyền đó chính là đưa công ty lên sàn chứng khoán. Ông ta lợi dụng nhân viên thực tập để tạo ra lượng truy cập đáng kinh ngạc. Xét về mặt hình thức, trang web chỉ có giao diện cập nhật xu hướng của thời đại cùng với dăm ba bài báo ngắn gọn ba hoa phết lác nhầm mục đích thu hút nhà đầu tư, chẳng ngờ lại có nhiều người mắc bẫy như vậy, tôi thực sự khó mà lý giải nổi.

“Hay là chúng ta tự khởi nghiệp?” - Cô nàng Mizuki buông ra câu nói này với vẻ bất lực.

Hôm qua, chúng tôi đã tổ chức một hoạt động có mời những nhà văn hóa tham gia. Nhưng do thời gian quá cấp bách, không thể tìm được một nhân vật nào có thể trở thành tiêu điểm của hoạt động này, những doanh nhân có sức hiệu triệu thì lần lượt từ chối, nên cuối cùng đành phải tìm đến một nữ nhà văn đã hết thời, còn phải dốc cạn nước bọt mới thuyết phục được bà ấy đến tham dự.

Cô nàng Mizuki trước kia làm việc trong phòng nghiệp vụ của một công ty dịch vụ mạng tầm trung, năng lực rất tốt, thù lao được tính theo doanh số, chỉ trong một thời gian ngắn thu nhập hằng năm của cô ấy đã vượt qua bố mình. Ai ngờ điều này đã dẫn đến sự bất hoà giữa cô ấy và người nhà, không chỉ vậy những nhân viên nam trong công ty cũng chẳng hề giấu giếm sự đồ kỹ đối với cô ấy. Cô ấy quá mệt mỏi, đành chuyển đến công ty này. Mới đầu nghe cô ấy kể vậy, tôi còn từng hoài nghi độ chính xác của những lời đó. Nhưng khi tận mắt chứng kiến cô ấy cùng giám đốc thuyết trình hoành tráng trước các nhà đầu tư, tôi mới nhận thấy đó có lẽ không phải là những lời luyên thuyên. Ngay cả một cô nàng ưu tú như vậy cũng bị công ty giảm lương một cách vô lý. Chúng tôi bày tỏ sự bất mãn với giám đốc, nhưng ông ta là một con cáo già rất từng trải, lúc thì tỏ vẻ quan tâm, lúc lại bày ra một bộ mặt hùng hổ, rồi gạt phắt khiếu nại của nhân viên. Đám nhân viên vào công ty trước chúng tôi đều nản lòng mà lần lượt rời đi, trong khi tiền trợ cấp từ chức cũng không được lĩnh. Ấy vậy mà, hằng ngày vẫn có những nhân viên mới bị sập bẫy vào công ty này. Tôi biết cũng đã đến lúc mình nên rời đi, nhưng vẫn chưa từng nghĩ đến việc phải tự thân khởi nghiệp.

“Tôi có thể tìm được một vài nhà đầu tư. Nakashima, chỉ cần cậu đồng ý hợp tác với tôi, chắc chắn sẽ thành công hơn thằng cha giám đốc khốn kiếp kia gấp vạn lần!”

Nakashima trước kia là nhân viên thiết kế đồ họa trong một công ty thiết kế. Còn về nguyên nhân nghỉ việc, cậu ta chỉ nói vỏn vẹn hai từ “Ngán rồi”.

“Được thôi. Em cũng muốn buông tay từ bỏ.” Nakashima lầm bẩm với chiếc máy tính.

Buông tay từ bỏ ư? Tôi cũng lầm bẩm một mình. Họ không thích Internet, cũng không muốn cống hiến điều gì cho xã hội, chỉ đem ngọn lửa nhiệt tình trút hết vào việc “buông tay từ bỏ”, chẳng khác gì gã giám đốc của công ty này. Vậy mà tôi vẫn ngậm miệng. Giờ đây có hối hận vì đã từ bỏ công việc ngày trước cũng đã quá muộn, tất cả đều do tôi tự làm tự chịu.

Sau lần đó, hai người bạn họ rõ ràng có ý né tránh tôi. Ba tháng gần đây, họ gần như dính lấy nhau khi đi ăn cơm, và còn cùng thức đêm làm việc. Hành động này khiến tôi thấy sốc nặng. Có lẽ họ thực sự muốn khởi nghiệp, và chẳng cần đến một kẻ tầm thường, bất tài như tôi. Mặc dù cảm thấy điều này có thể hiểu được, nhưng trong lòng tôi vẫn rất phẫn uất.

Một hôm, giám đốc gọi điện thoại nội bộ cho tôi. Khi đi ngang qua sau lưng ả người tình của giám đốc - cô nàng tiếp tân đang chăm chú xem truyện tranh, gõ cửa phòng giám đốc, tôi cảm nhận được ánh mắt của Mizuki và Nakashima đang chiếu về phía mình. Từ khi lừa tôi vào công ty, John lần đầu tiên nở một nụ cười giả tạo với tôi. Tên thật của ông ta rõ ràng là Ichiro Sakai, John cái quái gì cơ chứ?

“Tôi không muốn hỏi dò những chuyện như thế này từ các nhân viên ưu tú của mình, và cũng tin rằng cô sẽ không chấp nhận việc nói xấu đồng nghiệp. Tôi rất hiểu điều này...”

Tôi không muốn cúi đầu thở dài trước bàn làm việc, bèn chuyển ánh mắt về tấm biển quảng cáo to đùng ở bên ngoài cửa sổ phía sau lưng ông ta.

“Chuyện có liên quan đến Mizuki và Nakashima. Quan hệ giữa cô và hai người họ rất tốt, gần đây cô có thấy họ kể gì không?”

Hiện giờ Mizuki và Nakashima đang mải sao chép những phần mềm đắt đỏ của công ty và danh sách khách hàng vào máy tính riêng của mình. Tôi khẽ thầm trong lòng.

“Sao nào? Tôi sẽ không để cô thiệt thòi đâu, trước đây tôi cũng từng nói với cô về việc nhân viên có thể được mua cổ phiếu...”

“Không. Bọn họ đều cảm thấy tôi rất ngu ngốc, nên chẳng bao giờ nói gì với tôi cả!”

Tôi ngắt lời ông ta, nói liền một mạch. Ông ta đang định nói gì đó, nhưng tôi cúi đầu chào rồi bước thẳng ra ngoài mà không thèm ngoảnh lại.

Tôi rảo bước trở về bàn làm việc. Vuốt vuốt cằm ra hiệu cho hai người kia đi theo. Có lẽ bọn họ cũng cảm thấy bất an nên vội vã đuổi theo tôi ra ngoài. Tôi không nghĩ ra được nơi nào khác, đành đi thang máy lên thẳng sân thượng. Vào mùa này, mà không mặc áo khoác sẽ lạnh cóng, nhưng lần đầu đứng ở một nơi có thể ngắm nhìn cảnh tượng phố xá đông đúc, trong lòng tôi bỗng thấy sảng khoái vô cùng.

“John nói gì với chị vậy?” Mizuki căng thẳng hỏi tôi, thực ra ý cô ấy muốn hỏi: Chị đã nói những gì?

“Nếu cô cậu muốn khởi nghiệp, tôi cũng muốn tham gia.”

Bọn họ nhìn nhau một cái, dường như đang nói: “Chị ta đang làm nhảm gì thế?”

“Nếu như hai người nghĩ tôi hoàn toàn vô tích sự, thì đó là sai lầm lớn đấy!”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Bởi vì trong cô cậu rất khả nghi.”

Bọn họ lại đưa mắt nhìn nhau.

“Có lẽ bản thân cô cậu không nhận ra điều này, nhưng đến một người bình thường cũng có thể nhìn thấy trên mặt hai người viết đầy chữ Tiều, Tiều, Tiều. Tôi có một thứ mà cô cậu không có, đó là tôi hiểu được cảm xúc bình thường của mọi người mà cô cậu không thể hiểu. Nếu thực sự cô cậu muốn buông tay từ bỏ, thì nên thuê tôi - một người sẽ không làm cho người khác nghi ngờ. Hai người chỉ có thể xây dựng hình ảnh bên ngoài, còn tôi có thể sáng tạo nội dung bên trong.”

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi tự tiếp thị về bản thân. Những lời tôi vừa nói là thật sao? Liệu có phải vì suốt ngày sống cùng những kẻ lừa đảo này, nên đã bị nhiễm những thứ kỳ quái?

Gió Bắc thổi rối tung mái tóc của Mizuki, nét mông lung hiện rõ trên mặt cô ấy. Còn Nakashima thì ôm bụng cười ngặt nghẽo ở bên cạnh. Tôi cắn môi lặng lẽ cúi đầu, thấy nữ minh tinh với khuôn mặt tươi rói trên tấm biển quảng cáo của tòa nhà bên dưới, cũng đang ngẩng đầu nhìn mình.

Mối tình đầu

Mối tình đầu của tôi là vào năm 12 tuổi. Trong buổi lễ khai giảng cấp hai, tôi trúng tiếng sét ái tình với cậu bạn được chọn làm lớp trưởng. Ở ngôi trường này, học sinh lớp 6 đến từ các trường tiểu học khác nhau trong vùng, học kỳ một thầy giáo sẽ chọn ra một bạn có thành tích tốt nhất giữ chức lớp trưởng. Khi thầy giáo hỏi có ai đồng ý làm lớp phó không, tôi đã quả quyết giơ tay, những bạn học khác đều ném cho tôi ánh mắt: "Con bé đó bị bệnh à?" Giờ đây nhớ lại, tôi cũng xấu hổ đến mức đỏ mặt, nhưng từ nhỏ tôi đã được bố mẹ nuông chiều, ngây thơ trong sáng nên không biết sợ là gì.

Trong khoảng thời gian đó, lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy con người thật đáng sợ. Cụ thể, cậu bạn trai trong mộng thật đáng sợ, nếu chẳng may bị cậu ấy ghét cũng thật là đáng sợ. Vì vậy, kể cả có được cùng mối tình sét đánh của mình tham dự buổi họp cán sự lớp, hay cùng nhau tổ chức họp lớp, cảm giác vui sướng cũng bị thay thế bằng sự căng thẳng, cậu ấy thường xuyên nhìn tôi với ánh mắt tinh rụi. Sang đến học kỳ hai thì mọi người bỏ phiếu chọn lớp trưởng, cậu ấy tiếp tục được chọn, còn tôi lại không có duyên làm lớp phó nữa. Tôi không những chẳng hề thất vọng mà còn thở phào nhẹ nhõm. Ba năm cấp hai, chỉ được len lén nhìn cậu ấy là tôi cũng đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Không chỉ học giỏi, cậu ấy chơi thể

thao cũng rất cù, năm lớp sáu đã trở thành cầu thủ chủ chốt của đội bóng. Đội bóng đá là ngôi sao trong trường chúng tôi, mỗi lần luyện tập và thi đấu, đám nữ sinh đều chen nhau xúm lại xem, tôi cũng nằm trong số đó, nên đã chụp rất nhiều ảnh cậu ấy.

Tôi thích cậu ấy, tôi thích cậu ấy, tôi thích cậu ấy... Tôi thích đến mức không thể nào vùng vẫy ra được. Nhưng cậu ấy lại chẳng buồn đáp lại dù chỉ là một nụ cười, và dường như cũng rất ít trò chuyện với tụi con gái. Tôi thậm chí còn không đủ can đảm tặng sô cô la cho cậu ấy, điều duy nhất tôi có thể làm là nỗ lực thi đỗ vào cùng một trường cấp ba với cậu ấy, vì thế tôi lao đầu vào học. Giữa tôi và cậu ấy chỉ có sự tiếp xúc qua lại khi chia nhau giữ chức lớp trưởng và lớp phó học kỳ một năm lớp sáu. Thi thoảng, tình cờ gặp nhau trên đường đi học, cậu ấy cũng sẽ “Hi” với tôi một tiếng, đó quả thực là niềm khích lệ lớn nhất, đủ để khiến tôi lâng lâng suốt một tuần liền.

Giờ cậu ấy đã 31 tuổi, và đang ngồi cùng tôi trước quầy rượu. Dù có gặp nhau bao nhiêu lần đi chăng nữa, tôi cũng đều xúc động vạn phần, không kìm được mà thở dài một tiếng ngọt ngào, khe khẽ.

“Đừng thở dài, không phải chỉ có mình cậu mệt đâu.”

Cậu ấy châm thuốc, khuôn mặt lần khuất nét không vui.

Tôi bối rối cố nặn ra một nụ cười: “Xin lỗi nhé, cứ không để ý là tờ lại bị như vậy.”

“Thật không thể chịu nổi, ai cũng có cái tật này.”

Tôi say đắm ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đang nhả khói kia. Cậu ấy vẫn chẳng khác gì so với thời đi học, một đôi mắt to với đuôi mắt hơi cong lên, một gọng kính cận đeo trên sống mũi thẳng tắp, chiều cao gần 1m80 với những đường nét từ chiếc cầm

đến bàn tay, ngón tay cùng với đôi vai rộng, vẫn là vóc dáng đã từng khiến tôi mê mẩn một thời.

“Kiểu công ty đó, thà tự nghỉ việc cho xong! Tự mình khởi nghiệp chắc chắn sẽ kiếm được nhiều hơn.”

“Đúng đấy, Hinata, tự nghĩ cậu hợp với việc chỉ đạo chứ không phải là nghe theo sự chỉ đạo của người khác.”

“Cậu nói đơn giản vậy, có biết mở một công ty phải cần bao nhiêu tiền, tốn bao nhiêu công sức không?”

Rõ ràng cậu ấy khơi chuyện trước, tôi ủng hộ cậu ấy, nhưng giờ lại thành người bị cằn nhằn. Điều này chứng tỏ cậu ấy cho rằng giữa tôi và cậu ấy không hề có khoảng cách, ngược lại khiến tôi cảm thấy cậu ấy rất đáng yêu. Có lẽ, tôi có chút mủi mẫn mất rồi.

Tôi và Hinata thi đỗ vào cùng một trường cấp ba, nhưng cậu ấy vẫn như hồi trung học, hoàn toàn không để ý đến tôi. Học sinh cả trường đều biết tôi thích cậu ấy, còn cậu ấy thì chẳng hề đặt tôi vào trong mắt, vô tư qua lại với những nữ sinh khác, ngay cả cơ hội bày tỏ lòng mình tôi cũng chẳng có. Quả thực tôi đã từng buồn bã tới mức khóc không thành tiếng, nhưng câu “lâu dần thành quen” rất đáng sợ. Tôi dần quen với việc cậu ấy mãi mãi là “mối tình đơn phương” trong tim mình, bất luận cậu ấy có yêu ai, chia tay ai đều không liên quan gì tới tôi. Khi chuẩn bị tốt nghiệp cấp ba, thi thoảng tôi có trò chuyện với cậu ấy trên hành lang. Tuy rất thích cậu ấy, nhưng chúng tôi vẫn chỉ duy trì quan hệ bạn bè - tôi tự nhủ với mình như vậy cũng tốt, tự huyền hoặc sớm muộn cũng có ngày mình sẽ tự nhiên thích một chàng trai khác. Khi thi lên đại học, tôi không đăng ký thi cùng trường với cậu ấy. Do thích vẽ tranh, nên tôi thi vào trường đại học mỹ thuật, còn cậu ấy thì không đỗ vào các trường đại học thuộc khối khoa học tự nhiên, bắt đầu làm việc tự do.

Khó khăn lắm tôi mới có thể thuyết phục bản thân từ bỏ cậu ấy, nhưng vận mệnh thật biết trêu đùa. Ba năm sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi và cậu ấy không hẹn mà gặp ở ngay ga tàu gần nhà. Cậu ấy mời tôi uống cà phê, hai đứa trò chuyện rất vui vẻ, rồi lại đi uống rượu. Đây quả như một giấc mộng đẹp đã thành sự thực. Xét cho cùng, hình cậu ấy vẫn được dán trong phòng tôi như poster của các ngôi sao điện ảnh. Và trong trường đại học mỹ thuật, tôi cũng chẳng tìm được chàng trai nào khiến con tim mình rung động.

Tôi rơi vào lưới tình của cậu ấy mà chẳng thể thoát ra, nhưng cậu ấy lại chỉ muốn chơi đùa với tôi, mảnh tình sâu nặng của tôi khiến cậu ấy bí bách, ngập thở, cuối cùng bỏ tôi mà đi. Sau ba tháng ngắn ngủi qua lại chưa được gọi là yêu đương, cậu ấy nói với tôi: "Cậu đừng gọi cho tớ nữa." Mỗi lần kể cho ai đó nghe chuyện này, họ đều bảo người đàn ông như vậy thật quá đáng, nhưng tôi thì không cho là vậy. Sự trinh trắng của tôi được dâng hiến cho người con trai mà mình thích từ năm 12 tuổi, đó cũng chính là trái ngọt. Nếu để tôi ôm một nỗi mong chờ không cần thiết, thà cứ bị cậu ấy ghét bỏ, tâm trí tôi cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thế nhưng, người đã quyết định sẽ không gặp lại nhau nữa, giờ lại ngồi bên cạnh tôi. Năm thứ năm đi làm, như bị ma xui quỷ khiến, tôi gửi cho cậu ấy một tấm bưu thiếp, kết quả là cậu ấy chủ động liên lạc với tôi. Sau đó, chúng tôi cứ mỗi tháng gặp nhau vài lần như thế này, mỗi lần đều do cậu ấy chủ động mời. Tôi làm việc trong một công ty thiết kế nhỏ, thời gian thoải mái, hễ nhận được điện thoại của cậu ấy là tôi sẽ lại bỏ dở công việc hoặc những cuộc hẹn với người khác, không màng tắt thảy để bay đến ngay bên cạnh cậu ấy.

Tôi rất hạnh phúc. Ở bên cạnh cậu ấy, tôi vẫn thấy cảng thẳng như xưa, dường như trở lại làm con bé vô tích sự những năm trung

học. Cậu ấy đã kết hôn và có con, nhưng khi tha thiết rủ tôi đi nhà nghỉ, tôi vẫn không dám chối từ. Mỗi lần cậu ấy tìm đến tôi là một lần oán thán, bất mãn về công việc và gia đình, khi thanh toán thì phàn ai người nấy trả.

“Haiz, chỉ có mình cậu ủng hộ tớ.”

Khi uống say, cậu ấy sẽ nói ra câu này. Những lúc bình thường dù không thích nói cười là vậy, nhưng khi nói ra điều này khuôn mặt cậu ấy sẽ ánh lên nét cười, khiến cho tôi cảm thấy tất cả đều xứng đáng.

Một ngày thứ bảy, cô bạn tham gia hội mỹ thuật cùng tôi từ hồi trung học tổ chức đám cưới. Cô ấy là người kết hôn sau cùng trong nhóm ba đứa thân nhất hồi đó. Khi đi tăng hai, cô đâu bận chào hỏi xung quanh, tôi và một cô bạn khác mới có cơ hội trò chuyện với nhau. “Cuộc sống tân hôn của cậu thế nào?” Cô ấy có con nhỏ, đã chuẩn bị tinh thần sẽ uống vài ly nên hôm nay gửi con về nhà ngoại.

“Tớ kết hôn từ hai năm trước, giờ không được coi là tân hôn nữa rồi.”

“Nhưng trông cậu có vẻ tràn đầy hạnh phúc.”

Trước nay tôi chưa từng nói chuyện này với bất kỳ ai, nhưng vì vừa nốc cạn ba ly rượu, nên đã thồ lộ hết bí mật.

“Không giấu gì cậu, tớ và Hinata đang qua lại với nhau...”

Cô ấy trợn tròn mắt nhìn tôi:

“Hinata, chính là công tử Hinata đó sao?”

Không sai. Hồi cấp ba, tôi luôn gọi cậu ấy là “công tử Hinata” sau lưng.

“Không phải chứ! Bạn cậu bắt đầu qua lại từ khi nào thế?”

“Chuyện dài lắm, khoảng từ ba năm trước bắt đầu gặp nhau thường xuyên.”

“Đây chẳng phải là ngoại tình sao? Cậu và công tử Hinata yêu nhau, rồi cuối cùng lại kết hôn với người khác?”

“Công tử Hinata cũng kết hôn từ lâu rồi, còn có hai đứa con nữa.”

Không biết là do quá kinh ngạc hay không thể chấp nhận được tôi nữa, cô ấy nhất thời không thốt nổi nên lời.

“Nói thật... Một lát nữa tớ cũng có hẹn với cậu ấy.”

Tôi nhẫn tin cho Hinata, nói hôm nay sẽ tham dự hôn lễ của người bạn, nên có thể về muộn một chút cũng không sao. Quả nhiên, cậu ấy nhẫn lại rủ tôi cùng đi uống rượu.

“Không sao chứ?”

“Sao cơ?”

Cô ấy lắc đầu, nói: “Cậu đưa tớ đi gặp công tử Hinata được không?” Cô ấy từng học cùng lớp với Hinata.

Tôi cũng rất muốn khoe khoang một chút, nên gật đầu đồng ý. Mặc dù có thể khiến Hinata không vui, nhưng dẫu sao cũng có lần nào cậu ấy vui đâu?

“Công tử Hinata giờ đang làm gì?”

“Dân công sở bình thường, nhưng vẫn như xưa, rất đẹp trai.”

Cô ấy cứ giục không ngớt, chúng tôi đành chuồn trước, đi đến quán rượu đã hẹn, chẳng bao lâu sau Hinata cũng đến. Khi tôi giơ tay vẫy cậu ấy, cô bạn ngồi cạnh một lần nữa há hốc miệng.

Buổi chiều ngày hôm sau, cô ấy gọi điện cho tôi, hỏi trước một câu: “Bây giờ có tiện nói chuyện không?” Tôi bảo cô ấy đúng lúc chồng tôi vừa đi siêu thị.

“Công tử Hinata có gì giống với ngày xưa cơ chứ?”

Tôi không biết tại sao cô ấy lại nổi giận, nhưng giọng cô ấy có vẻ rất ức chế.

“Thứ duy nhất không hề thay đổi là rằng chỉ có chiều cao thôi! Đầu cậu ta ngày càng trống rỗng, bụng thì to bự, ở trước mặt tôi mà cũng có thể than thở những chuyện nhỏ nhặt, vớ vẩn. Dù cậu ta là mối tình đầu của cậu, nhưng qua lại với loại người như thế, cậu có vui không?”

“Có chứ. Vì từ năm 12 tuổi tôi đã thích cậu ấy rồi.”

“Có thể tôi nói hơi quá lời, nhưng cậu thật sự đáng ghê tởm! Người chẳng hề thay đổi không phải là Hinata mà chắc là cậu rồi! Chưa biết chừng cái gã luôn biết cách lợi dụng cậu như Hinata lại là người bình thường ấy chứ.”

Những lời này thực quá thâm độc, nhưng sau khi cúp máy, tôi lại cảm thấy lời cô ấy nói cũng có lý. Lúc này chồng tôi đã trở về, anh ấy mua tạp chí, nước ép hoa quả và cả bánh bao nhân thịt cho tôi. Tôi pha trà ngon, ngồi xuống sô pha và bắt đầu ăn.

Tôi hỏi người chồng đang chăm chú đọc tạp chí xe hơi: “Anh có cảm thấy em thật đáng ghê tởm không?”

“Hả?” Anh ấy giật mình quay sang nhìn tôi.

“Không, không sao. Tôi nay em muốn đến công ty làm chút việc có được không?”

“Được chứ, có cần anh đưa em đi không?”

Vừa nãy, Hinata nhăn tin cho tôi nói rằng cuộc hẹn tối qua bị kỳ đà cản mũi, hôm nay muốn gặp mặt một lần nữa. Tính chồng tôi nhẹ nhàng, ấm áp và hiền lành, dù buổi tối tôi ra ngoài làm việc hay đi chơi anh ấy đều không phản đối. Năm xưa, chính vì Hinata tôi mới quyết định lấy anh ấy. Bởi khi đó, Hinata cảnh giác với một đứa con độc thân như tôi. Sau khi tôi kết hôn, Hinata ngoài miệng không nói gì, nhưng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Tôi hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi với chồng mình. Anh ấy không hề đáng sợ một chút nào, mà không đáng sợ thì không phải là tình yêu, chỉ giống quý mến. Cho dù một ngày nào đó gặp tai họa, thì tôi cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.

Rượu hâm nóng

Đù mới 11 giờ trưa, nhưng tôi vẫn gọi một chai bia trong quán ăn gia đình ở chỗ hẹn mà chẳng hề do dự. Thời tiết thật dễ chịu, những cơn gió của tháng mười hai còn mang theo chút hơi lạnh, tôi muốn uống bia thường, nhưng quán ăn lại chỉ có bia lạnh thôi, đành phải uống tạm. Chợt nhớ ra từ lúc ngủ dậy đến giờ vẫn chưa cho thứ gì vào bụng, tôi gọi luôn một phần salad. Bàn trong góc phải là một gia đình bốn người có mang theo trẻ nhỏ, góc trái là một đôi tình nhân trẻ đang vui vẻ trò chuyện. Xung quanh vô cùng ồn ào, nhưng đây là quán ăn gia đình nên không thể đòi hỏi gì hơn.

Tôi hút điếu thuốc, khi bia và salad được đặt trước mặt, tiếng cười nói ở hai phía bỗng im bặt. Đuôi mắt của tôi có thể cảm nhận được ánh nhìn ngưỡng mộ và coi thường đến từ ông bố bên góc phải, anh chàng tóc nâu phía bên trái.

Tôi uống hết nửa chai bia, đối tượng của cuộc hẹn vẫn chưa xuất hiện. Tôi đã không gặp chồng nửa năm nay, hôm nay còn cố ý trang điểm và ăn diện cho ra dáng, ai ngờ anh ấy dám cho tôi leo cây.

“Ôi trời. Xin lỗi, xin hỏi có phải là Kayoko không?” Một người đàn ông đứng tuổi ngồi cạnh cửa ra vào, cũng uống bia tươi giống như

tôi đột nhiên bước đến, cắt lời hỏi.

“Đúng rồi...” Hình như tôi đã gặp ông ta ở đâu đó.

Tại sao ông ta không gọi họ của tôi, mà lại gọi thẳng tên tôi? Nghĩ đến đây, tôi sực nhớ ra: “Ồ. Là bố đấy sao?”

“Đúng rồi, đúng rồi. Xin lỗi, vừa nãy bố không nhìn thấy con... Nay cô, tôi muốn dọn bàn đến đây! À Kayoko, con cũng uống bia sao? Hôm nay trời ám, là dịp tốt để uống bia đấy.” Ông ấy hò hởi nói, rồi ngồi xuống trước mặt tôi.

Tôi và bố chồng mới chỉ gặp mặt nhau đúng một lần trong buổi tổ chức hôn lễ năm năm trước, nên lúc này tôi rất bối rối.

“Ây dà, việc này...”

“Mẹ con nói, nếu bố không bận việc gì thì qua đây. Đáng lẽ Masakatsu phải tự đến, nhưng lúc chuẩn bị đi thì nó có công chuyện. Thực sự rất xin lỗi con. A, con có muốn ăn bánh rán hành tây không?”

Tôi mỉm cười gượng gạo, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Chuyện anh ấy có việc đột xuất không thể đến được rõ ràng là nói dối, tuy tôi rất sung sướng vì người xuất hiện không phải là bà mẹ chồng cứng nhắc, khó tính kia, nhưng tôi từng nghe chồng nói, bố chồng tôi là “một con ma men hết thuốc chữa và vô trách nhiệm”. Tôi cũng là ma men, nên vấn đề này không quá to tát, ngược lại cho đến giờ, tôi cảm thấy kẻ “hết thuốc chữa và vô trách nhiệm” là chồng tôi mới đúng.

Chồng tôi xa nhà đã được nửa năm, trước đây anh ấy cũng thường xuyên không về nhà. Tôi và anh ấy làm việc ở hai đơn vị truyền thông khác nhau, không biết được liệu anh ấy bận việc chính đáng hay giờ thói trăng hoa ở bên ngoài. Công việc của tôi bận đến

mức không thể ngờ tay, vốn chẳng có thời gian đâu mà điều tra. Đến một hôm, tôi phát hiện ra chồng mình đã tròn một tuần không về nhà, gọi vào di động thì anh ấy lại thản nhiên nói rằng: “Chúng mình ở riêng đi.” Anh ấy không hề giải thích lý do, cũng chẳng nói cho tôi biết đang ở chốn nào, mà thực ra tôi cũng không buồn hỏi. Đó là chuyện của mùa hè năm nay. Sau những ngày bận tối mịt tối mũi dịp cuối năm, cuối cùng tôi cũng được thở phào, và bắt đầu suy nghĩ về chuyện của chồng mình.

Tôi muốn biết rõ cuộc anh ấy muốn tiếp tục ở riêng hay muốn ly hôn, nhưng lại không tài nào gọi được cho anh ấy. Hình như anh ấy đã đổi số điện thoại. Đến lúc này tôi mới nỗi cơn tam bành. Bởi vì khoản cước điện thoại gần 30.000 yên mỗi tháng của anh ấy vẫn được khấu trừ đều đặn từ tài khoản chung của chúng tôi dùng để chi trả sinh hoạt phí, khoản vay tín dụng để mua chung cư ba năm trước cũng được khấu trừ từ đó. Tuy nhiên, bắt đầu từ nửa năm trước, anh ấy đã không còn chuyển một cắc nào vào tài khoản đó nữa. Tôi định gọi điện đến công ty anh ấy, nhưng chợt nhớ ra trước kia đã có lần tôi làm như vậy, khiến anh ấy rất không hài lòng, nên cũng không muốn tâm trạng của mình trở nên tiêu cực hơn vì chuyện này nữa. Tôi cho rằng ở tuổi 31, cái tuổi mà không được tính là còn trẻ, cũng không được coi là quá già thì việc ly hôn quả thực rất đáng sợ, cho nên tôi vẫn luôn tránh suy nghĩ về điều này. Mọi việc đến nước này, tôi thừa nhận mình cũng có những điểm không đúng, quan trọng hơn là, tôi không thể chịu nổi cái kiểu đột nhiên ly hôn mà chẳng buồn thông báo của chồng.

Vậy nên tôi liên lạc với nhà chồng, giải thích tình hình một cách đơn giản cho mẹ chồng biết: “Con muốn ly hôn, bán đứt căn nhà, phiền mẹ nói lại với anh ấy.” Từ đầu đến cuối mẹ chồng tôi đều rất

kinh ngạc, nhưng sau cùng vẫn thốt ra một câu: “Đúng là đã gây thêm phiền phức cho con rồi.” Ngày hôm sau, chồng tôi gửi fax cho tôi, thông báo thời gian và địa điểm của cuộc gặp hôm nay. Nhìn tờ fax được đánh máy cẩn thận, mà không có lấy một câu quan tâm, hỏi han, suýt chút nữa tôi đã bật khóc - lẽ nào tôi đòi xử với anh ấy tệ đến thế sao? Công việc của tôi và anh ấy đều rất bận, vì vậy việc tè gia nội trợ quả thực tôi đã không làm tròn được; với lại, anh ấy không uống một giọt rượu, nên rất ghét nhìn thấy tôi trở về nhà trong tình trạng say khướt. Chỉ có vậy thôi mà tôi phải chịu sự đối đãi như thế này sao?

“Bố hơi đói rồi, ở đây cũng ồn quá, con có muốn đến tiệm mỳ soba không?” Bố chồng mỉm cười mòi.

Cốc bia của chúng tôi đã cạn sạch từ lâu, lại thêm cậu bé bàn bên cạnh bị mẹ mắng một trận đang i ôi khóc. Tôi nhanh chóng gật đầu.

Bố chồng nói sẽ đưa tôi đến một quán mỳ soba rất ngon, thế là tôi cùng ông lên chuyến tàu điện ngầm. Tuy không thèm ăn lăm, nhưng chỉ ăn một bát mỳ cũng không sao. Cái quán đó cách ga tàu khoảng mười phút lộ trình, vì không nghĩ rằng sẽ đến một chỗ xa như vậy, nên tôi chỉ mặc độc một chiếc áo mỏng, cả người lạnh cứng, trong khi đó chiếc áo thể thao độn bông của bố chồng có vẻ rất ấm áp. Quán mỳ không hề cao cấp, cũng chẳng được trang trí bắt mắt, nhưng lại đang bật máy sưởi. Có lẽ vừa mới qua bữa trưa, trong quán không có mấy khách, nhân viên khá thân thiện.

“Con muốn uống gì?”

Bố chồng mỉm cười đưa menu rượu ra trước mặt tôi. Lê nào ông ấy từng nghe con trai mình kể rằng tôi có khuynh hướng nát rượu?

“Con muốn uống rượu hâm nóng...”

“Tốt lắm, vậy bố cũng gọi rượu hâm nóng.”

Ông ấy thân mật nói với bà chủ: “Rượu hâm nóng, làm giúp tôi ít đồ nhắm đã nhé!” Tôi đột nhiên thở phào một hơi. Nghĩ đến việc ông ấy thông thuộc chỗ này hơn mình, lại sành uống rượu hơn mình, có thể giao tất cho ông ấy xử lý, tâm trạng tôi phút chốc được thả lỏng.

“Bố, hình như bố rất thích uống rượu?”

“Bố còn thích phụ nữ hơn đây.”

“Sao bố có thể nói năng kiểu đó với con đâu cơ chứ?” Tôi cười nói.

Bố chồng vươn cái đầu trọc lốc sang từ phía bên kia bàn, nhỏ giọng nói, khuôn mặt lộ lên vẻ đùa dai bỡn cợt: “Không giàu gì con, tháng trước bố vừa ly hôn với vợ.”

“Có phải con nghĩ bố đang lừa con không? Nói ra thật mắt mặt, nhưng đây là sự thật, bà ấy quẳng đơn ly hôn trước mặt bố. Trước mắt thì bà ấy vẫn thương hại nên để bố tiếp tục ở bên đó, nhưng bố đang đi tìm nhà.”

Ông ấy nói như thể đang ton hót chuyện của người khác. Lời ông ấy rõ cuộc có mấy phần sự thực?

“Tại sao bố mẹ lại ly hôn?”

“Bố lại bị công ty cho nghỉ việc vì uống rượu, còn không biết bao nhiêu lần say quá nằm ngủ bên đường rồi bị người ta đưa đến trại tạm giam.”

“Ái chà, vậy thì con thua bố rồi.”

“Phải không nào? Rõ ràng bố thắng con rồi.”

Ha ha ha! Chúng tôi cùng bật cười, tôi cảm thấy hai bố con tôi rất hợp nhau. Ông ấy trông rất giống chồng tôi, khuôn mặt tròn tròn, nước da rất trắng. Họ là bố con mà, đâu cũng là lẽ đương nhiên. Tôi chợt nhớ ngày xưa tôi và chồng cũng từng có những giây phút cười vui như thế này.

Đồ nhắm được đưa lên cùng với rượu, có món rong biển ướp muối, hải sản xào chua ngọt và tảo biển nướng. “Nào nào, ăn đi!” Ông ấy rót rượu cho tôi. Tôi nhấp một ngụm, rượu sake dường như lập tức chảy vào từng mao mạch trên khắp cơ thể.

“Chà, thật tuyệt vời!”

“Rất ngon phải không. Rượu hâm nóng ở đây không quá nóng, nhiệt độ vừa đủ. Cái này gọi là hâm da.”

“Vậy ạ?”

“Con thích uống rượu, thế mà ngay cả điều này cũng không biết sao?”

“Ở nhà con chỉ dùng lò vi sóng hâm lại một chút thôi.”

Bố chồng tỏ vẻ nghiêm túc, giải thích tường tận cho tôi nhiệt độ của rượu sake: rượu ướp lạnh chia thành Yuki-bie, Hana-hie và Suzu-hie; còn rượu hâm nóng chia thành Hinata-kan, Hitohada-kan, Nuru-kan, Jo-kan, Atsu-kan và Tobikiri-kan^[24].

“Nóng nhất cũng không được vượt quá 55 độ C, nếu nhiệt độ cao hơn thế thì không phải là rượu nữa rồi.”

Tôi vừa nhấm nháp miếng tảo biển nướng nhìn có vẻ rất ngon, vừa cười khổ. Mặc dù cả hai đều thích uống rượu, nhưng tôi khác với ông ấy. Tôi là con ma men ở level thấp nhất, tức là chỉ cần có rượu uống thì thế nào cũng được. Hai năm trở lại đây, không có ngày nào tôi không uống rượu trước khi leo lên giường ngủ, kể cả

không uống rượu ở bên ngoài, về đến nhà tôi cũng nhất định phải nhấp chút men. Có lần trong nhà hết rượu, thế là tôi lôi ra chai rượu gia vị^[25] đã gần một năm không dùng đến, cho vào lò vi sóng hâm nóng rồi uống sạch.

Khi bị chồng phát hiện ra, anh ấy ném cho tôi một cái nhìn lạnh nhạt.

Hai chúng tôi uống hết ba chai rượu, dưới sự giới thiệu của bố chồng, tôi ăn món mỳ Tempurasoba hàu. Đột nhiên, ông ấy bảo phải đi trước, vì đã hẹn người ta đi xem nhà. Chúng tôi vẫn chưa đả động gì đến vấn đề chính, chỉ hẹn “hôm khác liên lạc sau” rồi đường ai nấy bước. Ông ấy còn nói lần sau sẽ mang rượu sake thật ngon đến tìm tôi, tôi quyết định quét dọn nhà cửa sạch sẽ một chút, bỗng cảm thấy một niềm vui sướng dâng lên trong lòng.

Tối hôm đó, bố chồng gọi điện cho tôi: “Nếu tiện thì bố có thể đến nhà con hôm trù tịch được không?” Tôi hơi lưỡng lự, nhưng nghĩ ông ấy là bố chồng của mình, tuổi cũng đã khoảng 60, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì bất ngờ đâu, nên bèn đồng ý.

Ông ấy đến nhà tôi vào buổi sáng hôm trù tịch, làm mấy món tất niên đơn giản. Tôi muốn phụ giúp, nhưng ông ấy chê tôi chỉ tổ làm vướng tay vướng chân, tôi đành lau cửa sổ cả ngày.

Buổi tối, ông ấy lấy ra một cái bình chứa giống như ấm nhôm đun nước, nghe nói là mua từ cầu Kappa và một chiếc nhiệt kế. Trên bàn bày những món nhắm đơn giản, chúng tôi vừa xem chương trình tivi tẻ nhạt vừa cười ha hả, không hề nhắc một từ nào đến chuyện chính lẽ ra cần phải nói.

“Bố thuê được nhà chưa?” Khi Kobayashi Sachiko biểu diễn xong tiết mục trong Đại nhạc hội Hồng Bạch của đài NHK, tôi ngà ngà cất lời hỏi.

Ông ấy lắc đầu: “Bố từng này tuổi rồi, lại không có công việc...”

“Bố có muốn ở đây không?”

“Ồ? Cứ để con nuôi bố vậy nhỉ?”

Bố chồng hâm rượu vừa phải, chỉ tầm 30 độ C - mức được gọi là Hinata-kan. Ông ấy nấu món mỳ Soba đón năm mới cho thêm bưởi và hạt tiêu, chúng tôi ngồi trên sô pha, vừa xem chương trình giao thừa *Chào đón năm mới vừa ăn mỳ*. Ăn xong bỗng cảm thấy khát, thế là lại chuyển sang uống bia, cho mãi đến tận khuya.

Trở về phòng sau khi đi vệ sinh, tôi tiện tay tắt đèn, trong phòng chỉ còn lại ánh sáng lờ mờ phát ra từ màn hình tivi. Tôi lảo đảo bước về phía sô pha, cọ má vào đôi vai đang mặc áo khoác của bố chồng. Trong bóng tối, khuôn mặt ông ấy đang mỉm cười tỏa sáng như một vầng trăng tròn. Niềm khao khát trong tôi cuộn trào mãnh liệt. Tôi cảm nhận được sự áp của làn da và ánh sáng từ bàn tay đang vươn tới.

Điềm chẳng lành

Gần đây, thái độ của bạn gái tôi rất kỳ lạ, cô ấy đột nhiên trở nên quan tâm, dịu dàng. Mặc dù đây là một chuyện tốt, nhưng tôi vẫn thích cái tính có gì nói thẳng và dứt khoát của cô ấy hơn. Bây giờ rõ ràng đang rất tức giận mà cô ấy lại cố kìm chế, đã thế còn mỉm cười với tôi, điều này làm tôi đứng ngồi không yên.

Hôm qua là thứ bảy, vốn đã hẹn đến nhà cô ấy, nhưng đưa bạn cũ bỗng dưng gọi điện rủ đi uống rượu, tôi hỏi cô ấy có thể đổi sang chủ nhật được không. Sau vài giây im lặng, cô ấy nói: “Đã lâu lắm rồi anh không gặp người bạn này à? Em không sao đâu, anh cứ đi chơi vui vẻ nhé.” Trước đây, có lần vì tôi hủy cuộc hẹn mà cô ấy tức đến nỗi không thèm đếm xỉa đến tôi cả tuần liền, đây rõ ràng là không giống với tác phong của cô ấy.

Tuy đã hẹn đến nhà cô ấy sớm một chút, nhưng khi tôi tỉnh dậy đã là ba giờ chiều. Tôi thầm nghĩ nếu gọi điện trước, chắc chắn sẽ bị cô ấy chửi cho một trận tơi bời, tốt nhất là cứ đến thẳng đấy. Tôi phải chuyển hai lần tàu điện ngầm và tàu tư nhân mới đến được nhà cô ấy, tổng cộng mất khoảng một tiếng rưỡi. Trước kia cô ấy ở gần, nhưng do nuôi trộm mèo bị chủ nhà phát hiện ra, nên tháng trước đã phải chuyển đi. Đằng nào cũng phải chuyển nhà, thì cứ tìm một nơi có thể nuôi thú cưng, rộng rãi hơn trước, giao thông đi làm

thuận tiện và tiền thuê lại rẻ, thế là chúng tôi đến rất nhiều trung tâm môi giới nhà đất. Cuối cùng sự vất vả coi như cũng được bù đắp khi chúng tôi tìm được một căn nhà lý tưởng. Căn nhà chia tầng nằm ở vùng ngoại ô Tokyo này rất rộng rãi, mèo có thể chạy lên chạy xuống men theo cầu thang cả ngày không chán. Cô ấy tậu một chiếc giường đôi nằm có vẻ khá thoải mái, tôi cũng thầm mở cờ trong bụng. Mặc dù khoảng cách hơi xa, nhưng lần nào đến đó tôi đều ngủ lại một đêm, không cần phải vội vội vàng vàng chạy về nhà. Kỳ thực, tôi vốn hy vọng cô ấy sẽ bảo “hay là nhận cơ hội này về ở chung với nhau luôn”, nhưng dường như cô ấy không muốn sống cùng một gã trai kém mình bảy tuổi.

“Anh đến rồi hả, thật lè mề quá đi!”

Tôi cứ tưởng rằng cô ấy sẽ nỗi trận lôi đình, chẳng thể ngờ cánh cửa vừa mở ra lại nhìn thấy bộ mặt cười tươi như hoa, trong phòng phảng phất hương thơm của nước dùng.

“Anh xin lỗi, tối qua anh uống muộn quá.”

Tôi đưa chai rượu nho lúc nãy đã phải cắn răng móc ra 2.000 yên để mua cho cô ấy. Cô ấy lại cười nói: “Cảm ơn anh, anh không bị nôn nao chứ? Em nấu xong cơm rồi, có ăn được không?”

“Ừ, ừ...”

Tôi gật đầu tư lự, cởi chiếc áo jacket. Con mèo của cô ấy lượn lờ bên chân tôi, tôi bế nó lên, nhìn theo dáng cô ấy cầm chai rượu nho đi vào trong bếp, không kìm được hỏi mèo: “Chị mày làm sao vậy?” Nhưng nó chỉ rên lên khe khẽ.

Hôm nay cô ấy mặc quần bò, nhưng trong ngày nghỉ hiếm hoi này, cô ấy lại còn trang điểm. Yêu nhau cho đến giờ cũng đã được một năm rưỡi, mà lần nào ngắm cô ấy tôi vẫn như kẻ mất hồn. Có lẽ

do cô ấy có một khuôn mặt búp bê trời sinh, dù không trang điểm cũng chẳng thể nhận ra cô ấy đã 31 tuổi. Thực ra, khi không son phấn, trông cô ấy còn xinh đẹp hơn nhiều.

Tôi quen cô ấy khi tham gia đợt bồi dưỡng nhân viên mới của công ty. Khi đó, cô ấy là giảng viên bồi dưỡng được công ty cử đến. Khi khóa học kéo dài một tuần kết thúc, tôi không muốn mất liên lạc với cô ấy, bèn liều thử vận may mời cô ấy đi ăn, cô ấy trả lời:

“Uống cà phê thì được.” Ban đầu, cô ấy chỉ cho tôi địa chỉ email, tôi liên tục gửi thư cho cô ấy, áp dụng chiến thuật oanh tạc khiến đối phương phải xuôi lòng, cuối cùng cũng hỏi được số điện thoại của cô ấy. Khi mời cô ấy đi ăn, tôi mang theo quyết tâm ngỏ lời yêu dù có phải quỳ xuống trước mặt cô ấy. Khi nghe cô ấy hỏi “Anh không bận tâm việc anh kém em bảy tuổi chứ”, quả thực tôi đã giật nảy mình, nhưng một khi đã mến thích ai đó, tuổi tác không còn là vấn đề.

Lần đầu tiên yêu một người phụ nữ lớn tuổi hơn mình, kiểu cách yêu đương hoàn toàn lạ lẫm so với những trải nghiệm trước kia, và điều này thực sự khiến tôi kinh ngạc. Mỗi lần gọi điện và nói muốn gặp cô ấy, tôi đều bị cự tuyệt, ít nhất tôi phải đặt hẹn trước đó một ngày thì cô ấy mới chịu nhận lời. Trong nửa năm đầu khi mới yêu nhau, dù có muộn đến mấy, cô ấy cũng không cho tôi ở lại qua đêm. Đến khi khó khăn lắm mới được ngủ lại thì cô ấy lại chưa từng xuống bếp nấu ăn, lần nào cũng phải ăn bánh mỳ và pho mát cô ấy mua từ trước (nhưng cũng rất ngon). Trước nay cô ấy chưa từng đi hát karaoke, cũng như các trung tâm trò chơi. Noel cô ấy vẫn phải đi làm nên không thể hẹn hò. Khi cãi nhau, cô ấy không khóc lóc, cũng chẳng la lối om sòm. Tôi chỉ có kinh nghiệm yêu đương với những

cô gái nhỏ tuổi hơn, vì vậy khi ở bên cô ấy, mỗi một chuyện đều khiến tôi cảm thấy rất mới mẻ.

Không biết có phải người phụ nữ trưởng thành nào cũng đều như vậy hay không. Cuộc sống của cô ấy rất quy củ, ngày nghỉ cũng dậy từ rất sớm, sau khi ngủ dậy thì đi giặt quần áo, lau giày. Các đôi giày cao gót của cô ấy đều được bảo quản rất tốt và đặt ngăn nắp trong tủ, những chiếc khăn bông sạch tinh tươm trong phòng tắm cũng được gấp gọn gàng. Chỉ cần không bị công việc làm nhỡ thì ngày nào cô ấy đều tắm vào lúc chín giờ, vừa ngâm mình trong nước nóng nửa tiếng đồng hồ, vừa đọc sách hoặc tạp chí; sau đó uống một ly nước mát bằng chiếc cốc thủy tinh Baccarat do cô ấy tự mua tặng mình nhân dịp sinh nhật năm 30 tuổi, thoa đủ các loại nước dưỡng lên mặt và toàn thân, rồi sau cùng mới bật tivi xem thời sự hoặc dự báo thời tiết, đồng thời nhâm nháp ly rượu nho hoặc sake ướp lạnh, đúng mười một giờ thì lên giường đi ngủ. Đó chính là cuộc sống thường nhật của cô ấy, cô ấy ghét việc đột ngột nhận lời mời của người khác hay hủy bỏ cuộc hẹn ngay sát giờ gáp, vì như vậy sẽ làm đảo lộn nhịp sống của cô ấy.

Tôi kể những chuyện này với bạn bè của mình, họ đều nói: “Kiểu phụ nữ như vậy rất đáng ghét.” Thật vậy sao? Còn tôi thì thấy so với những cô nàng thường xuyên khiến mình lo lắng vì không biết đang ở đâu và làm gì, cô ấy quả thực tuyệt hơn nhiều.

Thế nhưng từ khi chuyển nhà, cô ấy bỗng nhiên trở nên rất bất thường, lần lượt bưng ra từng món ăn, đặt lên bàn. Tại sao lại đột nhiên nấu những món mang đậm “hương vị của mẹ” cho tôi thế này? Cô ấy bảo phòng bếp giờ đã rộng rãi, nên có hứng thú với chuyện nấu ăn. Tôi cảm thấy mọi chuyện tuyệt đối không thể đơn

giản như vậy, nhưng nhìn những món ngon bày trước mắt, khóe miệng tôi sớm đã nở một nụ cười: “Có vẻ rất ngon đây.”

Nghe tôi nói như vậy, cô ấy chỉ vào từng món và giải thích: “Đây là hành tây vàng và tempura măng tây, rau cuộn chanh, nghêu hấp rượu và ức gà hầm ớt núi. Em còn nấu cả cơm đậu xanh nữa.”

“Đúng là đại tiệc ngày xuân mà!”

Nhưng hình như cô ấy không hài lòng lắm với lời khen của tôi. Cô ấy ngồi xuống phía đối diện, chắp tay vào nhau nói: “Em khai đũa đây”, rồi bắt đầu ăn. Thật là ngon. Tuy ngon vậy, nhưng lại khiến tôi nơm nớp bất an.

“Hôm qua anh đi uống rượu cùng mấy người?”

“Ừ, đông lắm, khoảng bảy tám người.”

“Có con gái không?”

“Có chứ.”

Một hồi im phăng phắc.

Đây là ý gì?

Tôi cố tìm chủ đề khác để nói, thử thay đổi không khí.

“Khi ăn những món rau đúng mùa mới được bày bán, có thể sống thêm bao nhiêu ngày để mỉm cười khi nhìn về phía mặt trời?”

“75 ngày.”

Tôi muốn chọc cho cô ấy cười, nhưng cô ấy lập tức trả lời một cách bình thản, làm tôi nhất thời cứng họng.

“Em biết rõ thật đấy.”

“Nhờ phúc của anh thôi, em sống nhiều hơn anh vài năm, gừng càng già càng cay mà.”

Trên mặt cô ấy nở một nụ cười, nhưng trong lời nói lại như có gai đâm. Từ trước đến giờ, cô ấy chưa từng hỏi những buổi tụ tập ăn uống có con gái tham gia không, hay là vấn đề tuổi tác.

“Thế buổi tối cắt móng tay thì sao nào?” Tôi hạ giọng lí nhí. Cô ấy lại đáp ngay: “Sẽ khắc chết bố mẹ”, sau đó nhìn tôi như thể trêu ngươi rồi hỏi: “Nếu đem cơm đậu đũ nấu thành trà, rồi ngâm với cơm ăn thì sao?”

“Ồ? Cái đó có phải sẽ rất ngon không?”

“Vậy thì hôm xuất giá trời sẽ đổ mưa!”

Rõ ràng chẳng phải là một chủ đề nghiêm túc, nhưng không khí trong phòng ngày một đặc quánh lại. Lúc này con mèo bỗng kêu “meo” một tiếng, cô ấy lại tiếp tục hỏi: “Nếu cho mèo ăn cá thì sao?”

“Anh... không biết.”

“Thì sẽ sợ đến vỡ mật!” Chẳng hiểu tại sao mà cô ấy càng nổi điên lên.

Tôi hỏi: “Nếu té lên người giun đất thì sao?” Cô ấy đột nhiên đá ghế đứng phắt dậy, thở dài một hơi nặng nề, đoạn ngồi thử xuống ghế sô pha.

“Em sao thế? Dao này em rất kỳ lạ. Anh đã làm sai điều gì sao? Nếu là chuyện hôm qua, thì anh xin lỗi...”

Tôi nhẹ nhàng đến ngồi bên cạnh, khẽ nhắc khuôn mặt đang cúi gầm của cô ấy, phát hiện ra cô ấy đang khóc.

“Áy, em khóc à?”

“Áy cái gì mà áy? Bất lịch sự.”

“Vì anh chẳng hiểu thế nào mà...”

Tôi bối rối ôm lấy vai cô ấy, cô ấy lại rầm rút khóc một hồi. Liệu có phải gấp chuyện gì đó không vui trong công việc? Hay bạn thân

gặp chuyện gì đó bất hạnh? Cô ấy đều lắc đầu nguầy nguậy. Mặc dù biết rõ là không thể, song tôi vẫn hỏi một câu không đầu không đuôi:

“Vậy em có muốn kết hôn không?”

Cô ấy nhảy phắt lên, sau đó vội vàng chạy lại góc ghế sofa nhìn tôi bằng vẻ mặt kinh hoàng.

“Thái độ của em thế này là sao? Anh chỉ nói vậy thôi mà, anh biết mình không xứng với em.”

“Không phải em có ý đấy!” Cô ấy gào lên.

“Hôm nay là ngày Không Vong.” Cô ấy vừa vò đầu bứt tai, vừa nói.

Tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy hoảng loạn như vậy. Ngày Không Vong ư?

“Anh không biết sao? Trong thuật chiêm tinh của người phương Tây, Không Vong tương đương với ngày Phật Diệt^[26] của Nhật Bản đấy! Vào ngày này, bất luận quyết định làm gì cũng đều rất dễ thất bại thảm hại. Thê nên, trước đây em vẫn luôn tránh gặp anh vào ngày Không Vong! Tại sao anh lại cứ phải nói những lời này trong ngày hôm nay cơ chứ?”

Tôi không hiểu đây là tình cảnh gì, chỉ biết cô ấy chẳng giống những lúc bình thường tí nào.

“Đợi một chút, anh không biết ngày Không Vong là ngày gì, nhưng cũng có người kết hôn trong ngày Phật Diệt mà.”

“Nhưng làm gì có ai cử hành tang lễ trong ngày Hữu Dẫn^[27], đúng không?”

Tôi chỉ có thể gật đầu, nhưng vẫn chưa thể chấp nhận được.

“Làm vậy điều rủi sẽ vận vào người,” Cô ấy sụt sịt nói, “nếu buổi sáng không lau giày, công việc sẽ gặp nhiều sai sót; nếu không dùng

khăn tắm màu trắng, sức khỏe sẽ gặp vấn đề; một khi chuyển nhà, sẽ bị người yêu bỏ rơi. Vì vậy, em mới cảm thấy bất an, không thể không xuống bếp nấu cơm cho anh.”

Cô ấy rút giấy ăn ra lau nước mắt nước mũi tèm lem, vừa nói vừa khóc. Do thái độ của cô ấy quá nghiêm túc tôi xém chút nữa đã cười phá lên, nhưng chợt nghĩ lúc này mà cười thì sẽ gặp phải hậu quả như thế nào, tôi lại bất giác sợ hãi.

“Anh không biết rằng em lại mê tín như vậy.”

“Những chuyện đó đều đúng mà. Anh không biết phải không? Em sợ phát khiếp lên được. Có phải anh không thể chịu nổi không? Có phải cảm thấy em rất ngu ngốc không? Anh sẽ không muốn kết hôn cùng một bà cô già thế này phải không?”

Nói xong, cô ấy lại òa khóc nức nở, tôi nhẹ nhàng kéo cô ấy lên giường. Nói thực, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy khóc, trong tim tôi như có một chú hươu nhỏ đang cuồng dại chạy trốn lung tung. Tôi rút bỏ quần áo của cô ấy, ôm chặt cô ấy vào lòng. Khi mây mưa trắng gió, và cả khi đã chìm dần vào giấc ngủ, cô ấy vẫn khóc rầm rứt không ngừng.

Hôm sau, cô ấy dậy từ sớm tinh mơ, còn kéo tôi dậy: “Trước khi đi làm anh có phải về qua nhà không?” Tôi mắt nhắm mắt mở đi ra phòng khách, phát hiện ra bữa tối còn thừa hôm qua đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn đặt một cốc cà phê và lát bánh mỳ nướng. Tôi nhai bánh mỳ, mắt vẫn chưa thể mở nổi.

“A, buồn ngủ quá đi mất! Hay là hôm nay chúng mình xin nghỉ thôi.”

“Anh nói linh tinh gì thế, mau ăn bánh mỳ rồi về nhà đi.”

“Được, được.” Tôi làm rầm đứng dậy, bỏ lại góc bánh mỳ ăn dở.

“Không được để thừa lại, rìa bánh mỳ nhiều dinh dưỡng nhất đấy.” Cô ấy nói rất nghiêm túc.

Cuối cùng tôi cũng không nhịn được ôm bụng cười ngặt nghẽo, trong lòng đột nhiên nhẹ nhõm hẳn. Tôi rất vui khi cô ấy là một bà chị ngốc.

Cảm dục

Vào năm đầu tiên bước sang thế kỷ 21, tôi hạ quyết tâm cả năm sẽ không làm tình. Tôi đã duy trì cuộc sống cấm dục được ba tháng. Nhưng, chính nhờ “tuyên cáo không làm tình” mà rất nhiều việc có sự thay đổi lớn. Thực lòng mà nói, điều này làm tôi quá kinh ngạc.

Đầu tiên, người đàn ông đứng đầu bảng xếp hạng tình nhân, lớn hơn tôi năm tuổi nói giọng rất dứt khoát: “Vậy thì cả năm chúng ta cũng đừng có gặp nhau!” Thứ hai, anh ấy chính là nguyên nhân khiến tôi hạ quyết tâm cấm dục, tôi không thể phán đoán được câu nói này của anh ấy rốt cuộc tràn đầy thành ý, hay đê tiện thấp hèn. Đêm giáng sinh năm ngoái, khi tôi và anh ấy trần trụi quần lấp nhau trên sô pha, bị vợ anh ấy bắt tại trận (vợ anh ấy lén đánh một chiếc chìa khóa dự phòng mà tôi đưa cho anh ấy). Không hiểu sao trên tay cô ta còn cầm một chiếc thước nhựa dài 30 phân, tết hai đứa tôi một trận thừa sống thiếu chết. Sau này nhớ lại, thật may là khi đó cô ta không cầm dao, nhưng nhìn những vết sưng tấy in hằn hình chữ nhật hiện rõ trên ngực và mông mình, tôi lại chợt nhớ đến cảnh tượng năm xưa bị mẹ dùng thuốc tre giáo huấn, khiến tôi muốn khóc to một trận cho thỏa. Mặc dù nói là ngoại tình, nhưng không phải do tôi dụ dỗ anh ấy, mà anh ấy chủ động tìm đến (thậm chí trước nay còn chưa hề mua cho tôi một miếng bánh ngọt nào cả),

lần nào làm tình xong cũng phui tay mà đi. Vậy tại sao tôi vẫn bị vợ anh ta cho ăn đòn chứ?

Thế nhưng, đây cũng chính là dịp để tôi hạ quyết tâm. Trước đó không lâu, tôi đã mơ hồ nhận ra mình không nên tiếp tục sống như thế này nữa. Trong khoảng thời gian mười lăm năm, từ lần đầu tiên bắt đầu có kinh nghiệm về sex đến năm 31 tuổi, tình dục đã trở thành trọng tâm trong cuộc sống của tôi. Tôi tuyệt đối không phải một người ham mê nhục dục, chỉ là không ghét, khi người khác đòi hỏi thì tôi cũng ngại cự tuyệt, và khi lên giường cũng cảm thấy rất thoải mái, nên nghĩ đâu sao cũng là chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

Năm 25 tuổi, tôi mới biết số lần làm tình của mình cao hơn rất nhiều so với mức trung bình (người ta tính trung bình dựa trên căn cứ nào vẫn là một câu đố chưa có lời giải). Tôi nghe từ miệng người khác một sự thật đáng kinh ngạc mà trước nay chưa hề biết đến: hóa ra thân hình của tôi thuộc dạng rất có sức hút, giống như những nhân vật thường xuyên xuất hiện trong các tiểu thuyết sắc giới.

Khi ngồi trong quán bar chờ bạn trai đến muộn, một ông chú trông có vẻ khá phong độ đã nói như vậy lúc muộn tán tỉnh tôi. Ông ấy đưa tôi vào hẳn một khách sạn năm sao (đương nhiên, tôi đã hủy ngay cuộc hẹn với gã người yêu khiến mình phải chờ dài cổ kia). Tôi còn nhớ khi nằm trên chiếc giường tinh túm trong tòa nhà chót vót tráng lệ, ông ấy còn kêu “Ôi?” một tiếng lúc thò tay vào trong người tôi. Ông ấy đưa vào một cách cẩn thận, rồi lại kết thúc rất chóng vánh. Xong chuyện, ông ấy thảng thắn thừa nhận rằng mình từng là một diễn viên phim AV. Thấy tôi toàn thân căng thẳng, ông ấy lắc lắc đầu ý bảo tôi đừng lo lắng, và nói cơ thể tôi đã tiệm cận sự hoàn hảo. Còn tấm tắc cảm khái là cho đến tận bây giờ, ông ấy mới chỉ gặp được một người phụ nữ như thế này. Mặc dù đã nghe được rất

nhiều câu kiểu này, nhưng tôi không nghĩ điều đó có thật, và càng không dám tin nó lại xuất hiện ở tôi. Ông ấy rất lương thiện, còn cảnh cáo tôi rằng: “Nếu như không chú ý, cuộc đời của em rất dễ bị phá hủy.” Nhờ vào lời nhắc nhở này, tôi mới bừng tỉnh ngộ. Thảo nào các đời bạn trai của tôi đều không thích những kiểu hẹn hò thông thường, ai vừa gặp tôi cũng chỉ muốn nhanh chóng đưa tôi lên giường. Sau cùng, hầu như đều do tôi nói lời chia tay trước sau khi nỗi cơn tam bình vì thái độ thờ ơ, lạnh nhạt của họ mỗi khi làm tình xong.

Tuy nhiên, lời cảnh cáo của ông ấy đến hơi muộn, nói cách khác nó đã vô hình trung đổ thêm dầu vào lửa cho một cô gái trẻ như tôi. Khi đó, tôi đã có rất nhiều tình nhân bên gối, gần như mỗi ngày đều lên giường với một người trong số họ. Câu nói này khiến cho tôi cảm thấy họ không yêu con người tôi, họ đến với tôi chỉ vì cơ thể của tôi. Nghĩ vậy, tôi trầm uất cực độ, đồng thời cũng nhận định có lẽ đó là tiêu chí nhận biết một đứa chẳng hề tài giỏi, tướng mạo lại tầm thường như tôi.

Tôi có dung mạo bình thường, không chỉ người khác mà ngay cả bản thân tôi cũng phải thừa nhận điều này. Ngoại trừ những lúc mây mưa trên giường ra, trước nay chưa có ai khen tôi xinh đẹp hay gợi cảm. Tôi ăn mặc trang điểm giản dị, công việc đang làm cũng chỉ là nhân viên tiếp thị bình thường. Nhưng có thể do tôi quá lơ đãng, hoặc những gã trai với khứu giác nhạy bén luôn có mặt ở khắp mọi nơi, nên cứ mỗi lần đổi việc là y như rằng tôi lại bị đồng nghiệp ve vãn, cuối cùng vì khó lòng cự tuyệt nên lại ngủ cùng với họ. Đây cũng thường là nguyên nhân trực tiếp hoặc gián tiếp dẫn đến việc tôi chỉ đi làm được dăm bữa nửa tháng là lại nghỉ việc. Gần như mỗi ngày sau khi tan ca tôi đều có hẹn, hoàn toàn không tìm được người

bạn cùng giới nào, thế nên cũng chẳng thể hòa nhập với bất cứ môi trường làm việc nào.

Có việc gì tôi chỉ có thể tìm đến em gái để tì tê. Dù có kể với nó những chuyện thế này, tôi cũng sẽ không bị chì chiết. Cô em gái kém tôi hai tuổi khác hẳn so với tôi, rất khéo giao tiếp và cũng có rất nhiều bạn nữa. Nó nghe chị mình kể toàn những chuyện tình ái giữa thanh thiên bạch nhật trong quán cà phê ngày chủ nhật, liền mắt chữ A mồm chữ O. Nó không chê cười tôi, cũng không coi thường tôi, chỉ nói với với một vẻ mông lung rằng, nó khác với tôi nên không thể đưa ra ý kiến, sau đó bắt đầu thuyết giáo: “Chị, chị không nên đổ vấy nguyên nhân mãi không thể an định cho chuyện này được.”

Tôi chưa từng trải đến mức có thể thản nhiên chấp nhận ý kiến này của em gái. Đã như vậy thì thôi, tôi cứ phó mặc cho số phận. Nhận được sự đồng cảm của đàn ông trong chuyện này, vô tình lại khiến tôi cảm thấy tự tin. Dù sao từ trước tới nay tôi cũng chưa từng áp ủ mơ mong gì đối với chuyện kết hôn, bèn quẳng hết mọi do dự, quyết định sẽ tiếp tục tiến bước trên con đường tình ái.

Cảm giác tội lỗi nhen nhóm trong tim mỗi lần lên giường với những người đàn ông có vợ đã biến mất từ lâu. Tôi không lấy tiền của đàn ông, nhưng đương nhiên đối phương sẽ phải thanh toán chi phí ăn uống phát sinh khi làm tình và tiền đi nhà nghỉ. Bắt cá hai tay giờ trở thành chuyện bình thường, có lần anh chàng cắp trên và cậu sinh viên làm thêm từng chạm mặt nhau trong nhà tôi, nhưng chẳng hiểu vì sao, cả hai người họ đều không mắng mỏ gì tôi. Điều này khiến tôi bị tổn thương, và lại càng chìm đắm trong tình ái.

Phàm chuyện gì lâu dần cũng thành quen. Tôi không chỉ làm đàn ông thỏa mãn, mà cũng đã biết cách nhận được nguồn vui to lớn từ trong đó. Giống như mỗi ngày đều phải ăn cơm, tôi cũng làm tình

mỗi ngày. Có người làm tình như món Ochazuke^[28], cũng có người làm tình như một bữa tiệc nồng hậu kiểu Pháp, còn tôi như đang thưởng thức những món ăn ngon. Thú vị là, nếu như gặp phải một người đàn ông mà tôi muốn thử tìm hiểu, chỉ cần tiếp cận đối phương gần hơn một chút là có thể dễ dàng “xơi” được ngay.

Từ khi bước sang tuổi 30, tôi phát hiện ra hình như mình đã hơi ngán làm tình rồi, bất giác kinh hoàng sợ hãi. Vốn định tìm kiếm một món ngon thực sự, nhưng giờ nhìn thấy ai cũng không còn cảm giác thích thú nữa. Có lẽ tôi đã ngấy rồi chăng. Thế nhưng, thói quen bao nhiêu năm quả thực rất đáng sợ, khi nhận được cuộc gọi của gã trai nào đó nói muốn đến nhà mình, tôi vẫn không tìm ra được bất cứ lý do gì để cự tuyệt. Nếu như phải vắt óc tìm lý do, thà cứ để cho đối phương nhanh chóng lén giường còn nhẹ nhàng hơn.

Chính vào lúc này lại xảy ra “cuộc chiến thước kẻ” hôm giáng sinh, sự lãnh đạm và trống rỗng trong lòng tôi đột nhiên có một hình dung cụ thể. Vào dịp năm mới, khi đang nhàn nhã ở quê nhà, tôi chợt nảy ra ý tưởng “cầm dục một năm”. Tôi nói với cô em gái đang ngồi nhẫn nha xem tivi phía bên kia chiếc bàn sưởi: “Chị bảo này, chị tìm thấy mục tiêu của năm nay rồi.”

“Ồ? Mục tiêu gì vậy?”

“Cả năm nay, chị sẽ không làm tình.”

Cô em gái đang mải dán mắt vào tivi, nghe thấy vậy liền quay sang nhìn tôi. Trong bếp, tiếng dao thái rau của mẹ dường như cũng dừng nhịp lại.

“Chị bị điên à?”

“Sao lại bảo chị điên! Chị nói nghiêm túc đấy.”

“Chắc chắn chị không thể duy trì được bao lâu, em cược với chị 50.000 rúp!”

“50.000 rúp là bao nhiêu yên Nhật?”

Mẹ tôi mặt mày nhăn nhó chạy ra mắng: “Hai đứa chúng mày mau mau kết hôn đi, đừng để bố mẹ phải lo lắng nữa”, cắt ngang cuộc chuyện của chúng tôi. Nhưng tôi thực sự nghiêm túc, cứ mãi thế này thì tôi sẽ thật sự trở thành một đứa con gái chẳng làm nên trò trống gì ngoài chuyện làm tình. Tôi không đủ can đảm đến những chỗ phong lưu tửu sắc kiếm tiền, đương nhiên sẽ không thể dựa vào việc làm tình để sống. Không những vậy, tôi rất muốn biết một cuộc sống không tình dục sẽ như thế nào, một năm liền không làm tình, liệu tôi sẽ thay đổi ra sao, và càng muốn biết xem rõ cuộc tôi có thể nhẫn nại lâu đến thế không.

Đã lâu lắm rồi tôi mới suy nghĩ tích cực như thế này. Việc đầu tiên cần làm là thay số điện thoại. Bởi vì khi liên lạc với tôi, những người tình bên gối đều gọi vào di động chứ không phải điện thoại bàn. Sau kỳ nghỉ năm mới, đám đàn ông kia lũ lượt tìm đến, tôi khẩn thiết giải thích cho họ về “tuyên ngôn cấm dục” của mình. Có người thì một mực không tin giống như em gái tôi, cũng có người trách rằng có phải tôi đã có người đàn ông khác không. Suýt chút nữa tôi đã buột miệng nói, từ trước tới nay tôi vẫn luôn có người đàn ông khác, nhưng may là kìm được. Nếu như chọc giận anh ta, người phải chịu thiệt chính là tôi.

Trái với dự liệu, những gã đàn ông khác vẫn bám dai như đỉa, không dứt khoát như người đàn ông đứng đầu bảng xếp hạng tình nhân. Tôi nghĩ người đàn ông xếp thứ nhất đó đúng là khác biệt, có lẽ anh ấy hiểu tôi hơn những kẻ khác, cũng có thể anh ấy thích tôi thật, hai dòng lệ bất giác tuôn ra từ lúc nào.

Trung tuần tháng hai, đôi khi sự cám dỗ đến từ những tình nhân bên gối và thói quen bao nhiêu năm khiến cho lời thề thốt vào năm mới của tôi bị dao động. So với tình dục, tôi thèm muốn sự đụng chạm của làn da hơn, tôi rất muốn được tay nắm tay với một người đàn ông, cũng rất muốn được áp khuôn mặt mình lên cặp đùi rắn rỏi của họ để làm nũng. Thế nhưng, tôi tự nhủ với mình đây là bước ngoặt quan trọng của cuộc đời, vì vậy tôi đã chuyển nhà, và đổi một công việc khác. Tôi dùng khoản tiền tiết kiệm thuê một căn nhà mới, lựa chọn một công việc hành chính mà xưa nay chưa từng suy nghĩ đến để đi phỏng vấn.

Tôi không có kinh nghiệm gì nổi bật, tuổi cũng đã ngoài 30, nên biết trước sẽ không dễ tìm được việc làm, quả nhiên liên tục gặp thất bại. Khi số thư thông báo từ chối tuyển dụng mà tôi nhận được đạt đến hai con số, em gái tôi thực sự không thể đọc thêm nữa, nó bèn nhờ người quen giới thiệu giúp tôi vào làm việc hành chính trong một tiệm sách cỡ lớn. Khi gặp mặt cô em gái đã lâu không gặp của mình, thấy tôi tóc đã cắt siêu ngắn, trên người mặc một bộ đồ xanh thẫm, nó lại bảo rằng: “Nhìn chị trông càng gợi dục hơn đấy.” Thật là quá vô lễ.

Tôi đến văn phòng của tiệm sách để phỏng vấn, một chú trống có vẻ thân thiện mỉm cười chào đón tôi. Sự “thèm ăn” trong tôi bỗng trào lên mãnh liệt, nhưng vẫn cố gắng ghìm lại. Một năm, chỉ cần nhẫn耐 một năm thôi, tôi tự nhủ với mình như vậy.

Bầu trời

Khó khăn lắm tôi mới thi đỗ công việc dự báo viên khí tượng với xác suất trúng tuyển rất thấp, nhưng rồi lại dễ dàng từ bỏ. Gần như chẳng có ai đồng tình với hành động của tôi - bố mẹ quả nhiên thở vẫn than dài, còn bạn bè và đồng nghiệp công ty cũng năm lần bảy lượt khuyên tôi, vẫn chưa mang bầu, chỉ vì sắp kết hôn mà bỏ việc thì thật đáng tiếc. Cho dù tôi có giải thích thế nào, bọn họ dường như không thể hiểu nổi, vì vậy tôi đành giả trang thành một người phụ nữ 31 tuổi si mê, không dễ gì mới tìm được một nửa của mình, và nở một nụ cười mơ hồ với bọn họ.

Tôi muốn được nhìn ngắm bầu trời mỗi ngày, và chồng tôi có thể thỏa mãn yêu cầu này của tôi, lý do chỉ đơn giản có vậy. Nhưng nếu nói thẳng ra, có lẽ tôi sẽ được mọi người tôn lên làm thánh nhân mất. Mặc dù tôi không để tâm, nhưng theo những kinh nghiệm ngày trước, đại đa số mọi người khi nhìn thấy người mà bản thân họ không thể lý giải nổi nở nụ cười mãn nguyện, thì họ đều sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Hồi còn nhỏ tôi từng nhìn thấy đĩa bay, đây là nguyên nhân ban đầu của tất cả mọi việc. Tôi từng nhìn thấy hai lần. Lần đầu tiên vào mùa hè năm lớp ba, hôm đó bố sai tôi ra quầy thuốc gần nhà mua thuốc. Mặt trời tựa như một viên kẹo dần dần lăn xuống, khuất sau

phía dãy núi xa xăm, tôi mải ngắm nhìn sao Kim đang tỏa sáng, bỗng trông thấy một vật thể bé xíu phát ra ánh sáng màu trắng, nó bay đi bay lại theo hình chữ z với tốc độ chóng mặt trên bầu trời, sau đó biến mất không留下 dấu tích. Tôi quá đỗi kinh ngạc, chạy một mạch về nhà kể cho bố nghe cảnh tượng vừa nhìn thấy ban nãy, ông ấy vẫn dán mắt vào trận đấu bóng chày chuyên nghiệp đang được truyền hình trực tiếp, còn mặt mè thì vô cùng mông lung. Đến đoạn quảng cáo, bố đứng phắt dậy, tặng tôi một cái tát nảy đom đóm. Tuy bố không phải là một người hiền từ, nhưng đó là lần đầu tiên ông giơ tay đánh tôi. Bố gầm lên: "Làm gì có đĩa bay? Có mỗi việc đi mua thuốc mà cũng dèn dàng mắt cả tiếng đồng hồ, rốt cuộc mà đã làm gì hả?!" Tôi khóc lóc xin lỗi, nhưng không thể hiểu được vì sao ông lại nổi trận lôi đình. Có lẽ vì tôi đã chọc giận bố, nên cũng không dám kể với bạn học chuyện mình nhìn thấy đĩa bay, có điều tôi biết rất rõ đó không phải là hình một chiếc máy bay. Từ đó, tôi bắt đầu nuôi dưỡng thói quen nhìn ngắm bầu trời mỗi khi rảnh rỗi.

Lần thứ hai là vào năm lớp bảy. Khi lần đầu tiên ngồi máy bay đến tham dự hôn lễ của chị họ, tôi trông thấy cả một biển mây qua khung cửa sổ trong khoang máy bay, màu xanh của bầu trời cũng hiện lên khác hẳn so với khi nhìn từ dưới mặt đất, tôi ngạc nhiên không thốt nên lời. Bỗng dưng tôi có một dự cảm. Khi máy bay từ từ hạ cánh, những thửa ruộng hiện ra trước mắt như một bức tranh, nó bất chợt lại xuất hiện. Trên đám mây lăng đangkan bao quanh dãy núi, tôi mơ hồ trông thấy một vật thể nhấp nháy ánh sáng màu trắng bay vụt qua. Lần này, tôi không kể với bố mẹ phát hiện của mình nữa, trong lòng thầm nhủ "có lẽ là một hiện tượng khí quyển nào đó", và cũng âm thầm che giấu ảo tưởng "có lẽ chỉ có mình nhìn

thầy được". Tôi kể với cô bạn học thân nhất, cô ấy tỏ vẻ nghiêm túc dặn tôi: "Tốt nhất cậu đừng có kể cho ai khác, nếu không họ sẽ tưởng cậu là Denpakei^[29] đấy!"

Tôi vẫn yêu bầu trời, và khao khát một cách cuồng nhiệt có thể được làm bạn với bầu trời. Vì vậy, khi thảo luận với thầy cô giáo về ước mơ tương lai, tôi đều quả quyết nói sau này muốn làm tiếp viên hàng không. Chẳng ngờ bố mẹ sau khi biết tin lại mừng quýnh, tưởng rằng tôi đã biết cần phải suy nghĩ thực tế, bèn lập tức tìm gia sư tiếng Anh cho tôi.

Khi tuổi đời ngày một tăng dần, tôi biết giấc mơ làm tiếp viên hàng không là một sai lầm, nhưng cũng đã quá muộn. Tôi không ghét đi học, nhưng lại không thể thích ứng được với khóa tiếng Anh trong trường đại học liên thông và lớp bồi dưỡng tiếp viên hàng không sau đó. Tôi quá nhát gan, không đủ dũng cảm rút lại lời mình đã nói. Đợi đến khi đi tìm việc, tình cảnh của ngành hàng không đã rất ảm đạm, bố tôi phải nhờ cậy khắp nơi mới sắp xếp được cho tôi vào làm tiếp viên hàng không theo chế độ hợp đồng trong một hãng hàng không lớn.

Kết quả, tôi chỉ làm ở đó một năm. Từ lâu, tôi đã biết ước muốn được ở bên cạnh bầu trời vốn chẳng hề có chút liên quan nào với nghề tiếp viên hàng không, tốt nhất là nên chuyển nghề càng sớm càng tốt. Một đứa chậm chạp, lè mè như tôi trở thành loại vô tích sự trong mắt các tiền bối, không chỉ ngày nào cũng bị họ cắn nhầm "mắt không được nhìn ra ngoài cửa sổ, phải nhìn vào hành khách", mà thậm chí còn thường xuyên trở thành nạn nhân của những trò đùa dai tẻ nhạt. Tôi suýt chút nữa sụp đổ tinh thần, cuối cùng đành phải nghỉ việc cho xong.

Đúng lúc đó, tôi đọc được tin sắp tới có một cuộc thi lấy bằng chứng nhận tư cách dự báo viên khí tượng, bèn run rẩy thẽ thót bày tỏ ý định đi thi của mình với người bố đã vì mình mà bị liên lụy tới nỗi mặt mày tàn tạ. Ông ngán ngẩm bảo “tùy mà”.

Tôi cho rằng có thể đây chính là “thiên chức” của mình, nhưng khi nhìn thấy tập đề ôn tập của kỳ thi, tôi đã bật cười nhăn nhó vì tuyệt vọng. Trước nay, tôi chưa từng học tập nghiêm túc về khoa học trái đất và vật lý, tuy biết hình dạng của mây và tên các ngôi sao, nhưng tôi không thể hiểu được biểu đồ khí tượng cũng như các tư liệu phân tích. May là trước kia tôi đã được làm quen một ít khi học lớp bồi dưỡng tiếp viên hàng không, với lại tôi cũng nghĩ cả ngày chơi dài ở nhà, thà cứ cố thử xem sao.

Có lẽ do hồi học đại học liên thông và làm tiếp viên hàng không thường xuyên phải gò ép bản thân giao tiếp với những người mà mình thấy không thích, lại cũng từng làm trong một ngành dịch vụ không phù hợp với cá tính của mình, nên tôi ngày càng sợ ở cùng với người khác. Tròn hai năm trời, tôi ở nhà mày mò tự học khí tượng học. Sau hai lần thi trượt, cuối cùng tôi cũng nhận ra nếu chỉ dựa vào việc tự học thi sẽ chẳng thể thi đỗ một kỳ thi mà xác suất trúng tuyển chỉ có 10%, thế là lại đăng ký tham gia một lớp học hàm thụ và hướng dẫn trả lời phỏng vấn.

Có rất nhiều thành phần đa dạng tham gia học hướng dẫn trả lời phỏng vấn về khí tượng học, nhưng có rất ít học viên nữ, những học viên nam chiếm đại đa số đều là những gã “mọt thiên văn”. Sau khi tan học, đôi khi chúng tôi tụ tập cả đám đi uống rượu, lần đầu tiên tôi biết được rằng, thì ra tụ tập ăn uống cũng thú vị như vậy. Tôi nhắc đến chuyện nhìn thấy đĩa bay hồi nhỏ, mọi người đều hào hứng lắng nghe, rồi thi nhau thảo luận xem đó rốt cuộc là hiện tượng khí tượng

nào, thậm chí còn thảo luận một cách rất nghiêm túc về khả năng tồn tại đĩa bay, khiến tôi cảm thấy vô cùng phẫn chấn. Và anh chàng ngồi ngay đằng sau tôi khi đó cũng chính là chồng tôi bây giờ.

“Mọi người đều không chê cười em.” Tôi lầm bầm.

Anh chàng trông như con voi ấy nhường mắt nhìn tôi: “Sao lại chê cười? Trên trời luôn có đủ những thứ bay qua bay lại mà.”

“Trước đây, hễ đề cập đến chuyện này là em sẽ bị coi là quái thai, vì vậy hầu như chẳng kể với ai.”

“Thời gian nhìn lên bầu trời của mọi người thường không quá hai phút, còn em ngày nào cũng ngắm đến mấy tiếng đồng hồ, nên những thứ nhìn thấy được đương nhiên là không giống họ rồi.”

Nghe anh ấy nói vậy, tôi cũng cảm thấy rất có lý. Lúc xem tivi tôi chỉ xem dự báo thời tiết, trừ phi là những nội dung liên quan đến bài vở, bằng không tôi rất ít khi đọc sách, cũng chẳng có hứng thú gì với nấu nướng, những chuyện theo xu thế hay hò hẹn. Bất luận là mùa đông hay mùa hè, chỉ cần có thời gian là tôi liền trèo lên ban công chăm chú ngắm nhìn bầu trời.

Anh ấy tự giới thiệu mình là nhiếp ảnh gia chuyên chụp cảnh núi, sau đó vừa cười vừa bổ sung nếu chỉ chụp núi non rừng rú thì không thể duy trì kế sinh nhai được, bởi vậy thi thoảng cũng nhận lời mời chụp hình đời tư của giới nghệ sĩ. Vì xuất hiện trong buổi tụ tập kia, nên tôi tưởng anh ấy là học viên, sau này mới biết anh ấy chỉ đến cùng bạn. Đến khi chia tay, tôi mới hối hận vì chưa xin số điện thoại của anh ấy.

Sau khi học những bài giảng cẩn thiết, quen thuộc với biểu đồ khí tượng và còn gặp được một vị tiền bối có thể thỉnh giáo bất cứ lúc nào, tôi như được soi sáng, ngay đến sách chuyên ngành cũng

hiểu được. Thế nhưng, số tiền tôi tích lũy từ hồi làm tiếp viên hàng không giờ đã cạn đáy, đành phải tạm thời dựa vào bố mẹ. Không ai biết trước được liệu tôi có thể thi đỗ lấy bằng chứng nhận tư cách dự báo viên khí tượng hay không, kể cả thi đỗ cũng không biết có thể tìm được việc một cách thuận lợi hay không. Bố nói thẳng rằng sẽ không trả tiền học phí cho tôi. Còn mẹ thì đứng giữa hòa giải, năm lần bảy lượt cho tôi xem ảnh của đối tượng xem mắt. Tôi cảm thấy mình thực sự giống như lời bố nói là một đứa vô tích sự, khi ăn cơm lúc nào cũng cúi gầm mặt, co đầu rụt cổ. Tôi thường ngược lên bầu trời sao và rơi nước mắt, tự than rằng đến chừng này tuổi rồi mà vẫn không thể tự lực cánh sinh, cũng chẳng kết hôn, lẽ nào tôi thực sự có vấn đề? Tôi thầm quyết định, nếu lần này lại trượt nữa, tôi sẽ nghe theo lời bố mẹ, ngoan ngoãn đi xem mắt rồi kết hôn. Một khi đã bước vào cuộc sống gia đình rồi sinh con đẻ cái, bố mẹ và những người khác sẽ cho rằng tôi đã độc lập, và tôi cũng không còn phải tự than thân trách phận như thế này nữa.

Chẳng ngờ đến lần thứ ba tham gia kỳ thi, tôi đều vượt qua môn thi chủ đề và môn thi kỹ thuật. Không những vậy, khi viết thư cảm ơn giảng viên của trường khí tượng, thầy còn hỏi tôi có muốn đến làm việc ở công ty dịch vụ khí tượng mới được thành lập không, sau đó giới thiệu công việc cho tôi một cách suôn sẻ. Bố mẹ mặc dù không vừa ý nhưng vẫn vui cho tôi. Bố nói một cách bất lực rằng: “Tù bé mày đã rất ngoan cố, thật đến chịu thua mày.”

Môi trường làm việc ở công ty khiến tôi cảm thấy thoải mái. Tuy tiền lương không thuộc dạng lý tưởng, nhưng có thể tiếp xúc với lĩnh vực thời tiết mà mình yêu thích nhất, nên tôi làm việc rất say mê.

Năm đầu tiên, tôi làm công tác nghiệp vụ, năm thứ hai được chuyển về phòng dự báo khí tượng đúng như nguyện vọng. Công ty

này có nhiệm vụ làm giảm thiểu những tác hại, rủi ro do thay đổi thời tiết gây ra cho khách hàng, cứ ba tiếng sẽ phải cập nhật thông tin một lần. Việc này khác với dự báo thời tiết trên truyền hình, chẳng may dự báo sai thì không phải một câu “xin lỗi” có thể giải quyết được. Nhưng tôi vẫn thấy hứng thú hơn so với thời làm tiếp viên hàng không, kể cả có bị ăn mắng tôi cũng cảm thấy xứng đáng.

Thế nhưng dần dà, nỗi trống rỗng trong lòng tôi lại dần dần tích tụ lại. Tôi tự nhủ khó khăn lắm mới tìm được một công việc như ý, nhưng tâm trạng vẫn bất mãn, thật sự không biết thế nào là đủ. Cuộc sống đi làm từ lúc trời còn chưa sáng, đến đêm muộn mới trở về nhà khiến tôi ngày càng nhung nhớ bầu trời và không khí. Mặc dù có thể dùng máy tính công nghệ cao để nắm bắt khí hậu của mọi nơi trên thế giới, tôi vẫn không thể tự mình cảm nhận được từng sự thay đổi trên trời, nỗi cô quạnh trong tim đang dâng cùng ngày tháng.

Một hôm đang ở công ty, tôi nhận được một lá thư giới thiệu triển lãm nhiếp ảnh, tấm ảnh chân dung nhỏ xíu in bên trên chính là hình anh chàng nhìn giống con voi kia. Tôi liền xin nghỉ phép ở công ty để đến tham quan triển lãm nhiếp ảnh ở huyện Nagano. Trước khi tôi kịp suy xét, cơ thể tôi sớm đã khao khát được gặp anh ấy rồi. Nhìn những dãy núi và bầu trời trong các tấm ảnh, cùng với giọt sương đọng lại trên kẽ lá, nước mắt của tôi cứ thế tuôn trào. Mãi đến khi phòng triển lãm sắp đóng cửa, tôi mới gặp được anh ấy. Khi cùng nhau đi ăn, chúng tôi chuyện trò rất tâm đầu ý hợp, và cười rất vui vẻ. Cuối cùng tôi cũng đã tìm ra khát vọng thực sự trong tim mình. Khi tôi chủ động ngỏ lời cầu hôn với anh - người mà tôi mới chỉ gặp mặt hai lần, anh ấy tỏ ra bối rối, nhưng vẫn ngại ngùng nói rằng từ lần trước đã thấy có cảm tình với tôi, nên đã cố công tìm địa điểm làm việc của tôi và gửi thư giới thiệu triển lãm nhiếp ảnh.

Giờ đây, tôi đang sống trong một căn nhà gỗ mang một cái tên rất đẹp, thực ra đó chỉ là một căn nhà nhỏ đơn sơ nằm giữa rừng. Chồng tôi, vì đặc thù công việc nên thường xuyên phải leo lên những dãy núi trên khắp Nhật Bản, dù không thể ở bên cạnh anh mỗi ngày, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Bố mẹ lại lắc đầu thở dài, nhưng dù sao tôi cũng đã thoát khỏi sự sắp đặt của họ. Tôi thầm nghĩ xa xôi, cuộc đời cũng giống như thời tiết, kể cả có dự báo, thì cũng không bao giờ có thể thay đổi được cách sống.

Khi làm vườn, tôi đều nghe tình hình thời tiết trên đài phát thanh, và ngày nào cũng ngược lên bầu trời. Hôm nay tôi lại nhìn thấy một vật thể phát ra thứ ánh sáng trắng giữa đám mây tựa như quả bông đang lững lờ trôi qua, miệng bất giác mỉm cười.

Hoạt động tình nguyện

Khi mua vé ở ga tàu, tôi phát hiện ra có người đang sờ sờ tay lên máy bán vé ở bên cạnh. Nhìn kỹ lại, người đó đeo kính râm màu nâu nhạt, chống một cây gậy màu trắng. Đó là một người đàn ông lớn tuổi, mình mặc áo sơ mi vải lanh và quần dài.

“Bác có cần giúp đỡ không?”

Bác ấy đang mò nút bấm, rõ ràng là có tật về mắt. Tôi không nghĩ nhiều, chủ động tiến lại hỏi. Dù trông có vẻ rất nghiêm túc, nhưng bác ấy vẫn nở một nụ cười thân thiện.

“Xin lỗi, vậy có thể nhờ cháu mua vé giúp bác được không?”

Bác ấy đưa ví cho tôi mà không hề do dự, rồi đọc tên của ba trạm dừng. Đột nhiên cầm ví của người khác, tim tôi như đập nhanh hơn. Tất nhiên, tôi không hề có ý nghĩ làm chuyện xấu, chỉ cảm thấy kinh ngạc vì tại sao người đàn ông khiếm thị này lại đưa ví cho người lạ mà chẳng đề phòng gì.

“Máy bán vé đổi sang loại máy khác rồi bácạ.”

“À, đúng thế, mới đầu bác cũng không quen.”

Máy bán vé mới không phải dạng nút bấm, mà giống với máy rút tiền ATM, thao tác bằng màn hình cảm ứng. Tôi mua xong vé, đầu tiên trả lại ví, sau đó đưa vé cho bác ấy.

“Ồ, cháu và bác ngồi cùng một chuyến tàu đấy, có cần cháu giúp bác lên xe không?”

“Thật sao? Vậy thì thật cảm ơn cháu.”

Bác ấy không khách sáo, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay phải của tôi. Những người đàn ông lần đầu tiên nắm tay phụ nữ có lẽ đều ngại ngùng như thế này nhỉ. Cảm giác được người khác dựa dẫm thật là thích.

Chúng tôi bước qua cửa soát vé tự động, men theo cầu thang đi lên ga tàu, trong lúc đợi tàu điện và lúc ngồi trên tàu, hai bác cháu còn tự giới thiệu về mình, hàn huyên những chuyện thường nhật. Bác ấy tên là Takano, từ nhỏ thị lực đã kém, đến tuổi trưởng thành thì gần như không nhìn thấy gì nữa. Bác ấy có thể tự lo liệu cuộc sống hằng ngày của mình, và cũng có thể tự đi đến bất kỳ đâu. Nhưng vì mới chuyển đến gần đây được nửa năm, nên vẫn chưa thích ứng lắm, khi tôi kể mình cũng vừa chuyển đến đây được một tháng, bác ấy vui vẻ hỏi: “Vậy sao?” Thì ra, chúng tôi đến cùng một siêu thị, rồi lại cùng một thư viện. Bác ấy thuận miệng hỏi tôi buổi trưa có thể ăn ở đâu, sau đó mách cho tôi tiệm giặt và tiệm bánh ngọt vừa tốt vừa rẻ. Tôi hỏi bác ấy có thích ăn đồ ngọt không, bác ấy mỉm cười trả lời: “Thích chứ, hôm qua bác còn ăn hết cả phần của đứa cháu, làm bà xã cắn nhầm mãi.” Lúc này, tàu đã đến ga của bác Takano, sau khi cảm ơn tôi, bác ấy xuống xe một cách thành thực. Tôi nhoài người ra phía cửa sổ, nhìn bóng bác ấy khuất dần sau bậc thềm, như thể đang tiễn người tình của mình.

Lâu lắm rồi tôi mới có tâm trạng thoải mái như vậy. Bác ấy dường như rất biết cách nói chuyện, không biết tôi có thể trở thành bạn của bác ấy được không. Một phụ nữ 31 tuổi đã có chồng muốn được kết bạn với một ông lão đã có cháu chắt, liệu có khiến người

ta cảm thấy kỳ cục không? Khi ngồi trên tàu, tôi cứ vẫn vơ nghĩ đến chuyện này, cảm thấy một niềm vui thích ngầm dâng lên trong tim.

Tối hôm đó, tôi tắt đèn trong phòng ngủ, khi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng mở cửa ngoài lối vào, liền giật mình. Đồng hồ báo thức đặt cạnh gối điểm lúc một giờ đêm. “Anh làm em thức giấc rồi à? Em cứ ngủ tiếp đi.” Chồng tôi cởi vest, mỉm cười nói.

Trên bàn đặt một túi đồ mua từ siêu thị, bên trong có cơm nắm và bia lon. “Anh chỉ cần gọi một cuộc điện thoại về nhà là em sẽ chuẩn bị cơm và bia cho anh mà.” Tôi suýt chút nữa đã nói ra câu này, may mà vẫn kịp nuốt vào trong bụng. Tại sao chồng tôi lại chẳng muốn dựa dẫm vào một người vợ như tôi? Đây hoàn toàn do tôi tự làm tự chịu. Một khi nói ra điều này, hai vợ chồng sẽ lại cãi vã không thôi.

“Đạo này bạn lầm hả anh? Phải bạn đến khi nào?”

“Sau khi kết thúc hoạt động này, anh sẽ xin nghỉ phép, nhưng trước mắt có lẽ vẫn sẽ cần thêm một ít thời gian nữa.”

“Vậy sức khỏe của anh chồng đỡ được chứ?”

“Ừ. Em cứ ngủ trước đi, không sao, anh tắm xong cũng sẽ ngủ luôn.”

Tôi rất muốn kể cho anh nghe chuyện xảy ra ngày hôm nay, nhưng anh lại khéo léo cự tuyệt. Điều duy nhất mà tôi có thể làm lúc này là tránh gây thêm phiền phức cho anh ấy, nên đành gật gật đầu rồi trở về giường.

Chồng tôi là một người “xê dịch”^[30]. Sau khi kết hôn, gần như với tần suất hai năm một đợt, anh ấy lại bị điều đi công tác tại các thành phố lớn trên toàn quốc. Anh vừa được điều đến chi nhánh ở thành

phố này để phụ trách tổ chức một hoạt động từ thiện, mỗi tối đều phải ngồi chuyến tàu cuối về nhà, ngay cả ngày nghỉ cũng phải đi làm.

Khi kết hôn cùng anh ấy, tôi đã biết công việc của anh bận rộn, thường xuyên bị điều đi khắp nơi. Khi đó, tôi nghĩ rằng có một người chồng ám áp nhẹ nhàng như vậy, thì dù có phải ở nơi chân trời góc bể cũng có thể xóa tan mọi khó khăn. Nhưng mỗi lần chuyển nhà, chúng tôi đều phải làm lại rèm kéo chỉ vì kích thước cửa sổ không giống nhau. Tôi tìm công việc làm thêm theo giờ không phải để bù đắp chi tiêu trong gia đình, mà muốn xây dựng mối quan hệ xã giao tốt đẹp với hàng xóm. Khó khăn lầm mói thích ứng được với hoàn cảnh, vậy mà một lần nữa lệnh điều chuyển nhân sự lại được đưa ra. Cứ năm lần bảy lượt lặp đi lặp lại cuộc sống như vậy, khiến sự mệt mỏi vượt quá sức chịu đựng của tôi. Dần dần, tâm trạng ngày càng trầm uất. Tôi từng đến bệnh viện để khám, bác sĩ kê cho tôi một đơn thuốc an thần liều nhẹ, nhưng lúc nghiêm trọng nhất, tôi còn không thể hoàn thành được một việc nhà tối thiểu. Thời gian trong ngày cứ thế trôi qua trong nỗi đau đớn, buồn bã và những giọt nước mắt. Chồng tôi rất lo lắng cho tôi, anh cho rằng chính anh đã đẩy tôi đến tình cảnh này. Nhưng tôi biết mỗi lần điều chuyển công tác, anh cũng phải đối diện với những áp lực khi phải ở trong môi trường hoàn toàn mới, nên không thể yêu cầu anh quan tâm đến tôi nhiều hơn nữa. Vì vậy, tôi cố gắng loại trừ tạp niệm, không nghĩ ngợi lung tung về việc tại sao mình chẳng thể mang thai, hay cứ đợi chờ mãi ở đây thì có nghĩa lý gì, xóa bỏ tất cả những nguyên nhân khiến tôi sầu muộn mang tính chu kỳ, nhờ vậy mà tâm trạng mới nhẹ nhõm đôi chút.

Hôm nay, tôi đi phỏng vấn một công việc tính lương theo giờ. Mỗi lần chuyển đến một nơi mới, tôi đều sẽ đi xin việc. Tuy nhiên, do học lực của tôi không tốt, cũng không có kinh nghiệm làm việc gì ra hồn, hơn nữa thái độ lại không mấy tích cực, nên thường xuyên bị từ chối. Mỗi một lần thất bại, chồng tôi sẽ lại an ủi: "Em cứ ở nhà cũng được." Trong lòng tôi cũng có chút mong đợi câu nói này của anh. Không phải vì tôi không muốn đi làm, mà đơn giản là tôi cảm thấy mình sẽ bị đặt trong những mối quan hệ thật là phiền phức. Hôm nay, trên đường đi phỏng vấn tôi đã gặp một chuyện vui, hiếm khi tôi lại thấy hứng thú như vậy, có lẽ họ sẽ tuyển dụng tôi. Tôi nghe tiếng của chồng trong phòng tắm, từ từ nhắm mắt lại.

Một tuần sau, thông báo mà tôi nhận được vẫn là từ chối tuyển dụng. Như vậy cũng có nghĩa là tôi đã nhận được "kim bài miễn tội" - có thể ở nhà suốt ngày, nhưng lúc thở phào nhẹ nhõm trong lòng tôi cũng hơi thắt chặt. Tôi tự nhủ không được nghĩ ngợi quá nhiều, thế là ra ngoài đi chợ, nhưng không hiểu sao lại vô thức bước vào thư viện, hy vọng có thể tình cờ gặp bác Takano. Tôi đến khu đọc băng cát sét, rồi ngồi ở đó đọc tạp chí một lúc lâu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng bác ấy đâu. Tôi lại đến tìm ở tiệm giặt là và cửa hàng bánh ngọt mà bác ấy từng mách cho tôi. Đâu phải là tôi đã "phải lòng" bác ấy, rốt cuộc tôi đang làm gì vậy? Tôi lắc lắc đầu, bước vào một quán cà phê, lúc này đã quá giờ trưa, chỉ muốn nghỉ chân một chút, không ngờ lại trông thấy bác Takano đang ngồi ở chỗ gần cửa ra vào. Tôi mừng rỡ nước mắt, hít một hơi sâu rồi cất lời chào: "Bác Takano."

"Ồ, là cô gái lần trước."

Bác ấy vẫn nhớ giọng nói của tôi. Tôi mừng tới mức bật khóc rưng rức như một đứa trẻ. Nhân viên trong tiệm đều quay ra nhìn tôi

với ánh mắt tò mò.

“Cháu đang khóc đấy à? Nào, ngồi xuống đây đã.”

“Cháu xin lỗi, chắc bác cảm thấy phiền lắm.”

“Nếu như cháu làm bác thấy phiền phức, bác sẽ nói thẳng ra. Được rồi, đừng khóc nữa.”

Hình như bác ấy vừa ăn xong, nhân viên phục vụ đến dọn khay bát được ăn rất gọn và sạch sẽ, rồi đặt một cốc cà phê trước mặt bác ấy.

Bác Takano nói hôm nay rảnh rồi không có việc gì làm nên ra ngoài đi dạo một chút, sau đó hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi chẳng thể giải thích rõ ràng tại sao tâm trạng mình lại trở nên kích động như vậy, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy bối rối. Bác ấy yên lặng lắng nghe, thi thoảng thêm lời phụ họa. Tôi cứ ngỡ rằng mình có rất nhiều điều muốn bộc bạch, nhưng sau khi nói ra mới biết chỉ trong nháy mắt đã nói xong, không chỉ có vậy, đó còn toàn là những điều bất mãn nhỏ nhặt, chẳng đâu vào đâu.

“Cuối cùng, cái công việc làm theo ca đó không tuyển cháu sao?”
Bác Takano chỉ hỏi câu này.

Tôi xìu xịu trả lời: “Vâng ạ.”

“Nếu như có thời gian, cháu có muốn làm tình nguyện viên không?” Bác mỉm cười cắt lời hỏi, đôi mắt khiếm khuyết không thể tập trung tiêu điểm nhìn vào khuôn mặt tôi.

Bác Takano nói với tôi, có thể đến đăng ký ở câu lạc bộ tình nguyện do bạn của bác phụ trách, khi nào rảnh rồi có thể đến giúp những người bạn bị khiếm thị ra ngoài đi dạo. Thật lòng mà nói, vừa nghe đến hai từ “tình nguyện” là tôi đã có chút rụt rè, một câu hỏi bỗng hiện ra trong đầu: Một người ngay đến gia đình và chính bản

thân mình cũng chẳng thể lo nỗi, liệu có thời gian làm việc này sao? Điều này hoàn toàn khác với việc tình cờ gặp và giúp đỡ bác Takano trên đường, một khi đã đăng ký ở câu lạc bộ thì bắt buộc phải gánh vác những trách nhiệm tương ứng. Tôi vẫn chưa chuẩn bị thật tốt tâm lý để chịu trách nhiệm, nếu chỉ đơn giản là đi làm để cho khuây khỏa, thì chẳng phải tôi đang giả vờ làm việc thiện hay sao?

Trước khi từ biệt, bác Takano nói: "Nếu cháu có hứng thú thì gọi cho bác nhé." Qua một tuần, rồi mười ngày, bác ấy đều không gọi điện đến thúc giục tôi. Cũng không có gì lạ. Những chuyện như thế này không thể miễn cưỡng, mà bắt buộc phải là tự nguyện.

Sang tuần thứ hai, cuối cùng tôi cũng gọi điện cho bác Takano, nói mình muốn thử làm công việc tình nguyện xem sao. Bác ấy rất vui, nhưng cũng nhắc đi nhắc lại: "Dù có ai đó nhờ vả cháu, nhưng nếu không thích thì hãy cứ từ chối, và bất cứ lúc nào cũng có thể xin nghỉ."

Bắt đầu từ tuần sau, cứ mỗi tuần tôi sẽ tự chọn ra hai ngày để đi làm tình nguyện viên. Tôi cảm thấy khó mở lời, nên mãi vẫn chưa nói cho chồng biết chuyện này.

Trong lòng tôi rất lo lắng, nhưng sau khi thử sức trong thực tế mới phát hiện ra công việc tình nguyện nhẹ nhàng hơn tôi tưởng rất nhiều. Chỉ cần đến địa điểm chỉ định để đón người, hỏi nơi mà họ muốn đi rồi đi cùng họ là được. Những người cần giúp đỡ có rất nhiều dạng, có khi tôi giúp một người phụ nữ lớn tuổi đi mua quần áo, có khi lại đưa một bé trai mười mấy tuổi đến phố điện máy mua máy tính. Thật không ngờ một người từ trước đến nay luôn sợ những điều mới lạ như tôi lại có thể giao lưu trò chuyện một cách bình thường với họ, đến tối đưa họ về nhà, những lời cảm ơn trịnh trọng đến từ họ và người nhà của họ khiến cho bao nhiêu mệt mỏi

trong ngày của tôi bỗng chốc tiêu tan. Người phải nói lời cảm ơn là tôi mới đúng.

Thế nhưng, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, tôi đã gặp phải nút thắt. Ngày hôm đó, tôi giúp một chàng trai tầm tuổi mình đi tản bộ, anh ta tùy tiện như một đứa trẻ, lúc thì sai tôi đi mua những món ăn vặt mà biết rõ là không có, lúc lại chỉ trích phương pháp tản bộ và cách giải thích phong cảnh của tôi rất nhảm chán, thậm chí còn nói: "Kể cả có được một người vui vẻ, hoạt bát như cô giúp đỡ, tôi cũng chẳng thấy vui chút nào." Dù cố gắng thuyết phục bản thân rằng, anh ta chỉ đang trút giận lên mình, nhưng tôi - một người vẫn luôn cho rằng mình đang giúp đỡ người khác vẫn cảm thấy rất sốc. Tôi gọi điện thoại cho bác Takano, đúng lúc bác không có nhà. Tôi nước mắt giàn giụa, không ngờ mình lại yếu đuối, vô tích sự như vậy, và cự thế tâm trạng càng tột dốc thảm hại.

Tôi tự nhắc nhở mình phải xốc lại tinh thần trước khi chồng trở về, nhưng khi anh vào đến cửa, tôi đã không kìm được mà khóc òa lên. Chồng tôi hỏi: "Đạo này chẳng phải em rất yêu đời sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?" Tôi liền kể hết chuyện đi làm tình nguyện đã giấu anh.

Nghe xong, chồng tôi thở một hơi dài, lạnh lùng nói, tình nguyện là việc dành cho những người thừa hơi rỗi sức, em chỉ đang lẩn tránh và muốn cứu rỗi bản thân thông qua việc giúp đỡ người ta mà thôi. Bình thường dù có mệt đến đâu, anh vẫn sẽ an ủi tôi một cách nhẹ nhàng. Nhưng những lời anh nói hôm nay khiến tôi trợn tròn mắt.

"Nếu như ngay cả những việc như thế này mà em cũng khóc lóc than thở, anh khuyên em đừng có làm việc gì cả, cả ngày cứ ở nhà cho xong." Anh chán nản nói, rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Em không muôn!”

Tôi cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh toát ra từ nơi thẳm sâu trong trí óc.

“Anh bảo hoạt động từ thiện của công ty nhằm mục đích gây quỹ, vậy tại sao không đem kinh phí đi tìm nghệ sỹ biểu diễn và may áo T-shirt quyên tặng luôn đi?”

“Này, đây là hai việc hoàn toàn khác nhau!”

“Xin lỗi, em khóc lóc làm phiền đến anh!”

Vẻ sững sốt trên mặt anh khiến tôi nhớ đến anh chàng cùng tuổi mà tôi gặp ban ngày. Anh ta nói mình bị mất đi đôi mắt trong một tai nạn xe hơi vài năm trước, cũng may nhà vợ có điều kiện, nên anh ta không phải làm gì. Lúc đó tôi còn nghĩ anh ta đang khoe mẽ, giờ cuối cùng tôi cũng đã hiểu được nỗi cô độc trong lòng anh ta. Ngay cả quyền tự do khóc lóc và buồn chán của tôi cũng đã bị tước đoạt. Trước khi khoảnh khắc này đến, tôi thậm chí còn không ý thức được điều đó. Có một điểm nực cười là sau khi phát hiện ra, nước mắt của tôi bỗng chốc khô lạnh. Đã bao nhiêu năm tôi không tinh táo như thế này, còn có thể nhìn thấy nét hao gầy khắc rõ trên khuôn mặt chồng.

“Công ty kiểu này, thà từ chức đi cho xong!”

Nghe tôi nói vậy, chồng tôi cũng không phản bác lại, cúi thấp đầu, rất lâu sau cũng không ngẩng lên.

Duyên chọn kênh

Tại sao đàn ông lại thích bóng chày? Không đúng, tôi biết cũng có người không thích bóng chày, thế nhưng tôi đã sống 31 năm, hồi tưởng về những đời bạn trai của tôi, tuy tích cách và công việc của mỗi “đời” là khác nhau, nhưng họ đều thích xem thi đấu bóng chày. Mười tám tuổi tôi bắt đầu dọn ra ở riêng, bạn trai luôn thích ở lì trong nhà tôi (điếc này khiến tôi rất vui), mở tivi lên rồi chăm chú xem thi đấu. Bố tôi cũng vậy, đối với tôi mà nói, đây là câu đố không có lời giải suốt bao nhiêu năm. Tôi từng hỏi những người trong cuộc, cấp trên trong công ty và cả mấy cô bạn gái, trước sau vẫn chẳng nhận được đáp án nào khiến cho tôi hài lòng.

Bạn trai hiện tại bằng tuổi tôi, chúng tôi sống chung đã sắp được ba năm rồi. Cùng chui rúc trong căn phòng chung cư chật chội ngần ấy năm, không khí ngọt ngào thuở trước từ lâu đã chẳng còn, dù là việc anh ấy vô tư xì hơi hay tôi nhổ lông mày, tất cả đều đã trở thành một phần trong cuộc sống thường nhật, chẳng kỳ quặc chút nào. Hình như anh ấy cho rằng đã đến lúc chúng tôi kết hôn, nhưng vẫn chưa ngỏ lời. Mà kể cả anh ấy có cầu hôn tôi, có lẽ tôi cũng không biết trả lời thế nào.

Tôi không hề ghét anh, cũng như không hề ghét bóng chày vậy. Chúng tôi yên bình bên nhau đã ba năm, vì vậy cũng có thể coi là tôi

thích anh, nhưng nghĩ đến việc vội vàng kết hôn, rồi cứ sống thế này cả đời, bất giác tôi chỉ muốn ngược lên trời mà thở dài.

Lúc này đây, anh đang mặc một chiếc áo T-shirt sờn cổ đã được dùng làm áo ngủ cùng với quần đùi, ngồi xem không chớp mắt diễn biến của trận đấu có đội bóng mà anh yêu thích. Khi thay cầu thủ ném bóng, anh làm rầm bức dọc, và bắt đầu tu lon bia. Trước kia, bạn trai tôi cũng có người lặng lẽ xem bóng, nhưng dù cho đó là một người gào thét trước màn hình tivi, hay một người chẳng nói nửa lời khi xem thi đấu, họ đều tự cho rằng mình là huấn luyện viên tài ba nhất. Tôi nghĩ họ thật ngu ngốc, và cũng từng nói với họ như thế, nhưng họ chẳng những không rút kinh nghiệm, còn nói với tôi: “Em thật đáng thương, vì chẳng hiểu được niềm vui trong đó.” Thế nên, tôi cũng chán chẳng buồn đếm xỉa đến họ nữa.

Tôi dùng đầu thu kỹ thuật số thu lại bộ phim dài tập được chiếu cùng một khung giờ trên kênh khác. Khi quảng cáo, tôi tranh thủ cơ hội chuyển kênh.

“Xấu tính, đừng có chuyển kênh!”

“Xấu tính? Còn anh thì thế nào? Giờ đang quảng cáo, chuyển kênh khác thì đã sao!”

“Chẳng phải em đã thu lại bộ phim đó rồi sao?”

“Để em xem một tí thì sao nào!”

Anh ấy giật lấy chiếc điều khiển, chuyển về kênh bóng chày. “Cái anh đang xem là truyền hình trực tiếp, phim của em để muộn một chút rồi xem cũng được.”

“Em cũng muốn xem ngay từ lúc mới chiếu!”

“Đang thi đấu mà không xem thì còn hay ho gì nữa chứ?”

Lúc này, trận đấu lại tiếp tục. Tôi lảng lặng không nói, đi vào phòng bếp, khi rửa bát đã cố ý phát ra những tiếng lạch cách. Tôi biết phim dài tập xem sau cũng không sao, nhưng ngày hôm sau tôi phải đi làm sớm, không thức khuya được, mà nếu xem lúc anh ấy vẫn chưa ngủ, thỉnh thoảng anh ấy sẽ trêu chọc, làm tôi vô cùng tức tối. Tôi muốn ngày mai khi đi làm sẽ thảo luận tình tiết bộ phim với đồng nghiệp, nhưng sau khi xem xong trận đấu được truyền hình trực tiếp, anh ấy sẽ xem luôn tin tức thể thao, nên hôm nay rõ ràng tôi sẽ chẳng có thời gian xem lại băng thu.

Tại sao quyền chọn kênh luôn nằm trong tay đàn ông? Có lẽ tôi phải mua thêm một chiếc tivi nữa. Nhưng căn chung cư cũ rích này chỉ có hai phòng, đồ đạc của chúng tôi đã nhét đầy mọi không gian, với lại trong nhà chỉ có một đầu cắm ăng ten, trước mắt cũng chẳng có tiền mà đổi sang căn phòng lớn hơn. Chúng tôi lại chưa kết hôn, tại sao tôi phải xuống bếp nấu cơm và dọn đồ ăn, ngay cả bát đĩa tôi cũng phải rửa trong khi anh ấy ung dung ngồi xem truyền hình trực tiếp?!

Sau khi dọn dẹp xong căn bếp, tôi lại mon men đến gần anh ấy, đúng lúc này tay tuyển thủ mới đang rất được chú ý ra một đòn hiểm hóc, chuyển bại thành thắng. Anh ấy sung sướng đậm bàn thật mạnh, mặt mày hớn hở giơ tay ra bắt tay với tôi. Còn tôi thì giống như một người mẹ có đứa con ngốc nghếch, cố nặn ra một nụ cười rồi bắt tay với anh ấy.

“Em đã từng hỏi rất nhiều lần, có thể hỏi thêm một lần nữa không?”

Anh ấy nhìn tôi, trên khuôn mặt vẫn rạng rỡ nụ cười.

“Tại sao đàn ông lại thích bóng chày như vậy?”

Anh ấy nhìn tôi, nháy mắt vài cái rồi chống tay vào cằm, thật hiếm khi trầm ngâm suy nghĩ như thế này.

“Vậy anh hỏi em nhé, tại sao phụ nữ lại thích bàn luận về chủ đề tình yêu?”

Kể từ khi quen anh ấy, đây là lần đầu tiên tôi cứng họng, không thốt lên lời nào.

Hôm qua, cô bạn gái sống chung với tôi lại hỏi: “Tại sao đàn ông lại thích bóng chày?” Cô ấy rất xinh đẹp, cũng rất biết nấu ăn, tính tình bộc trực, thẳng thắn và tràn trề sức sống. Khi ở nhà cô ấy dũ như bà chằn vậy, nhưng chỉ cần có mặt người ngoài thì lại luôn biết giữ thể diện cho tôi. Nói thực là tôi trèo cao. Cô ấy chỉ có một điểm khiến tôi cảm thấy phiền phức không ngơi - không riêng chuyện bóng chày, mà gần như tất cả mọi việc cô ấy đều muốn hỏi cho rõ ngọn ngành. Đã không còn là học sinh tiểu học nữa rồi, đâu cần phải hỏi “tại sao, tại sao” mãi thế, rồi hơi quá hay sao mà suốt ngày nghĩ đến những vấn đề tẻ nhạt ấy? Một đứa con gái mà lại học cái trường tự nhiên gì gì đó, thế nên lúc nào cũng thích lý sự với cả ngụy biện.

Buổi họp ban chiều kéo dài rất lâu, tôi đi vệ sinh xong, nhân tiện ra khu hành lang hút điếu thuốc cho tĩnh táo, đúng lúc bắt gặp ba cô nhân viên mới đi làm ở phòng khác đi qua trước mặt. Họ dùng vai huých huých nhau, cười cười nói gì đó. Một cô trong đó vừa trông thấy tôi, mắt đã sáng lên, rồi bước chậm lại một bước so với hai người kia, lén vẫy tay với tôi. Tôi cũng vẫy tay lại với cô ấy.

Khi tổ chức buổi chào đón đồng nghiệp mới, cô gái đó dường như rất để ý đến tôi, còn tìm cách tách các nhân viên khác ra để tiếp

cận với tôi. Cô ấy không xinh như người yêu tôi nhưng cũng rất dễ thương, lại thêm tuổi đời còn trẻ, nên nước da rất mịn màng, đôi chân và cặp mông đều rất gợi cảm, cử chỉ lời nói nhẹ nhàng, từ tốn cũng khiến tôi có cảm giác mới mẻ. Tôi khá có thiện cảm với cô ấy, chẳng ngờ cô ấy lại chủ động hẹn tôi đi ăn, không những thế còn hẹn vào đúng tối nay. Từ trước tới nay, tôi không dám động vào những cô nàng xấp xỉ 30, nhưng cô ấy vẫn còn trẻ, kể cả có lên giường với cô ấy một lần, chắc là cũng không đến mức suốt ngày ép tôi phải cưới. Hơn nữa, chuyện tôi và bạn gái góp gạo thổi cơm chung cả công ty đều biết, cô ấy nói cho dù tôi có người yêu rồi cũng không sao, cô ấy chỉ muốn hẹn hò với tôi một lần. Hôm nay không có trận bóng nào truyền hình trực tiếp, có thể hẹn hò vô tư. Tôi cố nén nụ cười sung sướng, dụi tắt điếu thuốc.

Đương nhiên, tôi biết những cô gái trẻ thích nhà hàng như thế nào. Chúng tôi kè vai nhau ngồi trước quầy bar của một nhà hàng kiểu Nhật, trông giống như quán rượu thời thượng, không khí lúc đầu không tệ chút nào. Tỷ lệ lượng của cô ấy rất tốt, uống cả bia và rượu sake cùng tôi. Trước kia, tôi cũng từng đưa những cô gái khác đến đây, không gian ở đây khá ồn, nhưng đồ ăn thì vẫn khó nuốt như vậy. Nhà hàng này nhìn có vẻ cao cấp, nhưng kỳ thực giá cả lại rất rẻ, nên cũng chẳng thể than vãn về đồ ăn được.

Cô ấy ngồi bên cạnh tôi, quay cả người về phía tôi, tôi nói câu nào cô ấy cũng hào hứng phụ họa. Đột nhiên, tôi phát hiện ra nụ cười trên mặt cô ấy tắt ngấm, và cũng không buồn nhìn tôi nữa. Lúc này, tôi đang nói về một tuyển thủ có tên là Yoshimura vừa trở lại đội sau khi bình phục chấn thương, tôi đã xin được chữ ký của anh ta và cảm động khôn xiết.

“Anh thực sự rất thích bóng chày nhỉ.”

Nghe cô ấy nói câu này, tôi bỗng có một dự cảm chẳng lành.

“Ừm, em ghét bóng chày sao?”

“Em rất thích chứ, ngày nào em cũng đi xem hai trận thi đấu buổi tối.”

“Thật vậy sao? Lần sau có muốn đi cùng với anh không?”

Tôi tưởng rằng cô ấy sẽ hào hứng trả lời: “Hả? Thật nhé?” Chẳng ngờ cô ấy chỉ cười xòa, rồi mở túi xách lấy thuốc châm một điếu. Tôi không cho rằng con gái hút thuốc là xấu, nhưng đây là lần đầu tiên có một cô gái hút thuốc trước mặt tôi. Rất rõ ràng, cô ấy đang muốn thể hiện sự bất mãn trong lòng, không những vậy, cô ấy còn tự gọi thêm một chai sake lạnh.

“Em có thể thỉnh giáo anh một chuyện không?”

“Ừ?”

“Tại sao anh cứ nói mãi về bóng chày thế? Từ nãy đến giờ, anh đều không nói đến chuyện gì khác.”

“Ừ... ừ...” Tôi cố làm ra vẻ trán tĩnh, vắt óc suy nghĩ nên làm thế nào để khéo lấp liếm.

“Sau khi bước ra ngoài xã hội, em mới biết những người đàn ông lớn tuổi thích nói về bóng chày là do họ sợ không khí trầm lắng, muốn kiểm chủ đề để nói chuyện. Câu chuyện của họ cũng giống như phần mềm máy tính vậy, căn bản chẳng có nội dung gì, thật khiến cho người ta phát chán.”

“Em học khói tự nhiên à?”

“Không, không phải.” Cô ấy tỏ vẻ nghi hoặc, tự rót rượu vào cốc của mình.

Tôi rất muốn phản bác cô ấy một cách gay gắt, nhưng lại không thể tùy tiện nổi nóng như đối với bạn gái được.

“Vậy anh hỏi em, tại sao phụ nữ toàn thích bàn luận về chủ đề tình yêu?” Tôi cố làm ra vẻ điềm đạm.

“Một số phụ nữ như vậy, nhưng em thì khác. Em hy vọng anh không vội vàng kết luận mọi chuyện chỉ bằng cách phân loại nam-nữ.”

Cuối cùng tôi đã hiểu, mình không nói lại cô ấy, và tôi cũng biết rằng tối nay sẽ không thể đưa cô ấy đi đâu cả. Phụ nữ thật khó hiểu, ánh mắt sùng kính của cô ấy lúc trước đâu rồi? Tại sao lại đột nhiên trở mặt, nhìn tôi bằng con mắt khinh khỉnh, lạnh nhạt? Tôi không cho rằng lời cô ấy nói hoàn toàn chính xác, nhưng hiển nhiên là tôi đã thua.

Tối thứ hai, bạn trai tôi nói phải tiếp đãi một khách hàng đáng ghét, lúc trở về trông bộ dạng mệt rũ. Thứ ba, anh ấy về nhà sớm hơn tôi, còn nấu sẵn cả cơm. Khi mở cửa bước vào thấy anh ấy đang hầm cà ri, tôi giật nảy mình. Tôi hỏi anh ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ nguây nguẩy lắc đầu. Tôi cảm thấy có điều gì uẩn khúc ở đây, nhưng nếu không kịp thời cảm ơn, e rằng từ sau anh ấy sẽ chẳng bao giờ xuống bếp nữa, thế nên lúc ăn cơm tôi đã vui vẻ bày tỏ sự cảm kích trong lòng. Đáng kinh ngạc hơn, đã bảy giờ rồi mà anh ấy vẫn chưa bật tivi.

“Anh không xem bóng chày sao?”

“Ừ, anh có thể xem không?”

“Anh đang nói gì vậy? Bình thường chẳng phải ngày nào anh cũng xem sao?”

“Ừ nhỉ.” Anh ấy lầm bẩm tiếp, rồi bật tivi. Tôi lấy hai lon bia, ngồi xuống bên cạnh anh ấy.

“Hôm nay em không thu phim dài tập à?”

“Thứ ba chẳng có phim nào hay cả.”

Ừ nhỉ... Ừ nhỉ. Anh ấy lại lầm nhầm tiếp. Trận đấu ngày hôm nay không mấy hấp dẫn, anh ấy cũng ưu tư chẳng nói năng gì. Khi chiếu đến đoạn quảng cáo, bỗng nhiên anh ấy nói với tôi mà không buồn ngoảnh lại:

“Cảm ơn em đã ngồi xem với anh.”

“Ồ, không có gì.”

Đột nhiên anh ấy lại trở nên khách khí như vậy, chắc chắn là đã bị con bé nào ở bên ngoài bắt nạt rồi. Nhưng tôi không muốn tìm hiểu sâu hơn. Hai đứa cùng nhau ăn cơm, xem tivi như thế này cũng không tệ. Tôi nhìn khuôn mặt vui sướng của cậu học sinh cùng bố đến xem trận đấu phía sau lưng chấn bóng hiện lên trên màn hình, bất giác trong lòng thầm nghĩ.

Những lá thư

Chào anh,

Ngày hè nóng nực, không biết gần đây anh có khỏe không?

Có lẽ anh đã quên tôi, nhưng đây là lần thứ ba tôi gửi thư cho anh. Nếu như tôi nói với anh rằng, tôi sống ở huyện Yamanashi, đang phải trị liệu tâm thần, là dân văn phòng đã từng trải qua một lần ly hôn, liệu anh có nhớ ra không? Lần đầu tiên tôi gửi thư cho anh cũng là lúc tác phẩm đầu tay của anh ra mắt cách đây năm năm, lần thứ hai là ba năm sau đó, khi anh vinh dự nhận được giải thưởng văn học. Trong cuộc đời 31 năm của tôi, chỉ có hai lần thực sự cảm thấy vui sướng từ tận đáy lòng. Lần thứ nhất chính là khi nhận được hồi âm của anh cho bức thư lần đầu tiên, còn lần thứ hai là khi hay tin anh mới 29 tuổi mà đã nhận được một giải thưởng danh giá như vậy. Khi đó, tôi không hề biết anh đã được đề cử, nên khi ngẫu nhiên bật tivi lên và xem được tin tức anh nhận giải, tôi vô cùng kinh ngạc, và xúc động như thể chính mình trúng giải vậy, tôi đã không kìm được bật khóc thát thanh. Người nhà còn tưởng tôi bị làm sao nên lo lắng không thôi. À, những chuyện này tôi đã từng nhắc đến trong lá thư trước, xin lỗi vì lặp lại.

Sau đó, anh trở thành một tác giả ăn khách, tôi đương nhiên vui mừng, nhưng cũng có chút cảm thương, tâm trạng rất phức tạp. Hiện giờ anh đã xuất bản một số series tiểu thuyết, là fan hâm mộ của anh, ngoài sự vui mừng từ tận đáy lòng ra, tôi không khỏi lo lắng cho tình hình sức khỏe của anh.

Đúng rồi, hình như anh đã chuyển nhà. Ở trên tôi có nói, đây là lá thư thứ ba tôi gửi cho anh, nhưng nói đúng ra thì đây là lá thứ tư. Bức thư trước được gửi đến địa chỉ mà anh từng ở trước đây, kết quả là bị gửi trả lại, vì bưu tá không tìm thấy người nào có tên như trên bì thư. Về sau, tôi đọc được một bài phỏng vấn trên tạp chí có nói đến việc anh đã chuyển nhà, nên mới một lần nữa hạ bút, nhờ nhà xuất bản chuyển thư cho anh. Xin thứ lỗi, nếu như anh không thấy phiền, có thể cho tôi biết địa chỉ mới của anh được không? Nhờ nhà xuất bản chuyển lại, khó tránh khỏi nỗi lo liệu bức thư của mình có bị thất lạc hay không.

Tôi đã đọc tác phẩm mới của anh. Mỗi tác phẩm đều chạm tới nơi sâu thẳm trong trái tim tôi. Mặc dù tôi biết rằng tác phẩm của anh không phải là những câu chuyện chân thực, nghiêm túc mà nói có thể coi là theo trường phái trừu tượng (xin lỗi), nhưng lại luôn khiến tôi nghĩ rằng anh đang viết nên câu chuyện của chính mình. Những chuyện mà tôi cố tránh nghĩ đến đều bị anh một lời kể thấu, khiến tôi câm lặng. Khi đọc cuốn tiểu thuyết đầu tay của anh, tôi đã phải thốt lên rằng: “Đây chính là mình!” Tôi xin lỗi, chuyện này tôi cũng từng nhắc đến trước kia rồi. Mỗi một lần thưởng thức tác phẩm của anh, tôi đều vô thức đối chiếu với tình cảnh hiện tại của mình, và ngẫm nghĩ lại mọi việc của bản thân.

Trong bức thư thứ hai, tôi từng nhắc đến chuyện sắp bị công ty đuổi việc. Do tôi mắc chứng mất ngủ, sáng hôm sau không thể lết ra

khỏi giường, nên không đi làm đúng giờ. Đạo trước, mỗi tuần tôi chỉ đi muộn một hai lần, còn bây giờ mỗi tuần đi muộn tới bốn lần. Cách đây mấy hôm, giám đốc hành chính gọi tôi ra nói chuyện. Trước đó, trưởng phòng cũng đã nhiều lần khiển trách tôi, nhưng khi giám đốc chính thức tìm gặp, thì tôi biết ngày mình bị sa thải thế nào cũng sẽ đến.

Giám đốc hành chính là một người tốt bụng, rất thông cảm cho căn bệnh của tôi, còn khuyên tôi nên nghỉ ngơi một thời gian để chuyên tâm chữa trị. Trong lòng tôi biết rõ, cô nhân viên vừa mới được tuyển vào hồi tháng sáu tuổi đời còn trẻ lại rất được việc, chỉ cần có cô ấy thì việc tôi có mặt ở công ty hay không hoàn toàn không quan trọng. Công ty của chúng tôi chỉ là một doanh nghiệp nhỏ, nếu là chủ tịch hội đồng quản trị tôi cũng sẽ cho rằng việc tiếp tục thuê một nhân viên có năng lực làm việc kém, thường xuyên đi muộn, và còn không biết ân cần mỉm cười khi rót trà cho khách, rõ ràng là lãng phí tiền bạc. Vì vậy, tôi không cảm thấy tức giận chút nào, mà chỉ có cảm giác bất lực tựa như một tảng bụi được tích tụ từ thời trẻ sắp đổ ụp xuống người mình. Mặc dù trước đây, tôi đã ý thức được điều này, nhưng khi bị người đàn ông lớn tuổi, có địa vị và thân phận ám chỉ rằng “là một phần tử của xã hội, cô chẳng có giá trị gì”, tôi vẫn cảm thấy rất sốc. Giám đốc hành chính thấy tôi chẳng nói được gì, bèn an ủi, nếu như tôi chủ động xin nghỉ việc, công ty sẽ thanh toán một khoản tiền trợ cấp nhỏ. Đến nay tôi vẫn chưa trả lời ông ấy, anh bảo tôi nên làm thế nào?

Hiện tôi vẫn đang tiếp nhận quá trình điều trị, nhưng mỗi lần đi khám lại, bác sĩ khoa tâm thần chưa nghe tôi nói được năm phút, đã vội kê đơn thuốc cho tôi. Tác dụng của thuốc ban đầu tương đối nhẹ, nhưng hình như không hợp với thể trạng của tôi, sau này phải

chuyển sang loại thuốc khác có được tính mạnh hơn, nhưng lại thành quá mạnh đối với tôi, không chỉ buổi sáng chẳng thể mở mắt, mà cả ngày cũng cứ lờ đờ, choáng váng. Ngoài bác sĩ ra, người thân và bạn bè cũng khuyên tôi nên kiên trì vận động nhẹ, ban ngày có gắng ra ngoài nhiều hơn, thả lỏng tâm trạng, đừng chỉ nghĩ đến chuyện mất ngủ. Kỳ thực, tôi cũng nỗ lực, thế nhưng nếu chỉ làm như vậy mà có thể giải quyết được vấn đề, thì tôi đã không cảm thấy phiền muộn.

Một chị trung niên làm việc trong công ty tôi nói rằng, về lâu dài, tốt nhất tôi nên nghỉ việc, tiếp nhận tư vấn tâm lý và trị liệu một cách triệt để sẽ tốt hơn. Trong cả công ty, chỉ có một mình chị ấy là tôi có thể nói chuyện thoải mái, chị ấy đã gần 50 tuổi, nhưng khỏe hơn tôi cả trăm lần. Chị ấy thường dậy sớm, chuẩn bị xong bữa sáng cho chồng con mới ra khỏi nhà, sau khi tan làm thì tạt vào siêu thị mua thức ăn, rồi lại chạy về nấu bữa tối, dọn dẹp việc nhà. Chị ấy rất thân thiện, và tràn đầy sức sống, tôi thực sự rất cảm kích vì chị ấy đã quan tâm đến mình như vậy. Nhưng khi nghe chị ấy khuyên tôi nên tiếp nhận tư vấn tâm lý, tôi vẫn thấy hơi bức bối. Bảo hiểm y tế không bao gồm chi phí tư vấn tâm lý, mỗi lần tư vấn phải tốn khoảng 10 ngàn yên. Sau này nếu bị công ty đuổi việc, làm sao tôi có tiền thanh toán?

Tôi từng đọc được một bài viết trên tạp chí nói rằng, trước kia anh cũng gặp phải tình trạng tương tự, và đã từng tiếp nhận tư vấn tâm lý, cũng từng đến khoa tâm thần khám bệnh. Nếu như không đọc được bài viết đó, nhất định tôi sẽ sợ ánh mắt soi mói của người đời, thậm chí cũng chẳng dám đến khoa tâm thần. Thế nhưng, đối với tôi mà nói, chi phí khám bác sĩ tâm lý (tôi từng đi một lần rồi) là quá đắt. Tôi muốn hỏi anh một vấn đề rất đơn thuần: Theo anh, chi

tiêu nhiều tiền như vậy cho việc điều trị tâm lý, liệu có đáng không? Khi hồi âm bức thư đầu tiên của tôi, anh từng nói, những tác giả thuần văn học thực sự không kiếm được nhiều tiền, nhưng nếu đi làm thuê thì sẽ ngày càng xa rời với nghề viết, vì thế cuộc sống rất túng quẫn. Tôi biết hỏi như thế này rất thát lẽ, nhưng anh là một nhà văn chỉ mới nổi danh gần đây, vậy thì khi đó anh đã làm cách nào để gom được tiền khám bác sĩ tâm lý vậy? Nếu như anh cảm thấy kể cả có phải ăn uống đạm bạc, cũng nhất thiết phải tiếp nhận tư vấn tâm lý, thì tôi cũng muốn thử.

Từ sau khi cuộc sống hôn nhân ngắn ngủi đổ vỡ, tôi trở về nhà mẹ đẻ, làm một “kẻ ăn bám” theo miệng lưỡi thế gian, nên cái ăn cái ở không thành ván đề, chỉ cần tôi muốn thì chắc cũng có khả năng tiếp nhận điều trị một lần. Bố mẹ tôi có suy nghĩ khá bảo thủ, họ cho rằng việc tôi đi đến khoa tâm thần khám bệnh mất ngủ là “làm nũng”, nên toàn tỏ thái độ ra mặt. Trước mắt tôi vẫn đi làm, nên không có vấn đề gì quá lớn, nhưng một ngày nào đó mất việc, hẳn là bố mẹ sẽ ép tôi tái hôn. Tôi phải làm sao mới khiến bố mẹ không còn hy vọng vào mình nữa?

Tôi và anh cùng tuổi, lại cũng từng ly hôn, nên thiết nghĩ có rất nhiều tiếng nói chung. Tôi không muốn kết hôn thêm lần nào nữa, nhưng mặt khác lại nghĩ rằng chỉ ở nhà làm một bà nội trợ có lẽ sẽ nhẹ nhõm biết bao. Tôi thật mâu thuẫn. Xin hỏi, anh có cách nghĩ như thế nào về chuyện này? Khi trả lời phỏng vấn tạp chí, anh từng nói “chỉ khi nào có đủ khả năng sống độc lập và chuẩn bị kỹ tâm lý, thì mới nên suy nghĩ đến chuyện kết hôn”, vậy một kẻ không thể tự lập như tôi mà lại kết hôn lần nữa, chẳng phải sẽ giẫm lên vết xe đổ hay sao?

Tuy tôi chưa bao giờ thể hiện ra trước mặt người khác, nhưng thực sự tôi vẫn không thể quên được những chuyện xảy ra trong quá trình ly hôn cách đây năm năm. Tôi rất muốn tìm một ai đó để dốc hết nỗi lòng, nhưng lại không có một người bạn nào đúng nghĩa. Tôi chỉ duy trì một mối quan hệ hời hợt với những người bạn từ thời học sinh, và với những đồng nghiệp trong công ty. Anh ở Tokyo, có lẽ sẽ thấy hơi khó hiểu - do những người bạn của tôi một thời đều đã kết hôn rồi sinh con, dù có gặp nhau thì chủ đề cũng toàn xoay quanh chuyện con cái và gia đình, họ đều cho rằng tôi rất đáng thương. Phải chăng tôi đã quá khó tính, nên mới nhìn ra sự đắc ý trong lòng họ ẩn sau những lời hỏi thăm thân thiết.

Tôi rất muốn trút hết những trầm uất trong lòng cho nhẹ nhõm, muốn làm ngay tức khắc. Thực lòng mà nói, tôi hy vọng được gặp mặt anh một lần, để trực tiếp thỉnh giáo anh, nhưng chắc là sẽ chuộc thêm phiền phức cho anh nhỉ? Cũng chính vì có rất nhiều người giống như tôi, nên trên đời này mới xuất hiện nghề tiễn thuyết gia và bác sĩ tâm lý chăng? Nhưng dường như xung quanh tôi chẳng có ai cần đến tiễn thuyết gia và bác sĩ tâm lý.

Nói thực, tôi rất hâm mộ anh, nhưng cũng có phần đố kỵ. Chúng ta sinh cùng tháng cùng năm, cũng từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại thời trẻ, từng phải đến gặp bác sĩ tâm lý, nhưng giờ đây xung quanh anh là ánh hào quang chói lọi, còn tôi thì thậm chí không có đủ sức lực và khả năng kinh tế để thoát ly khỏi quê hương, chỉ có thể tiếp tục mục nát trong xó nhà. Đó là vì anh vừa có tài hoa, lại biết nỗ lực vươn lên, còn tôi thì cả hai điều này đều không có. Tôi biết rất rõ, nhưng vẫn không thể kìm nén sự khó chịu trong lòng. Khi anh vừa ra sách, tôi đã là một fan trung thành của anh, và cho đến nay vẫn vậy, nhưng đồng thời tôi cũng hy vọng đến một ngày nào đó

sẽ không phải đọc những tác phẩm của anh nữa, thật sự tôi rất mâu thuẫn.

Tôi xin lỗi vì đã viết rất nhiều chuyện thát lẽ. Tháng trước anh tổ chức buổi ký tặng, do bận công việc nên tôi không thể đến tham dự. Hy vọng buổi ký tặng lần sau, tôi có thể đến gặp anh. Trước kia, anh từng nói mình cảm thấy vui nhất khi nhận được thư của độc giả, tôi thực sự cũng rất vui khi nghe được điều này. Tôi biết công việc của anh rất bận rộn, nhưng tôi vẫn xin gửi kèm lá thư bị gửi trả lại lần trước, nếu như anh có thời gian hồi âm, cho dù chỉ là đôi lời ngắn ngủi cũng sẽ khiến tôi vui mừng vô kể.

Một lần nữa, tôi xin lỗi đã thao thao kể bao nhiêu chuyện của bản thân. Liệu tôi có thể tiếp tục gửi thư cho anh không? Từ tận đáy lòng, cầu chúc anh sức khỏe an khang, sự nghiệp ngày một thăng tiến.

Cô gái nhỏ

Tái bút: nhà mẹ tôi trồng nho, tôi có gửi nhà xuất bản chuyển cho anh, mong anh vui lòng nhận cho.

Sự yên tâm

Khi mở ngăn kéo của con gái, tôi bỗng nhiên phát hiện ra một thứ đáng sợ. Tôi không tìm thấy chiếc kéo thường ngày vẫn dùng, muốn dùng tạm kéo của con gái, mới thuận tay mở ngăn kéo của nó ra.

Gia đình chúng tôi không đặt nặng chuyện bí mật riêng tư. Nghe nói có một số nhà chỉ cần bố mẹ bước vào phòng của con cái, chúng sẽ cãi nhau với bố mẹ, nhưng con nhà tôi thì hoàn toàn thoả mái. Đồ dùng trong nhà hầu như đều dùng chung, con trai hay con gái tôi từ nhỏ luôn cảm thấy biết ơn nếu tôi giúp chúng dọn dẹp phòng ở hoặc giặt giũ quần áo. Từ tận đáy lòng, tôi cũng cảm kích hai con rất hiểu chuyện.

Thế nhưng...

Khi đóng ngăn kéo trên cùng, tôi thấy ngăn kéo thứ hai hở ra một khe nhỏ, nên vô tình mở ra xem, thì thấy một chiếc hộp vuông xinh xắn dài khoảng 6cm nằm trên tập album cỡ nhỏ và cuốn từ điển mini. Dù đã 60 tuổi, tôi cũng biết trong chiếc hộp sặc sỡ in tên một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng đó đựng thứ gì. Tôi không suy nghĩ gì, đóng sập ngăn kéo lại, định vờ như chưa nhìn thấy điều gì, nhưng đôi chân như bị dính chặt dưới sàn. Tôi lẩy bẩy mở lại ngăn kéo thứ

hai. Tính con gái tôi vô cùng cẩn thận, ngăn kéo cũng được sắp xếp rất ngăn nắp. Có vẻ như hộp bao cao su được vứt đại vào đó. Tôi lấy can đảm cầm chiếc hộp lên, lấy thứ nằm bên trong ra. Sáu cái bao cao su dính liền với nhau, hiển nhiên là chưa dùng qua lần nào.

Tôi đã sinh được hai đứa con, nói như thế này có lẽ sẽ bị hiểu nhầm là đang giả vờ ngây thơ, nhưng khi liên tưởng đến cái thứ nằm trong vỏ bao nhựa kia, trong lòng tôi bỗng cảm thấy hoảng loạn, vội đặt chiếc hộp trở lại chỗ cũ rồi bước ra khỏi phòng con gái.

Chuyện này cứ luẩn quẩn trong đầu tôi cả ngày, khiến tôi không chuyên tâm làm việc gì. Năm ngoái chồng tôi nghỉ hưu ở công ty mà ông ấy đã làm việc suốt bao nhiêu năm, hiện đang đảm nhận vai trò cố vấn cho một doanh nghiệp có liên quan, không còn phải thường xuyên tăng ca như trước nữa, cứ đúng sáu giờ là về nhà. Tôi rất lo lắng liệu mình có thể tỏ ra bình tĩnh trước mặt chồng hay không. Con gái tôi năm nay 31 tuổi, làm ở phòng kế hoạch của một công ty nội y lớn, đôi khi nửa đêm mới trở về nhà. Nghe nói nó thường bận tới mức không có thời gian nghỉ trưa, phải ăn mỳ gói qua loa. Bao năm nay, tôi vẫn làm cơm hộp cho nó.

Tuy nói nó là con gái của tôi, nhưng tôi không biết nó đã có kinh nghiệm về sex chưa. Tính cách nó cởi mở, không sợ những điều mới lạ, giỏi xã giao, nhưng một số mặt lại rất cỗ lỗ, cứng nhắc. Nghĩ đến việc nó đã có kinh nghiệm về sex, tâm trạng tôi bỗng trở nên phức tạp. Nhưng nếu nó đã 31 tuổi mà vẫn là gái trinh, chỉ e sẽ càng khiến người ta lo lắng.

So với các gia đình khác, nhà chúng tôi được coi là êm ám hòa thuận, bố mẹ và con cái cũng thường xuyên trò chuyện với nhau, nhưng gặp phải chuyện này tôi vẫn không biết làm thế nào cho ổn thỏa. Không đúng, lúc này nghĩ lại, tôi nhận ra gia đình mình luôn né

tránh một cách khéo léo những vấn đề liên quan đến sex. Con gái và con trai tôi đều rất nhạy cảm, có lẽ chúng nó cố tình lảng tránh vấn đề này, cố gắng tìm những chủ đề lành mạnh, hữu ích để nói chuyện với chúng tôi.

Con trai tôi hơn con gái năm tuổi, đã kết hôn mười năm, do tính chất công việc nên thường xuyên phải di chuyển khắp châu Âu, hai năm mới được về nước một lần. Khi con trai tôi vẫn còn ở nhà, trong một lần quét dọn phòng nó tôi từng phát hiện ra mấy cuốn tạp chí khiêu dâm, nhưng khi đó tôi không hề cảm thấy bất an. Tôi tiếp nhận chuyện này rất tự nhiên - nó là đàn ông, đó là chuyện đương nhiên mà.

Con trai tôi rời khỏi gia đình sớm hơn dự liệu, vì vậy tôi và chồng đều hy vọng con gái sẽ mãi ở nhà. Tất nhiên, chúng tôi hoàn toàn không có ý muốn trói buộc con bé, mà ngược lại còn rất mong nó tìm được một đối tượng lý tưởng, để bước vào một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Tôi không biết mình đã lặng người đi trong bao lâu, mới chợt nghĩ ra có lẽ con gái đã tìm được đối tượng yêu đương. Tôi đứng ngồi không yên, vào lại phòng con gái, mở ngăn kéo thứ hai, lấy cuốn album bên dưới hộp bao cao su và mở ra xem liệu có chàng trai nào mà tôi không biết không. Thế nhưng, trong đó toàn là những bức ảnh con gái chụp cùng bạn khi đi du lịch mà nó đã cho tôi xem từ lâu.

Đúng lúc này, chuông cửa bỗng ngân lên, tôi giật nảy mình, cuốn album rơi xuống nền nhà. Tôi ngược mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, đã sáu giờ tối rồi. Lấy chồng đã bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên tôi quên nấu bữa tối.

Tôi hoang mang lao xuống cầu thang, mở cửa nhà. Chồng tôi còn chưa kịp chào “Tôi về rồi đây” đã vội hỏi: “Bà làm sao thế?”

“Không, không sao. Tôi chỉ hơi mệt, vừa nãy còn ngủ thiếp đi, nên vẫn chưa nấu cơm.”

“Không sao. Nhưng mà bà vẫn ổn chứ? Hay là cảm cúm rồi?”
Chồng tôi vẫn chưa cởi áo khoác, nhìn tôi chăm chú.

Tôi cố nặn ra một nụ cười: “Thi thoảng cũng phải thử gọi sushi bên ngoài xem thế nào chứ.”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Hình như bà có gì đó khác thường.” Chồng coi tôi như đứa trẻ, đặt tay lên trán tôi dịu dàng hỏi.

Tôi cúi đầu, nghĩ đến sự ân cần của chồng và sự vô tích sự của bản thân, bất giác nước mắt tuôn trào.

Trước nay tôi vốn không giỏi che giấu cảm xúc, chồng tôi từng bảo, dù tôi có định nói một lời nói dối thiện ý, thì cũng sẽ viết hết ra trên mặt, vì vậy, tôi không muốn tiếp tục che giấu nữa, mà nói hết chuyện ngày hôm nay.

Chồng tôi nghe xong chỉ im lặng, mặt không cảm xúc trở về phòng thay quần áo. Đúng lúc sushi được đưa đến, tôi làm món salad và canh đơn giản, chồng tôi lặng lẽ ăn. Ăn xong cơm, tôi pha một ám trà truyền thống bưng ra cho ông ấy, chồng tôi ngồi trên ghế sô pha, một tay chống cằm, chậm rãi mở lời.

“Tâm trạng rất phức tạp...”

À, tôi hiểu, chồng tôi hẳn là cũng giống tôi, nghĩ về tất thảy mọi chuyện của con gái từ thuở bé cho đến giờ, không chỉ là những chuyện đã qua, mà còn suy nghĩ cả về tương lai của nó.

“Bao giờ nó về?”

“Không rõ nữa. Nhưng nó bảo hôm nay sẽ về sớm.”

“Vậy chúng ta đợi nó về nói chuyện nhé.”

“... Được rồi.”

Mặc dù đồng ý, nhưng kỳ thực tôi không mấy tin tưởng ở chồng. Trong công việc ông ấy là người rất có trách nhiệm, nhưng khi gặp những chuyện như thế này trong gia đình thì lại thường không dám đối mặt. Khi con trai kết hôn, ông ấy cũng bối rối, chẳng nói được câu nào với con dâu. Đến khi con gái vào đại học, lần đầu tiên đưa bạn trai về ra mắt, ông ấy ngồi nói chuyện chưa đầy ba phút đã chuồn ra ngoài đi dạo rồi.

Lúc này, tiếng chuông thánh thót ngoài cửa lại vang lên một hồi.

“Con chẳng thể hiểu tại sao bố mẹ lại ngạc nhiên như vậy.”

Con gái vẫn mặc nguyên bộ đồ đi làm, ngồi bên kia chiếc bàn, lật lùng đáp trả lại. Nó không hề hiểu được rằng chúng tôi đã phải lấy bao nhiêu can đảm mới có thể mở miệng hỏi.

“Thái độ của con kiểu gì vậy? Con không biết bố mẹ lo lắng thế nào sao?”

“Con đã 31 tuổi rồi, đương nhiên là biết mua bao cao su để bảo vệ chính mình.”

Sau vài giây im lặng, chồng tôi nho nè hỏi: “Con có bạn trai mà mình sẽ nghiêm túc qua lại chưa?”

“Chưa có ạ.”

“Nếu vậy thì tại sao lại mua thứ này?”

“Chẳng phải vừa nãy con đã nói rồi sao? Để bảo vệ bản thân.”

“Cái thứ này nên là đàn ông mua mới đúng.”

“Phụ nữ mang theo thứ này sẽ khiến cho người khác cảm thấy không đúng đắn sao? Vì thể diện, dù có mang thai một đứa bé ngoài mong muốn cũng không sao ạ?”

Nghe con gái nói vậy, tôi không kìm chế được đập mạnh xuống bàn: “Con đang nói linh tinh cái gì thế?”

“Con không muốn sinh con. Con cảm thấy không nên nói những lời này trước mặt bố mẹ, vì vậy vẫn mãi không nói ra... Con hoàn toàn không có ý định sinh con.”

Con gái nói rành mạch từng câu, từng từ với ngữ điệu nặng nề. Tôi biết những lời nó vừa nói không phải xuất phát từ việc nhất thời kích động. Chính vì vậy nên tôi mới cảm thấy rất sốc. Có năm mơ tôi cũng không ngờ rằng, con gái tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình hạnh phúc mà lại không muốn sinh con để cái. Tôi liếc trộm chồng mình, mắt ông ấy cũng trợn tròn, có vẻ như cũng đang rất kinh ngạc.

“Có phải vì từ bé con đã muốn chăm sóc bố mẹ không?” Chồng tôi cố nặn ra câu này.

Con gái lập tức gật đầu, trong phòng bỗng ngập tràn bầu không khí gượng gạo mà trước đó chưa từng xuất hiện trong gia đình chúng tôi.

“Bởi vì,” con gái đột nhiên nhẹ nhàng nói, “bố, mẹ, sớm muộn gì cũng sẽ rời bỏ con mà đi. Mấy năm trước, có lần kinh nguyệt đến trễ nên con tưởng rằng mình có thai. Lúc đó, con rất sợ, con không nghĩ rằng mình và người kia có thể trở thành một cặp vợ chồng giống như bố mẹ, cũng không có can đảm để một mình nuôi con. Con cũng biết sớm muộn gì con cũng chỉ còn lại một mình, nên muốn kết hôn sớm một chút. Nhưng, dù có tìm kiếm thế nào, con cũng không tìm được một người giống như bố trong mắt của mẹ.

Con chỉ mong có thể sống mãi như bấy giờ, vì vậy dù có làm gì, có yêu người đàn ông nào đi nữa, con cũng đều lo lắng, bất an.”

Nói được một nửa, con gái liền bật khóc nức nở. Hai vợ chồng tôi đưa mắt nhìn nhau, dù nghĩ thế nào chúng tôi cũng không thể đoán được rằng, con gái mình lại có suy nghĩ như vậy.

Sau khi khóc lóc một hồi, con gái đứng dậy nói: “Con sẽ gọi điện cho anh.” Điện thoại nhà tôi không chia máy, chồng tôi đặt tay lên vai con gái và nói: “Bố và mẹ sẽ về phòng ngủ, con cứ từ từ nói chuyện với anh.”

Tôi và chồng nắm tay nhau, ngồi xuống chiếc giường đôi được nới rộng. Mặc dù đã mở tivi, nhưng cả hai đều gióng tai lên nghe trộm giọng của con gái ở tầng dưới.

Một lúc sau, hình như có tiếng cười của con bé, nhưng lại giống như tiếng nắc nghẹn. Tôi nắm chặt tay chồng. Khoảng 30 phút sau, dưới tầng vọng lên tiếng gọi vui vẻ của con gái: “Con đi tắm đây!”

Chúng tôi lập cập đi xuống tầng, cùng bước vào phòng khách, thì phát hiện ra mấy hàng chữ nguêch ngoạc trên giấy note bên cạnh điện thoại.

Cẩn thận với hạn sử dụng của bao cao su, Bởi vì muốn yên tâm, nên mới cảm thấy lo lắng, tuy nhiên trên thế giới này không có sự yên tâm nào là tuyệt đối. Nếu như không coi bố và mẹ là một ví dụ tham khảo đặc biệt, thì cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện kết hôn.

Hình như nó đã tiện tay ghi lại lời của anh trai, sau cùng còn viết “Lời con trai muốn gửi đến bố mẹ.”

Càng lo lắng, con gái sẽ ngày càng xa cách.

Chồng tôi thở dài một hơi, vặn vẹo cổ. Còn tôi ngồi ngây ra trên ghế sô pha, quyết định rằng từ ngày mai sẽ không giúp con gái chuẩn bị cơm hộp nữa.

Thời kỳ mãn kinh

Khi lên trung học, tôi cảm nhận sâu sắc một điều, Nhật Bản cũng có chế độ giai cấp. Mặc dù nơi tôi theo học chỉ là một trường trung học công lập bình thường, nhưng cũng có khu học chính^[31] rộng hơn trường tiểu học. Lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy những bạn “con nhà có giáo dục” và “con nhà có điều kiện”, tôi mới biết mỗi trường mà mình sống từ nhỏ tồi tệ đến mức nào. Tôi tưởng rằng cả đời này cũng chẳng thể thoát khỏi cái vận mệnh sống ở tầng lớp dưới đáy xã hội, nên từ đó bắt đầu sa ngã. Khi sắp tốt nghiệp trung học, ông chủ nơi làm thuê nói với tôi, Nhật Bản có sự phân chia giai cấp, nhưng chúng ta vẫn có thể vươn lên bằng chính sức lực của mình. Ngày thi lên cấp ba, tôi rời khỏi nhà như không có chuyện gì xảy ra, rất nhiều năm sau đó, tôi không còn liên lạc với người bố, người mẹ đang phải oằn lưng gánh nợ, suốt ngày chỉ biết lôi con cái ra trút giận.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, không biết vì sao tôi trở nên lì lợm. Với tính cách này, từ năm 15-16 tuổi đến năm ngoài 20 tuổi, tôi luôn nỗ lực vươn lên, chẳng có thời gian đâu mà lo lắng, bất an hay khóc lóc. Đến nay, tôi đã 31 tuổi. Không, phải nói là tôi mới 31 tuổi.

Nửa năm trước, tôi đã nhận ra tình trạng sức khỏe của mình không được lý tưởng. Ngày trước, dù có phải lăn lộn thế nào tôi

cũng miễn nhiệm với cảm cúm, thế mà một sáng tinh dậy lại thấy hoa mày chóng mặt, cả người dường như chẳng còn chút sức lực nào. Ngày hôm trước, rõ ràng tôi không uống nhiều rượu, cũng không sốt nóng. Do không được phép đến muộn, nên tôi cố xốc lại tinh thần, bò dậy trang điểm. Ngoài cửa sổ tiết trời đã vào thu, buổi sáng se se lạnh, nhưng tôi bỗng lén cơn sốt, toàn thân lấm tấm mồ hôi, lớp phấn vừa thoa lên mặt dần loang ra.

Mấy năm trước, tôi đi làm cho một công ty chuyên kinh doanh khách sạn, quán bar và nhà hàng. Mới đầu tôi chỉ làm việc ở tuyển đầu, sau được công ty cất nhắc nên chuyển về phòng kế hoạch của tổng công ty. Sau khi tốt nghiệp trung học, nhờ ơn giới thiệu của ông chủ nơi làm thuê, tôi được nhận làm chân chạy bàn tại một nhà hàng nhỏ, năm 17 tuổi thì làm nàng thỏ^[32] trong một quán bar hiện đại do ông ấy mở, đến năm 25 tuổi tôi thoát khỏi bộ đồ con thỏ kia, và trở thành nhân viên thu ngân ở quán bar đó. Thật ngại khi tự khen về mình, nhưng phải nói rằng từ trước đến nay tôi luôn cư xử trung thực, làm việc siêng năng, cũng rất biết quan tâm đến những người trẻ. Công việc thu ngân giúp tôi nắm rõ tình hình kinh doanh của quán, và cũng giúp tôi nhìn ra những thiếu sót mà trước kia mình không chú ý đến khi làm việc ở bên ngoài. Tôi thẳng thắn nói lại những điều đó với đội ngũ nhân viên phục vụ, chẳng ngờ họ lại dễ dàng tiếp nhận ý kiến của tôi. Chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, doanh thu của quán đã tăng lên đáng kể, khiến cho các nhà hàng chi nhánh khác đuổi theo không kịp. Thế là, tôi nhận được sự đánh giá cao của công ty, và được mặc đồ công sở đi làm mỗi ngày.

Nhưng cũng chính vì vậy, tôi khó tránh khỏi ánh mắt đố kỵ của những kẻ xung quanh. Thế nhưng, khi nhớ về những chặng đường đã qua cho đến nay, tôi sớm đã hiểu ra sự khác biệt rất lớn về thể

lực và tinh thần giữa những người ngồi cáp treo và những người vô số lần leo núi bằng chính đôi chân của mình, nên những trò đùa dai ấu trĩ hay những lời châm chọc cạnh khéo đều chẳng thể gây áp lực cho tôi.

Có điều, nửa năm trở lại đây, chu kỳ kinh nguyệt và sinh lý của tôi rất rối loạn, rượu uống từ ban ngày không được đào thải một cách hiệu quả, khi leo lên giường rất khó ngủ, chẳng có hôm nào tỉnh dậy mà đầu óc tỉnh táo, sảng khoái. Có khi tự dựng cảm thấy bất an, kể cả đang ở giữa mùa đông lạnh giá, người tôi cũng đột nhiên nóng bừng, mồ hôi nhễ nhại, khiến tôi lần nào cũng phải viện cớ máy sưởi quá nóng.

Buổi sáng hôm ấy, người tôi cũng mệt mỏi rã rời, khi trang điểm trong phòng thay đồ, có một nữ nhân viên cấp dưới chào hỏi tôi.

“Chị Goda, em bảo này. Hôm qua em chỉ nói với chị Miyauchi ngày làm báo cáo, thế mà chị ấy cũng khóc òa lên.”

“Ồ, thảm vậy.” Tôi hờ hững trả lời.

Em ấy nghiêng nghiêng đầu, trầm ngâm một lúc mới nói tiếp: “Chị Goda, đạo này hình như trông chị không được khỏe.”

“Ôi, thật vậy sao?” Tôi giật mình nảy mình, cảm thấy như mình đã bị em ấy nhìn thấu.

“Do chị say rượu ạ?”

“Đúng vậy. Mà phải rồi, chuyện của chị Miyauchi, em cố nhẫn nại một chút nhé, có lẽ chị ấy đang trong thời kỳ mãn kinh. Nếu cứ để ý mấy chuyện này sẽ chỉ làm lãng phí thời gian của em thôi.”

“Vâng ạ.” Em ấy gật gật đầu, vui vẻ tiếp nhận, rồi bước ra ngoài. Tôi cũng cố nhắc cái thân xác nặng nề đứng dậy. Hôm nay phải bố trí một cuộc họp kế hoạch tổ chức quầy ăn do đội phụ nữ phụ trách,

tôi đảm nhận vai trò triệu tập. Mặc dù có rất nhiều người lớn tuổi hơn tôi, nhưng từ bé trông tôi đã có vẻ già hơn tuổi, đến giờ đôi khi vẫn bị hiểu nhầm là một bà cô bốn mươi tuổi. Điều này giúp tôi tránh được việc bị bắt nạt trong công việc, nhưng cũng khiến tôi chịu nhiều thiệt thòi trong chuyện yêu đương. Tôi biết, cá và tay gấu, không thể có được cả hai.

Vừa bước vào phòng họp, tôi đã nhìn thấy chị Miyauchi mà chúng tôi mới nhắc đến khi nãy trong phòng thay đồ đang ngồi sờ sờ ở đó. Chị ấy sắp bước vào ngưỡng tuổi 50, gần đây cơ thể không khỏe, tinh thần cũng không ổn định. Tuy lúc nãy tôi an ủi cấp dưới, nhưng kỳ thực tôi cũng cảm thấy hết kiên nhẫn với chị ấy. Sức khỏe của tôi có vấn đề, nhưng vẫn cố tìm cách che giấu, còn chị Miyauchi lại quá nhạy cảm, thường xuyên trút giận lung tung lên người khác.

Cùng với diễn tiến của cuộc họp, tôi phát hiện ra mắt và mũi chị Miyauchi ngày càng đỏ ửng. Tiếp theo đến lượt chị ấy đọc báo cáo, tôi không muốn gọi, nhưng lại nghĩ mình không nên quá nhân nhượng.

“Chị Miyauchi, phiền chị báo cáo về kinh phí trang trí nội bộ.”

Tôi vừa dứt lời, chị ấy liền đứng phắt dậy, thét lên: “Cô đừng có ra vẻ mình ghê gớm lắm! Chẳng phải trước kia cô là bồ của tổng giám đốc sao?!”

Lời buộc tội vô duyên vô cớ của chị ta khiến tất cả mọi người biến sắc. Thế nhưng, đó là chuyện mà ai cũng biết rồi, nên mọi người không cảm thấy kinh ngạc với thiên tình sử của tôi, ngược lại đều ném ánh nhìn oán trách về phía bà cô Miyauchi đang nổi cơn điên loạn. Thực ra, chuyện này cũng chẳng có gì to tát, nhưng có lẽ

do không chịu được sự công kích ác ý của chị ta, nên bỗng nhiên tôi cảm thấy xây xẩm mặt mày, rồi lảo đảo ngồi vật xuống ghế.

Mấy nữ đồng nghiệp khác phát hiện thấy tôi ra nhiều máu không giống kinh nguyệt, vội đưa tôi đến phòng khám phụ sản ngay gần công ty. Sức khỏe vốn là một ưu điểm của tôi, nhưng bắt đầu từ nửa năm nay, cơ thể tôi thường xuyên có vấn đề, khiến tôi không thể không nghi ngờ phải chăng mình đã mắc bệnh nặng. Hôm đó, tôi đã làm tất cả những kiểm tra có liên quan, kết quả chi tiết phải đợi đến hôm sau mới biết được, nhưng nữ bác sĩ trung tuổi bình tĩnh nói với tôi:

“Có vẻ cô không gặp phải vấn đề gì lớn, chỉ có chút trở ngại trong thời kỳ mãn kinh.”

Tôi nghe rằng mình đã nghe nhầm, vì xét cho cùng tôi mới chỉ 31 tuổi. Có lẽ do vẻ mặt của tôi quá kinh ngạc, bác sĩ nở một nụ cười thương hại rồi giải thích thêm: “Dựa theo chẩn đoán của tôi, tình trạng của cô hiện giờ rất khớp với những triệu chứng trong thời kỳ mãn kinh. Nói một cách dễ hiểu, thời kỳ mãn kinh chỉ quãng thời gian mười năm trước và sau khi tắt kinh, nhưng đôi khi cũng có người mới ngoài 30 tuổi đã tắt kinh.”

Thấy tôi không thốt nên nỗi câu nào, bác sĩ tiếp tục nói: “Xin lỗi, cho phép tôi hỏi, cô thực sự mới chỉ phá thai một lần thôi sao? Có phải cô từng giảm béo không đúng cách?”

Tôi cúi đầu không trả lời. Năm mươi mấy tuổi tôi từng phá thai hai lần, trước và sau năm 25 tuổi lại phá thai thêm hai lần nữa. Ngoại trừ lần gần nhất, những cái thai còn lại đều là của tổng giám đốc, người vừa giống tình nhân vừa giống bố của tôi. Ông ấy nói có

thể sinh đứa bé ra, nhưng tôi vẫn tự đi phá thai. Cân nặng cũng lúc tăng lúc giảm với đơn vị 10kg.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, vị nữ bác sĩ căn dặn tôi ngoài khám phụ sản ra thì nên đi kiểm tra toàn bộ cơ thể. Má tôi nóng bừng, mồ hôi không ngừng túa ra, còn chân tay lại lạnh toát như cục băng.

Tuy chưa mệt đến mức không thể đi làm, nhưng tôi vẫn xin nghỉ hẳn một ngày để đi kiểm tra tổng quát sức khỏe, sau đó mới đến công ty. Thế nhưng khi ngồi ở công ty, tôi không những không thể tập trung làm việc, còn rất hay để ý đến những sơ suất trong công việc của cấp dưới, và kết quả chính tôi lại là người hằng ngày hay phạm phải những sai sót ngờ nghênh nhất.

Năm 15 tuổi tôi bắt đầu đi làm, thường xuyên làm thêm vào ngày nghỉ và trước nay chưa từng xin nghỉ Tết. Tôi không hề cưỡng ép bản thân vì đối với tôi mà nói, đi làm không có gì khổ sở, chính việc nghỉ ngơi an nhàn mới đáng sợ. Đồng nghiệp trong công ty khuyên tôi xin nghỉ phép năm ở nhà cho thư thái, nhưng dù thế nào tôi cũng không đồng ý.

Thấy tôi ngoan cố như vậy, xung quanh lập tức xuất hiện những lời bàn ra tán vào, dù tôi có không muốn nghe nhưng vẫn lọt vào trong tai.

Tổng giám đốc kiêm người tình của tôi vừa mới chết năm ngoái, bố mẹ lại đâm đơn xin phá sản, thậm chí còn đến công ty đòi tiền tôi. Không chỉ có vậy, dường như mối quan hệ giữa tôi và người bạn trai trẻ tuổi cũng không mấy suôn sẻ, và chưa biết chừng lại còn mắc ung thư cổ tử cung - những lời đồn thổi này khiến cho người ta không thể khẳng định, cũng chẳng thể phủ định, khó chịu nhất là họ còn bảo rằng: “Đúng là càng ngày càng giống chị Miyauchi rồi.”

Ngày trước tôi nhủ đi nhủ lại với chính mình, tuyệt đối không được giống như chị ấy, vì vậy câu nói này khiến tôi thảng thốt.

Hôm có kết quả của tất cả các kiểm tra, xét nghiệm, tôi đến bệnh viện mà trong lòng căng thẳng tột độ. Viện trưởng đích thân đón tiếp tôi, rồi nói rành mạch với tôi: "Cô không có vấn đề gì cả." Làm sao lại có chuyện hoang đường này chứ? Tôi không nói được câu gì. Viện trưởng nói, có lẽ do áp lực khiến cho hệ thống thần kinh tự chủ mất cân bằng, vì vậy đã kê cho tôi một đơn thuốc an thần liều nhẹ.

Buổi chiều, tôi ngồi tàu điện ngầm đến công ty. Tôi thẫn thờ nhìn khuôn mặt phản chiếu trên ô cửa kính đen sì, nói dễ nghe một chút thì tôi ngày càng mặn mà hơn, nhưng kỳ thực tôi đã trở nên già nua rồi.

Có lẽ vì bước quá vội trên con đường đời, nên tôi và những người cùng tuổi nói chuyện không hợp, tôi không giao du với ai, cũng chưa từng đi công viên Disney, lại càng chưa từng đọc tạp chí thời trang. Tôi mặc bộ đồ tổng giám đốc mua cho mình đi hẹn hò với những người đàn ông khác, nhưng nói đến cùng, tôi làm vậy đều là vì thân thể của họ. Một mặt là vì tình dục, nhưng tôi khao khát sự tiếp xúc gần gũi khi da chạm da hơn, dù đối tượng là ai cũng không quan trọng.

Tôi ngẩng đầu nhìn tấm pano quảng cáo tạp chí phụ nữ treo trong khoang xe, lơ đãng nghĩ: Tôi đã từng yêu chưa? Tôi rất thích tổng giám đốc, và cũng biết ơn ông ấy, nhưng tình cảm dành cho ông ấy thuộc phạm trù tình thân, vì vậy mới không muốn sinh cho ông ấy một đứa con. Còn với những người đàn ông khác, tôi chỉ tìm kiếm một thứ có tác dụng như thuốc an thần trên cơ thể họ.

Tôi không hề muốn yêu đương, chỉ cảm thấy kinh sợ trước sự thực chưa từng một lần yêu đương nghiêm túc mà đã tắt kinh. Ngay

cả một kẻ trước nay luôn lì lợm như tôi cũng không thể tự nhủ rằng “chẳng sao cả”, tôi cảm nhận rõ nét sự lão hóa của cơ thể, và sự sụt giảm của tuổi thọ.

Vừa đến công ty, tôi liền đến thẳng phòng tổng hợp, chuẩn bị dùng kỳ nghỉ năm đến cuối tháng ba là hết hạn để nghỉ ngơi một chút. Khi không buồn để ý đến ánh nhìn ngạc nhiên của những nữ nhân viên trong phòng và quay đầu bước đi, vừa hay tôi trông thấy bóng dáng chị Miyauki ở cuối dãy hành lang. Tôi cất tiếng gọi về phía cái bóng đang uể oải, chán nản ấy.

Khi tôi bước đến, mặt chị ấy lộ rõ vẻ sợ sệt. Trong lòng tôi thầm nghĩ, ngoài kỳ nghỉ sinh lý^[33] ra, có lẽ nên kiến nghị công ty thiết lập thêm kỳ nghỉ mǎn kinh nữa.

Karaoke

“Tôi hận, hận, hận nhất những người phụ nữ ghét karaoke!”
Chị nhân viên mới tuyển nói giọng đầy phẫn nộ.

“Chị Takano, thế chẳng phải quá cực đoan rồi sao?” Tôi thận trọng phản bác.

Đang ăn trưa với cá nướng, chị ấy bỗng cầm đũa lên chỉ thẳng về phía tôi, cãi lại chẳng hề do dự:

“Kể cả có người nói rằng ghét uống rượu, ghét đọc sách, ghét Nomo Hideo^[34], ghét lẩu ba ba, thì những người khác cũng không thể coi thường họ được, mà chỉ nghĩ ở trong lòng ‘hóa ra trên thế gian cũng có loại người này’ thôi. Nhưng tại sao chỉ có karaoke phải chịu sự nhìn nhận khác biệt? Chẳng qua chỉ là mòn người ta đi hát karaoke, tại sao phải chịu những ánh mắt khinh bỉ cơ chứ? Thích hay không thích là sự tự do của mỗi cá nhân, căn bản chẳng có lý do gì để bị khinh bỉ cả. Con mụ Shindo đó là cá thá gì? Đồ ngu chắc?”

Nghe chị ấy tuôn một tràng oán trách xong, tôi thở dài một tiếng.
“Chị nói không sai, nhưng chị Shindo không phải là đồ ngu, hơn nữa, chỉ đưa vào người khác không được hay lắm.”

“Ôi, xin lỗi!”

Takano vội vàng xin lỗi, nhưng tôi nghĩ không phải chị ấy xin lỗi “con mụ Shindo”, mà muốn xin lỗi chuyện chiếc đũa. Chị ấy chậm rãi hút điếu thuốc sau bữa ăn, dường như đã quẳng chuyện này lại phía sau.

Tôi là nhân viên chính thức của một công ty bán hàng mỹ phẩm qua mạng đến nay đã được bốn năm, đã từng chứng kiến sự đeo rònđi của đủ thể loại nhân viên thuê ngoài, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải dạng người như Takano. Nói dễ nghe, chị ấy là một người ngây thơ, lãng mạn, còn nói khó nghe hơn thì là một kẻ không hiểu nhân tình thế thái. Chị ấy vào công ty mới được hơn một tháng, tôi không biết chị ấy có phải người dễ sống hay không, vì vậy mới hẹn đi ăn tại nhà hàng này - nơi chúng tôi sẽ không chạm mặt những đồng nghiệp khác, chẳng ngờ tôi lại càng không hiểu nổi con người chị ấy. Takano nói năm nay 31 tuổi, bằng tuổi với Shindo. Cùng là 31 tuổi, nhưng hai người họ lại khác nhau một trời một vực.

“Ishikawa, cô đã có người yêu chưa?”

Câu hỏi đột ngột của chị ấy khiến tôi áp úng. “Ừ, không... ờ... tôi chưa có.”

“Tôi biết rồi, có phải vừa chia tay không?” Chị ấy nhìn tôi với ánh mắt cợt nhả, làm tôi thấy hơi bức bối.

“Không được sao?”

“Chẳng có gì không được cả. Tôi cũng vừa bị bạn trai đá xong, vậy hôm nay chúng ta đi hát karaoke xả stress nhé?”

“Hôm nay sao?”

“Không miễn cưỡng đâu nhé.”

“Ôi, đến lúc chúng ta phải về công ty rồi...”

Tôi nhìn đồng hồ trên tay rồi đứng dậy, không trả lời rõ ràng. Takano nói phải gọi một cuộc điện thoại cho người bạn trước, thế là chúng tôi tạm biệt trước cửa nhà hàng. Không chỉ với riêng chị ấy, tôi luôn cảm thấy rất khó trò chuyện với những nhân viên thuê ngoài lớn tuổi hơn mình. Lúc này, tôi mới chợt nhớ ra đã lâu lăm rồi chưa đi hát karaoke. Lần gần nhất hội bạn đại học hẹn nhau đi hát karaoke đã là hai năm trước. Nếu như có ai đó mòi, tôi sẽ không từ chối, nhưng từ trước đến nay tôi chưa bao giờ chủ động rủ người khác đi đến những chỗ đó.

Về đến văn phòng, những người trong tổ ăn trưa sớm đều đã lục tục kéo nhau trở về, còn tổ ăn trưa muộn vẫn bận nghe những cuộc điện thoại dồn dập. Tôi phải phụ trách quản lý và điều phối tất cả 50 nữ nhân viên, trong đó chỉ có một phần tư trẻ tuổi hơn tôi. Nói thực, áp lực của tôi rất lớn, lại thêm việc bị điều đến bộ phận này và bị người bạn trai từng hứa hẹn rằng sẽ cưới mình bỏ rơi gần như xảy ra cùng lúc, khiến gánh nặng tinh thần trong tôi nặng trĩu.

“Shindo, chị nên đi ăn trưa thôi.”

Đã đến giờ nghỉ trưa, nhưng chị ấy vẫn chuẩn bị đưa tay ra áo nút hiển thị cuộc gọi đến. Tôi vội vàng nói vậy. Chị ấy ngọt ngào mỉm cười với tôi rồi bỏ ống nghe xuống.

“Cảm ơn.”

“Không, tôi mới phải cảm ơn chị.”

“Ishikawa, son môi của cô hôm nay đẹp lắm.”

“À, của công ty khác đấy.”

Shindo nở một nụ cười thân thiện rồi đứng dậy, bước về phía phòng thay đồ. Tôi ngắn ngơ nhìn theo những cử chỉ đầy vẻ nữ tính của chị ấy. Chị ấy là nhân viên thuê ngoài đã vào làm trong công ty

từ một năm trước, dung mạo xuất chúng, thái độ khiêm tốn nhã nhặn, dám bày tỏ ý kiến của mình, là người duy nhất trong công ty mà tôi có thể thoải mái nói chuyện. Tôi từng đi uống cà phê với chị ấy và bộc bạch hết những nỗi phiền muộn trong chuyện tình cảm, đôi khi chúng tôi cũng cùng ăn trưa hoặc những bữa tối đơn giản. Khi nghe chị ấy nói đã từng ly hôn một lần, tôi thoáng giật mình, nhưng cũng chính vì vậy chị ấy đã làm thay đổi sâu sắc quan điểm áu trĩ của tôi về tình yêu bằng chính những trải nghiệm phong phú trong cuộc đời. Việc làm bạn với một người phụ nữ lớn tuổi mà mình ngưỡng mộ đã mang lại rất nhiều niềm an ủi cho một kẻ vừa mới thất tình như tôi.

“Xin lỗi, tôi về muộn.”

Takano - người mới chửi Shindo ngu ngốc đã quay lại, vội vàng ngồi xuống trước bàn làm việc.

Tối hôm đó, tôi ngồi ngơ ngác trong phòng karaoke. Sở dĩ tôi nói như vậy là bởi vì Takano nói có một tiệm bánh bao rất ngon và rủ tôi đi ăn. Dù sao tôi cũng không có cuộc hẹn nào, nên nghĩ nếu phải một mình triệu trao nhai cơm hộp mua trong cửa hàng tiện lợi, thì thà đi ăn cùng chị ấy còn hơn. Tôi mang theo tâm trạng vui vẻ đi cùng chị ấy, kết quả là một đám đồng nghiệp lần lượt xuất hiện trong quán bánh bao kia, hình như đều do chị ấy gọi đến. Khi tôi vẫn đang không hiểu rõ cuộc có chuyện gì, thì đã bị họ lôi tuột đến phòng karaoke. Hai nữ nhân viên trẻ thuê ngoài, cô gái phụ trách hành chính, trưởng nhóm PR và trưởng phòng nghiệp vụ, mặc dù tôi đều quen biết nhưng trước đó chưa từng chuyện trò với họ. Takano mới

vào công ty được một tháng, làm thế nào có thể tạo dựng được nhiều mối quan hệ như vậy.

Lúc mới vào phòng hát mọi người còn hơi ngại, nhưng Takano khơi mào đứng lên hát bài *Hát lên sắc màu*, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt. Những nhân viên thuê ngoài kia đều rất trẻ, nên ở trong phòng karaoke như cá gặp nước. Trưởng nhóm PR thích uống rượu, nốc xong vài ly liền bắt đầu hát những bài thịnh hành hồi thập niên 1980, hoành tráng nhất là bài *Mua thức ăn Phuket*, khiến chúng tôi không biết phải thốt lên rằng không thể trông mặt mà bắt hình dong, hay không thể chọn bài mà bắt hình dong. Còn tôi thì hát những bài của Nakajima Miyuki trong nỗi đau riêng.

“Cô có biết hát bản phối âm cuối phim *Thiên thần nhỏ ngọt ngào* không?”

Khi mấy cô gái tuổi mới ngoài đôi mươi kia hát những bài của Morning Musume, Takano thì thầm với tôi.

“Có lẽ không vấn đề gì.”

Nghe thấy câu trả lời của tôi, chị ấy vui sướng vò đầu tôi, rồi lập tức lật album chọn bài.

“Suki, suki, suki, suki!” Takano vừa lắc mông vừa hát. “Được thôi, được thôi!” Khi tôi hát phụ họa ở bên cạnh, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, rồi cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo. “Akko-chan kuru kato?” Tôi hát hết mình, mọi người cũng hò hét theo: “Ha... hay quá, hay quá!” Khi tôi hát đúng nhịp điệu, bỗng thấy có một cảm giác thỏa mãn kỳ diệu lan tỏa trong lòng. Tôi tưởng rằng Takano hát rất hay nên mới thích đến phòng karaoke, nhưng sau đó mới phát hiện ra thực ra chị ấy không biết hát, nói một cách chính xác, là lấy biểu diễn bù cho giọng ca. Chị ấy lúc thì hát với cô gái làm hành chính vốn rất rụt rè, lúc thì cầm lục lạc nhảy múa, rất biết cách khuấy động

không khí. Về sau, mọi người tranh nhau cướp micro để hát, lúc tan tiệc vất vả lắm mới bắt được chuyến tàu cuối. Khi tôi kiệt sức trở về nhà, mở cửa bật đèn, nỗi bất an luôn ùa đến điểm danh mỗi ngày giờ lại không xuất hiện. Mặc dù có đôi chút không cam tâm, nhưng quả thực tôi thấy rất sáng khoái.

Sang tuần sau, cấp trên tìm gặp và thông báo cho tôi một chuyện khó tin. Công ty mới tuyển thêm năm người, vì vậy cần phải đuổi việc năm nhân viên thuê ngoài có nhiều vấn đề nhất, Shindo cũng có tên trong đó. Việc này khiến tôi quá kinh ngạc, tôi không nhịn được kháng nghị với cấp trên: “Ngay đến giờ nghỉ chị ấy vẫn chăm chỉ làm việc mà?”

“Đây là hai chuyện khác nhau. Ishikawa, cô nên biết rằng khách hàng gửi ý kiến phàn nàn về ai nhiều nhất. Cô ấy có ý thức làm việc là chuyện tốt, nhưng sao có thể chọc giận khách hàng cơ chứ? Takano thì khác hẳn, gần đây có khách hàng còn chỉ đích danh cô ấy để đặt hàng.”

Tôi không có lời nào để nói, chỉ biết mím chặt môi. Quyền quyết định cắt giảm nhân sự nằm trong tay lãnh đạo cấp cao, một nhân viên quèn như tôi hoàn toàn bất lực. Tôi chán nản trở về phòng, thẫn thờ ngồi bên bàn làm việc.

Cấp trên nói không sai, Shindo quả thực không giỏi trong việc ứng phó với những cuộc gọi khiếu nại và những tình huống ngoài ý muốn. Khi khách hàng gọi điện đến phàn nàn rằng bôi kem làm trắng da mà không thấy có hiệu quả, hay dùng thực phẩm chức năng giảm béo nhưng vẫn chẳng thấy gầy đi, thì chị ấy dường như biến thành người khác, còn lớn tiếng với khách hàng: “Sản phẩm

chăm sóc da làm sao có thể cho thấy ngay hiệu quả? Ít nhất cũng phải dùng nửa năm hằng nói.” Chị ấy truyền đạt chính xác nội dung trong cuốn sổ tay hướng dẫn của công ty, nhưng dù sao cũng nên xin lỗi khách hàng trước, sau đó dùng những lý lẽ mà họ có thể chấp nhận được để giải thích thêm, nếu không sẽ gây ra nhiều phiền phức cho công ty. Bây giờ đang là thời gian nghỉ của Shindo, còn Takano thì trực điện thoại. Chị ấy đang cười nói hanh huyên, hình như trò chuyện với khách hàng. Chị ấy rất biết cách vận dụng những lời nói dối thiện ý, kể cả nhận phải những lời khiếu nại vô cớ, cũng có thể mỉm cười đốp phó.

Tôi đã từng nhiều lần chứng kiến nhân viên thuê ngoài bị buộc nghỉ việc, nhưng lần này lại khiến tôi cảm thấy rất buồn. Tôi không thể không thừa nhận rằng, Shindo quả thực không thích hợp làm nhân viên trực tổng đài.

Sau khi nhận được thông báo sẽ không được tiếp tục gia hạn hợp đồng từ cấp trên, Shindo vẫn cố giữ vẻ ngoài bình tĩnh. Tôi ngoảnh xin lỗi chị ấy, nói rằng tất cả đều do tôi thiếu năng lực, nhưng chị ấy còn mỉm cười nói với tôi: “Không phải là lỗi của cô.” Những người khác đều thận trọng, không dám nói chuyện với Shindo, Takano thì lại mỉm cười bước thăng về phía Shindo, nói oang oang:

“Cô còn làm ba ngày nữa phải không? Những nhân viên thuê ngoài như chúng ta thật vất vả, hôm nay đi hát karaoke xõa một tí nhé?”

Tôi suýt chút nữa ngã bật khỏi ghế. Takano hẳn là còn nhớ chuyện lần trước rủ Shindo đi hát karaoke, chị ấy đã lạnh lùng nói: “Những nơi đó rất phù phiếm, mà cũng chẳng thể nói chuyện được,

không cần phải rủ tôi đâu.” Không chỉ có vậy, điều khiến người ta kinh ngạc hơn là sau một lát nghĩ ngợi, Shindo lại gật đầu rất mạnh.

Buổi tối hôm đó, khi tập hợp đủ số thành viên lần trước, cả hội lại một lần nữa tung tăng đến phòng karaoke. Khi vừa bắt đầu, ngoại trừ Takano ra, tất cả mọi người đều rất ngại ngùng. Không khí dần trở nên huyên náo, cảnh tượng lần trước lại tái hiện. Shindo mặt mày rạng rỡ nghe mọi người hát, rồi liên tục uống rượu. Điều bất ngờ là Takano cũng không gọi Shindo “lên hát đi”. Tôi đột nhiên phát hiện ra Shindo đang lắc lư đầu, nhớ lại trước kia chưa từng thấy chị ấy uống nhiều rượu như vậy. Khi chị ấy chênh choảng đứng dậy bảo phải đi vệ sinh, tôi rất lo lắng, muốn dùi chị ấy đi, nhưng Takano đã ngăn lại: “Kệ cô ấy đi.”

Sau khi quay lại từ phòng vệ sinh, cuối cùng Shindo cũng cầm lấy album, khó nhọc ấn số bài hát. Khi trưởng nhóm PR đọc xong nguyên một đoạn rap khó nghe, trên màn hình xuất hiện bài *Con thuyền khó vỡ* của Nakamori Akina.

Shindo bỗng nhiên nước mắt lâ chã cất tiếng hát. Giọng chi ấy rất hay, ai cũng nghĩ chị ấy đã hát quá nhập tâm. Tất cả mọi người gồm cả Takano đều lặng đi, thậm chí còn quên cả vỗ tay. Shindo hát xong, giơ bàn tay lên gạt mạnh nước mắt trong bầu không khí tĩnh lặng.

“A! thật thoải mái.”

Chị ấy nói một cách nhẹ nhõm. Mascara và chì kẻ mắt đều đã loang lổ, vùng khéo mắt đen thẫm một màu.

Lâu đài nhỏ

Sáng thứ bảy có thể ngủ nướng, tôi giống như mọi khi, vừa cầm tách hồng trà, vừa tì mẩn xem từng trang quảng cáo chèn giữa tờ báo, chợt nhìn thấy tin quảng cáo một tòa chung cư mới xây. Trước nay tôi luôn thích xem các tin quảng cáo nhà chung cư, lại càng thích tưởng tượng nếu đó là căn hộ của mình thì nên bố trí đồ đạc như thế nào. Tôi đã quen với trò chơi này. Đó không chỉ là một thú vui, mà còn khiến tôi cảm thấy rạo rực, như thể đã trót xem phải thứ không nên xem, bèn nhanh chóng xem sang những tin quảng cáo khác. Tôi cố đọc hết danh sách những mặt hàng giảm giá của siêu thị gần nhà, để quên đi chuyện nhà cửa, thế nhưng tâm trí bỗn loạn, đành lật lại trang quảng cáo ban nãy. Lần này, tôi đọc kỹ từ đầu đến cuối. Tòa chung cư chỉ cách ga tàu chỗ tôi ở khoảng năm phút đi đường, công ty thi công và công ty mở bán đều là những doanh nghiệp lớn được khá nhiều người truyền tai khen ngợi. Tòa nhà cao 6 tầng, có tất cả 30 căn hộ, một nửa là những căn hộ ba phòng ngủ, một phòng khách, còn một nửa là hai phòng ngủ, một phòng khách, có thể nuôi thú cưng, phí quản lý vừa phải, không cao cũng chẳng thấp. Chỉ những căn hộ có ba phòng ngủ một phòng khách rộng hơn 100m² là khoảng 80 triệu yên, những căn hộ còn lại có diện tích lớn nhỏ khác nhau, giá cả rất hợp lý, nửa năm sau mới có thể hoàn

thiện và bàn giao căn hộ. Điều kiện sống ở đây không chê vào đâu được, khiến tôi không kìm được ý nghĩ muốn xé nát tờ quảng cáo.

“Dứt khoát mua thôi!” Tôi hét về phía con mèo đang ngủ gật, nó giật mình ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại gục xuống ngủ tiếp.

Khi định thần lại, tôi mới nhận ra mình đang ngồi trang điểm. Tôi lấy từ trong tủ quần áo ra bộ đồ hay mặc nhất, rồi xỏ giày cao gót. Trước đây, tôi chưa từng xem qua nhà mẫu, nhưng vì một mình đi thuê trọ bao năm nay, nên tôi biết rằng những người phụ nữ độc thân thường rất dễ bị giới môi giới nhà đất kỳ thị.

Có lẽ vừa qua giờ trưa, nên văn phòng khu nhà mẫu chẳng có lấy một bóng khách. Một anh chàng phụ trách ngồi trước chiếc bàn làm việc sang trọng tiếp đón tôi. Anh ta hỏi về nghề nghiệp của tôi và số tiền hiện có, tôi thành thật trả lời. Chẳng ngờ anh ta bỗng chốc trở nên thân thiện, hồn hởi, khiến tôi giật nảy mình. Trước kia khi đi thuê nhà, tôi chưa từng nhận được sự đãi ngộ như vậy. Không xem căn hộ thực, chỉ xem căn hộ mẫu liệu có biết rõ thực trạng thế nào không nhỉ? Tôi bán tín bán nghi, thật không ngờ căn hộ mẫu đẹp lung linh, làm tôi ưng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Đây là loại căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách chiếm số lượng nhiều nhất, diện tích chưa đến 70m2, nghe nói có một số khách hàng thích phòng khách rộng rãi hơn một chút, nên đã lấn sàn phòng khách, biến kết cấu thành một phòng khách, một phòng ngủ. Tôi không hiểu lắm nhưng vẫn giả vờ hỏi về độ dày của sàn nhà, nhân viên nghiệp vụ trả lời một cách tự hào: 18cm. Trở lại bàn tiếp khách, anh ta cho tôi xem một tấm bảng lớn ghi danh mục giá cả. Tầng trên cùng dán ba bông hoa có vẻ giống hoa hồng, còn tầng một và tầng hai mỗi tầng bốn bông. Mặc dù trên đường đến đây, tôi không thực sự có ý định mua nhà, nhưng sau khi xem xong căn hộ mẫu, và phát hiện ra căn

hộ hai phòng ngủ, một phòng khách quay mặt về hướng đông ở tầng ba có diện tích vừa phải, giá nhà có lẽ cũng nằm trong phạm vi mà tôi có thể gánh được, thế là tôi bèn nhờ nhân viên nghiệp vụ tính toán hộ mức vay lãi, càng lúc càng cảm thấy bản thân có đủ khả năng để mua. Tôi có giấu tâm trạng phân vân và rời đi, nói rằng cần phải suy nghĩ một đêm, hôm sau sẽ liên lạc lại với anh ta.

Trước nay tôi chưa từng nói với ai, thực ra tôi đã 31 tuổi, và có một khoản tiết kiệm 20 triệu yên. Tôi không hề ăn uống kham khổ để tiết kiệm tiền, thế nhưng một khi đã bắt đầu tiết kiệm, tôi liền cảm thấy đây là một chuyện thú vị, vài năm gần đây tôi đã tiết kiệm tiền một cách có ý thức hơn. Tôi làm việc tại một nhà máy sản xuất giấy lớn, mức lương và tiền thưởng không cao đến mức kỳ quặc, nhưng cũng cao hơn rất nhiều so với mức lương trung bình. Lại cộng với tính cách thực tế, nên từ khi còn rất ít tuổi tôi đã có ý thức về tiền bạc, thầm thoắt con số trong tài khoản ngân hàng đã đạt đến mức khác kinh ngạc.

Buổi tối hôm đó, tôi vuốt ve chú mèo, thật hiếm khi phải suy đi tính lại như thế này. Từ nhỏ tôi đã lớn lên trong một gia đình đơn thân, mẹ tôi là tình nhân của người ta, tôi là con riêng. Người bố xa lạ có lẽ cũng từng chu cấp tiền cho hai mẹ con tôi, nhưng từ bé tôi đã biết gia cảnh nhà mình khó khăn. Tôi rất muốn học đại học, vì thế càng phải nỗ lực chăm chỉ hơn gấp bội so với những bạn khác, và cuối cùng cũng được vào học trường dân lập Tokyo với tư cách là học sinh đặc biệt ưu tú^[35]. Mặc dù không phải nộp học phí, nhưng số tiền mẹ gửi cho tôi chỉ đủ đóng tiền thuê trọ hằng tháng, nên tôi bắt buộc phải đi làm thêm để trang trải sinh hoạt phí. Thế nhưng, tôi chưa từng ngưỡng mộ những người bạn học có gia cảnh sung túc, mà luôn cảm thấy tự hào về khả năng tự lập của bản thân.

Tôi biết rằng cuộc sống bần hàn khốn khổ trãm chiều, nên khi tìm việc đã đi khắp nơi tìm một công ty có mức lương cao, có kỳ nghỉ thai sản và có thể làm việc đến khi nghỉ hưu, và cuối cùng cũng cầu được ước thấy khi được một công ty như vậy tuyển vào làm việc. Vốn tưởng rằng có thể phụng dưỡng mẹ già, nhưng có lẽ mẹ cảm thấy đã hoàn thành nghĩa vụ dưỡng dục con gái rồi, nên khi hay tin tôi đã tìm được việc, bà liền lựa chọn về quê để dưỡng lão. Nhà bà ngoại là một gia đình lớn, mặc dù mẹ bảo chỉ định ăn nhở ở tạm, nhưng đến nay vẫn bình yên sống ở đó. Vì vậy, tôi có thể tự do sử dụng toàn bộ tiền lương.

Bạn bè thường chê giỗ tôi quá tiết kiệm, nhưng kỳ thực tôi sống rất thoải mái. Không biết là hạnh phúc hay bất hạnh nữa, nhưng tôi không biết uống rượu, nên gần như không bao giờ bỏ tiền ra đi nhậu, cũng chẳng có hứng thú quá lớn với quần áo, chỉ mua những mẫu cố định lúc đang giảm giá, đồ dùng hàng ngày cũng được mua hàng đồng từ trong siêu thị, điều duy nhất mà tôi tự cấm cản bản thân mình làm, đó là vào cửa hàng tiện lợi. Ngoài những việc đó ra, năm nào tôi cũng đi tắm suối nước nóng hoặc ra nước ngoài du lịch, và cũng dùng điện thoại di động. Tôi lựa chọn đi học những khóa học tài năng nghệ thuật vào ngày thứ tư có thể tan ca đúng giờ và ngày thứ sáu dễ có những cuộc hẹn, ngoài ra, chỉ cần bạn bè mời đi ăn hay hát karaoke, tôi đều không từ chối. Hàng tháng cố định gửi vào tài khoản tiết kiệm 100 ngàn yên, tiền thường cũng đem đi gửi, khi tích lũy được hơn 10 triệu yên, tôi đầu tư vào những dự án có độ rủi ro tương đối thấp. Đến một ngày, tổng số tiền tiết kiệm đã lên đến con số 20 triệu.

Nhà ở là khoản chi tiêu xa xỉ duy nhất của tôi. Nếu tính cả căn hộ chung cư cũ rích mà tôi từng ở hồi đại học thì tổng cộng tôi đã

chuyển nhà bốn lần. Tôi dùng khoản tiền thưởng đầu tiên sau khi đi làm để chuyển đến một căn hộ mà mình khao khát từ lâu, hai năm sau tôi lại chuyển đến một căn hộ có tầng gác mái, không gian cũng tương đối rộng rãi, và chung sống với bạn trai hai năm ở đó. Sau khi chia tay với bạn trai, tôi lại chuyển đến căn chung cư cao cấp có hai phòng ngủ ở ngay gần đường sắt tư nhân, ở cùng với hai cô bạn thân. Vốn định ở đó lâu dài, chẳng ngờ trước ngày ký tiếp hợp đồng tôi vô tình nhặt được một chú mèo, thế là lại chuyển đến căn hộ một phòng khách, một phòng ngủ đã khá cũ kỹ, không gian tương đối nhỏ, nhưng có thể nuôi được thú cưng này. Nghe tôi nói như vậy, có lẽ sẽ có người tưởng rằng tôi chuyển nhà rất suôn sẻ, nhưng thực ra mỗi lần giao dịch với bên môi giới nhà đất đều để lại trong tôi những ký ức không mấy vui vẻ. Tôi rõ ràng làm việc cho một công ty cực kỳ nổi tiếng, có một cuộc sống ổn định, nhưng lần nào cũng không được phê duyệt chỉ vì phải nhờ chồng của người bạn từ thời thơ ấu đứng ra làm người bảo lãnh. Không những vậy, bên môi giới còn nói với tôi, căn hộ đẹp như vậy cần phải lập tức quyết định ngay, điều này cũng khiến tôi cảm thấy không vui. Ban đầu, tôi dự định kết hôn và sống cùng với người bạn trai trước, kết quả là toàn bộ việc nhà đều đổ lên đầu tôi, anh ta còn chẳng trả lấy một xu tiền điện nước, tiền gas và tiền ăn. Đau khổ nhất là khi muốn ở một mình thì lại chẳng thể ở một mình. Khi đó tôi đã mơ hồ nhận thức được rằng mình không thích hợp với hôn nhân, và đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý sống độc thân cả đời, cũng vì vậy mà tôi lại càng tích cực tích cóp tiền bạc.

Lúc này, chuông cửa bỗng reo lên. Nhìn qua mắt thần trên cửa, tôi trông thấy lão chủ nhà sống dưới tầng một đang đứng trước cửa, bất đắc dĩ phải ra mở cửa.

“Tôi có thứ này có thể giúp mở cửa sổ dễ dàng, có thể làm phiền một chút không?” Tôi còn chưa kịp trả lời được hay không, lão ta đã thản nhiên bước thẳng vào trong, tự tiện đi ra ban công mở cửa sổ, rồi xịt chất lỏng gì đó giống dầu nhớt lên thanh trượt. Tôi chán chẳng buồn phàn nàn, ngược nhìn đóng đồ lót đang treo trên đầu lão chủ nhà.

“Cô thử mở xem, có phải rất轻松 rồi không?”

“Đúng vậy.”

Tôi chẳng hề muốn nói lời cảm ơn. Cho dù là chủ nhà trợ cũng không được tự tiện đi vào phòng khách (nhất là khách trợ nữ) chứ. Lại nhắc đến hồi tôi mới chuyển đến, vì lo rằng khách trợ trước có chìa khóa dự phòng nên đã nhờ chủ nhà đổi ổ khóa mới, nhưng lão ta chẳng buồn ngó ngàng tới, nói cái gì mà “người thuê nhà tôi đều là những người có quy củ, không phải lo”. Với những lão già như thế này, nói gì cũng chỉ phí lời. Sau khi chủ nhà rời đi, tôi thẫn thờ ngồi trên ghế sô pha. Vốn luôn tưởng rằng thuê nhà rất thoải mái, nếu không thích thì có thể chuyển đi bất cứ khi nào, nhưng tôi đã mệt mỏi rồi. Cho dù chủ nhà nhìn có vẻ thân thiện đến mấy đi chăng nữa, chỉ cần hai bên có một chút bất đồng trong sinh hoạt hằng ngày, thì ngay tức khắc thái độ sẽ thay đổi 180 độ. Chính xác là vậy, nếu như tôi là chủ của căn hộ cho thuê, tôi cũng sẽ theo dõi sát sao nhất cử nhất động của khách trợ. Và dù có chuyển đến đâu cũng sẽ gặp phải những hàng xóm xấu tính, có lẽ mọi người nghĩ rằng dù sao mình cũng chỉ là một khách qua đường, nên ở trong thang máy có ai đó cất lời chào hỏi, họ cũng giả như không thấy. Tất cả những điều đó khiến cho tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi và chán nản. Thế nhưng kể cả có mua nhà, tôi cũng không muốn nhờ chồng của bạn làm người bảo lãnh nữa. Mỗi một lần chuyển nhà, bạn tôi đều an ủi

không sao cả, nhưng tôi lại càng thấy áp lực hơn, huống hồ lần này không phải đi thuê nhà, mà là trở thành người bảo lãnh thế chấp nhà, chắc hẳn đối phương cũng không dám tùy tiện đồng ý đâu.

Tôi làm việc ở phòng lập kế hoạch phát triển các sản phẩm băng vệ sinh, nên đồng nghiệp hầu như toàn là nữ giới, thường ngày tôi cũng hay kể chuyện mua nhà với họ. Mọi người đều biết thuê nhà là một giải pháp khá hợp lý, nhưng thông thường tuổi đời càng nhiều, thì lại càng không thuê được những căn hộ tử tế. Vì vậy, tôi luôn mơ hồ cảm thấy, nếu như không kết hôn trước năm 40 tuổi thì cần phải tự mình mua nhà.

Tôi đặt chú mèo trên đùi sang một bên rồi đứng dậy, ra kiểm tra số tiền tiết kiệm không kỳ hạn và tiền tiết kiệm bưu chính dùng trong trường hợp khẩn cấp của mình.

Nửa năm sau, tôi tham gia buổi hội thảo đầu tiên trong khu chung cư mới. Đã lâu lăm rồi tâm trạng không hưng phấn như vậy. Mặc dù, đến tháng sau tôi mới có thể nhìn thấy căn hộ hoàn thiện, nhưng tâm trạng khi đó giống như việc dồn hết can đảm để tham gia trò nhảy cầu mạo hiểm vốn tưởng rằng sẽ vô cùng khủng khiếp, kết quả lại phát hiện ra nó cực kỳ sảng khoái và thú vị.

Tôi thầm quan sát những người sẽ ở cùng khu chung cư với mình trong tương lai. Số phụ nữ hơn 30 tuổi đến tham dự một mình nhiều hơn tôi tưởng tượng, ngoài ra, còn có những cặp vợ chồng mới cưới, những cặp vợ chồng lâu năm, cùng với khá nhiều gã trai độc thân. Ai nấy mặt mũi đều rạng rỡ.

Cuối cùng, tôi quyết định không xin vay nợ. Nửa năm trước, tôi gộp chung khoản tiền tiết kiệm có kỳ hạn và tiền tiết kiệm không thời hạn lại, thì thấy vừa đủ mua căn hộ kia. Thực lòng mà nói, rút toàn bộ tiền tích lũy quả thực khiến người ta vô cùng bất an, nhưng cũng

còn nửa năm nữa mới đến thời hạn giao nhà (trong thời gian đó tôi sẽ được lĩnh tiền thưởng cuối năm). Trong khoảng thời gian này, tôi có đủ tự tin rằng mình sẽ tiết kiệm được 1 triệu yên, không cần lăn tăn đến những chi phí khi trả phòng như tiền tu bổ hay tiền thu v.v..

Tôi kể chuyện này với cô bạn của mình, cô ấy hết lời ngăn cản tôi, còn nói do thường ngày tôi quá tiết kiệm, nên mới đột nhiên quyết định làm một chuyên điên rồ như thế này. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, sở dĩ mình cứ ngốc nghếch tích cóp tiền bạc như vậy, chính là vì hy vọng nếu chẳng may gặp tình huống khẩn cấp thì sẽ không phải bó tay chịu trận. Đối với tôi mà nói, hiện tại chính là “tình huống khẩn cấp”. Chỉ cần có được một chốn ở, thì những chuyện khác đều dễ dàng giải quyết. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi nảy ra một suy nghĩ lạc quan. Một khi đã quyết định dùng tiền mặt chứ không phải dùng khoản vay để mua nhà, thì bên nhà đất dường như cũng không xem xét hồ sơ chặt chẽ nữa, thủ tục cũng đơn giản đến mức khiến người ta cảm thấy hơi thất vọng, và lại càng không cần đến người bảo lãnh.

Tôi vừa nghe bản thuyết trình của đội ngũ quản lý chung cư và công ty lắp đặt, vừa tưởng tượng đến tòa lâu đài mới tinh của mình và chú mèo cưng. Hạnh phúc quá đỗi, tôi như sắp ngất đến nơi rồi.

Phần cuối buổi hội thảo là bỏ phiếu quyết định cán sự của ban quản lý. đương nhiên chẳng có ai dại gì mà tình nguyện, thế là mọi người đồng loạt đi về phía bục giảng của hội trường lớn để bốc thăm. 30 hộ phải chọn ra ba cán sự. Xác suất là 1/10. Thượng đế ơi! Cả đời con đều làm người lương thiện, cầu xin người, con không muốn chuốc lấy phiền phức. Tôi vừa lẩm bẩm, vừa mở lá phiếu được gấp hình tam giác, trong đó vẽ một vòng tròn màu đỏ to đùng.

Câu tôi buột miệng thốt ra không phải là “A... a”, mà là “mình biết ngay mà”. Sợi dây thừng trong trò nhảy cầu mạo hiểm đột nhiên đứt phứt, kẻ vừa chợt tỉnh cơn mê là tôi cùng với hai người phụ nữ mặt mày ủ rũ khác vò đầu bứt trán, hiển nhiên là chúng tôi đành phải bơi trong cái hồ mà mình vừa rơi tùm xuồng rồi.

Người trong cuộc

Tokyo vào một ngày hè oi bức. Đêm đã về khuya, sau khi trở về từ chỗ làm thêm và ngồi ăn mỳ lạnh cùng mọi người, tôi thấy trên chiếc tivi của tiệm mỳ đang chiếu một cảnh quay. Một chiếc máy bay đâm sầm vào tòa nhà chọc trời của New York, chỉ trong nháy mắt tòa nhà sụp đổ “như trong phim”. Tôi không có bạn bè ở bên Mỹ, lại càng không có bất kỳ dây mơ rễ má gì với Afghanistan. Thế nhưng, tôi lại có một cảm giác khác lạ như đã từng thân thuộc, cả một tuần sau đó ăn không ngon ngủ không yên, còn xin nghỉ phép với lý do bị cảm.

“Đạo này trông cô hình như không được khỏe lắm.” Trưởng nhà hàng cất lời hỏi khi tôi đang lau cốc trong quầy bar, trước khi nhà hàng mở cửa.

“Đâu có đâu.”

“Bản thân cô không thấy thế à? Rốt cuộc cô định chuẩn bị làm vỡ mấy cái cốc đây?”

“Xin lỗi, xin hãy trừ vào lương của tôi nhé.”

Trưởng nhà hàng không phải là ông chủ, mà cũng là người làm thuê. Anh ta bằng tuổi tôi, năm nay 31 tuổi. Anh ta nở một nụ cười

thân thiện “không mang tính chất nghề nghiệp”, nhẹ nhàng vỗ vào đầu tôi.

“Không phải tôi muốn nói đến cái đó, tôi chỉ đang lo cho cô. Hôm nay tan ca có muốn đi ăn cùng tôi không?”

“Ồ, gần đây tôi toàn ngủ không đủ giấc...”

Lúc này, những nhân viên vừa học vừa làm bước ra từ phòng thay đồ, ai nấy đều cười cười nói nói. Cuộc chuyện của chúng tôi cũng dừng lại tại đây, tôi khẽ thở phào một tiếng. Bốn năm trước, khi vào đây, tôi và trưởng nhà hàng bắt đầu qua lại với nhau, cái gọi là “qua lại” thực ra chỉ là quan hệ đối tác làm việc lý tưởng, một đối tượng bàn bạc, và cũng là một người bạn có thể thoải mái đi nhậu, giữa đôi bên không hề có chút tình cảm khác lạ nào, nhưng tôi cũng không hiểu vì sao khi không phải tiếp tục nói chuyện với anh ta về vấn đề này, tôi lại thở phào nhẹ nhõm.

Nơi tôi làm thêm là một nhà hàng nằm ở góc khu thương mại - đây là cách nói tương đối dễ nghe, thực ra cái nhà hàng chủ yếu nhắm đến dân văn phòng và công sở trẻ này có diện tích rất rộng, nói một cách chính xác, chỉ có thể được tính là một tửu quán mang phong cách của một quán bar. Tôi phụ trách pha chế đồ uống ở quầy bar. Từ sau khi tốt nghiệp đại học, tôi không vào công ty nào làm việc mà theo đuổi nghề nghiệp tự do, đổi việc liên tục, sau đó vào nhà hàng này làm nhân viên phục vụ. Ngày đầu tiên đi làm, đúng lúc một trong hai nhân viên pha chế rượu xin nghỉ bệnh, mọi người đang đau đớn không biết làm sao, tôi đã chủ động đề nghị “Tôi biết pha những loại cocktail đơn giản”, thế là tôi bắt đầu với cuộc sống làm nhân viên pha chế rượu. Bốn năm trước khi đang học đại học, tôi từng làm thêm ở một quán bar-cà phê hướng đến đối tượng thanh niên, và có chơi với nhân viên pha chế rượu ở đó,

anh ấy đã dạy cho tôi cách pha chế rất nhiều loại rượu. Tôi thích uống rượu, và cũng cảm thấy việc pha chế rất thú vị, nhưng xét cho cùng vẫn là một kẻ ngoại đạo, dù sau này có theo đuổi nghề nghiệp tự do, nhưng trước nay tôi cũng chưa từng nói với ai về chuyện này.

Chuỗi nhà hàng này đến bảy rưỡi tối đã kín chỗ, đồ ăn và rượu đều không tệ, giá cả hợp lý, nội thất trang hoàng bên trong cũng rất đẹp. Những khách hàng hơn 20 và ngoài 30 tuổi có thể ăn uống một cách thoải mái, doanh thu mỗi ngày cũng tương đối khả quan. Có rất ít người gọi những loại cocktail không có trong thực đơn đồ uống. Tôi lặng lẽ đổ một lượng lớn bia tươi, pha chế GinFizz và Moscow Mule. Từ lúc mở hàng cho đến lúc đóng cửa sẽ có không ngót khách gọi rượu, công việc này dường như rất thích hợp với tôi. Khi làm việc, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, tay và cơ thể cứ tự động hoạt động, trong khi miệng lại đang trò chuyện với những vị khách ngồi phía trước quầy bar nhỏ cũng rất thú vị.

Còn 30 phút nữa là đến thời gian gọi món cuối cùng, tôi vô tình ngược lên, phát hiện ra một vị khách quen thuộc đang ngồi xuống trước mặt.

“Xin chào, lâu rồi không gặp.”

“Ừm, dạo này tôi cũng tương đối bận. Hôm nay vừa hay được tan làm sớm một chút, muốn đến uống một ly cocktail do cô pha rồi về nhà đây.”

Vị khách ngoài 50 ăn vận vô cùng đĩnh đạc, khoảng từ một năm trước đã bắt đầu đến đây. Tôi tưởng rằng những người đàn ông trưởng thành sẽ thích đến những quán bar nho nhã, nên ban đầu cũng có chút khó hiểu. Nghe ông ấy nói thích uống cocktail do tôi pha, tôi còn tưởng ông ấy đang để ý đến mình, thế nhưng lần nào ông ấy cũng chỉ uống 1-2 ly rồi đứng dậy ra về, không hề có ý

đồ xấu gì với tôi, mà thậm chí còn chẳng thèm hỏi tên tôi là gì. Đúng thật là một ông chú kỳ lạ.

“Sao cô trông không có tinh thần gì vậy, bị cảm rồi sao?”

Ngay cả khách cũng nói như vậy, tôi đành phải thừa nhận:

“Vâng, tâm trạng của tôi đang đi xuống một chút.”

“Đúng vậy, khắp nơi trên thế giới này đều có những chuyện khiến cho tâm trạng con người ta đi xuống, nhưng khi uống rượu cô pha, tôi cảm thấy phấn chấn hơn hẳn.”

Câu nói này mặc dù sến sẩm, nhưng khi được phát ra từ miệng ông ấy, tôi lại tự nhiên đón nhận, cảm thấy vừa vui vẻ vừa hơi ngại ngùng.

Buổi tối hôm đó sau khi đóng cửa, lâu lăm rồi ông chủ mới lại đến chỉ bảo, dạy dỗ nhân viên, khiến cho tôi không bắt kịp chuyến tàu cuối cùng. Tôi là một người làm thêm, nhưng mức lương theo giờ cao gấp đôi so với những học sinh vừa học vừa làm khác, vì vậy ông chủ vẫn thường coi tôi như là một nhân viên chính thức. Có điều, nhân viên chính thức bắt taxi về nhà có thể được quyết toán hóa đơn, còn tôi không được nhận đãi ngộ như vậy. Làm việc ở đây thi thoảng sẽ gặp phải tình huống này, tôi bèn nhờ trưởng nhà hàng đưa về, vì anh ta cũng sống ở ngay cạnh tuyến đường sắt tư nhân giống như tôi. Trên xe taxi, anh ta vẫn liên thoáng như mọi ngày. Hôm đó, ngay từ sáng sớm cơ thể tôi đã không được khỏe cho lắm, ngồi trong xe taxi cảm thấy hơi khó chịu.

“Sao thế? Trong người không khỏe à?”

Tôi cố gắng che giấu, nhưng rõ ràng là vô tác dụng.

“Thật ra là tôi muốn đi vệ sinh.”

“Cô nói gì cơ? Muốn đi nặng à?”

“Xin anh đừng có nói toạc ra như thế được không?”

“Còn năm phút nữa là đến nhà tôi rồi, cô có nhịn được không?”

Tình huống khẩn cấp, tôi đã không còn giữ được thể diện nữa rồi, chỉ có thể nghiến răng gật đầu. Taxi dừng trước cửa căn chung cư của anh ta, tôi cố kìm cơn đau bụng choáng váng, xộc vào nhà, rồi chạy thẳng đến phòng vệ sinh mà không kịp cởi áo khoác. Sau khi trút hết mọi thứ trong bụng, tôi mới bắt đầu cảm thấy ngại ngùng. Mặc dù chúng tôi thường xuyên uống rượu cùng nhau, nhưng chạy đến nhà một người đàn ông độc thân để mượn phòng vệ sinh thì quả là mất mặt. Tôi lập cập đi vào phòng khách, còn anh ta thì đang đun nước trong bếp.

“Sao rồi? Bụng có còn đau nữa không?”

“... Đã ổn hơn nhiều rồi. Thật sự rất xin lỗi!”

“Thời tiết đột nhiên trở lạnh, có thể cô bị cảm lạnh rồi. Tôi có pha trà chanh nóng, cô uống xong thì nằm nghỉ một chút nhé!” Trong phòng không có ghế sô pha, anh ta vừa nói vừa chỉ về phía giường.

Tôi do dự một lúc, anh ta bật cười một cách bất lực.

“Liệu có ai muốn âm mưu đen tối với một người phụ nữ đang đau bụng cơ chứ? Tôi ra cửa hàng tiện lợi, cô có thể xem tivi hoặc đọc tạp chí.”

Quả nhiên anh ta rất tâm lý. Tôi cởi bỏ áo khoác rồi ngồi lên giường, tắt chiếc tivi anh ta vừa bật cho tôi xem. Từ năm 18 tuổi tôi bắt đầu ở một mình, trong nhà mãi không có tivi, và cũng chẳng đặt báo giấy. Bởi lẽ chẳng may nhìn thấy những thứ mà mình không muốn thì sẽ lại đau khổ tột cùng. Chính vì vậy mà tôi đã từng bị coi là “thánh nhân”, rồi bị bạn trai ruồng bỏ.

Bụng vẫn âm ỉ đau, nhưng bụng dạ của tôi trước giờ vẫn khá yếu, nên cũng quen với tình trạng này rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ không sao. Sau khi nằm xuống, bỗng cảm thấy thoải mái vô cùng. Tôi biết dạo gần đây tình trạng sức khỏe quả thực không được tốt cho lắm, lẽ nào vì tôi đã không còn trẻ nữa? Nếu như bây giờ nhắm mắt, có lẽ sẽ rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tôi bèn xem qua những cuốn tạp chí và sách trên tủ đầu giường. Tuần san, tạp chí manga, sách thư viện... chẳng có thứ gì khiến tôi hứng thú cả, thế nhưng một lần nữa, tôi lại nhìn thấy ở phía dưới cùng của đống tạp chí... Tôi từng đọc quảng cáo trên tàu điện, nên biết cuốn tuần san nhiếp ảnh này sắp sửa ngừng xuất bản, đó là kỳ cuối cùng của tuần san này. Không được xem. Tôi đặt cuốn tạp chí về chỗ cũ, tự nhủ với mình phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng đôi tay run rẩy vẫn ngoan cố giở cuốn tạp chí kia ra.

Ngay trang đầu tiên có một bức ảnh - chụp hiện trường tai nạn máy bay - mà hồi cấp ba tôi đã xem vô số lần, và lần nào cũng khiến tôi nôn ọe và đau quặn bụng. Dưới vũng bùn xuất hiện gót chân của một người, dường như là chân của búp bê đồ chơi. Vô số đồ đạc vương vãi khắp nơi, còn có cả những mảnh thi thể mắc trên cành cây.

“Này, cô thực sự không khỏe sao? Để tôi gọi xe cứu thương!”
Vừa trở về từ cửa hàng tiện lợi, anh ta đã mở miệng hỏi như vậy.

Tôi đang nằm bẹt trên giường, cố gắng kiềm chế từng cơn run rẩy, khó khăn lắm mới lí nhí được một câu: “Không sao”.

Mùa hè năm đó, một nữ sinh trong lớp đã đáp chuyến bay định mệnh kia. Dù tôi và cô ấy không thân, nhưng cả ngày tôi cứ ôm lấy

chiếc tivi ở quê, xem như điên dại tin tức thời sự và các chương trình bình luận liên quan đến thảm kịch đó. Sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc, trên chõ ngòi của cô ấy đặt đầy những bó hoa, hiệu trưởng và cô chủ nhiệm yêu cầu chúng tôi sống thật tốt thay cho cả phần của cô ấy, tất cả nữ sinh trong lớp đều khóc, riêng tôi lại chẳng thể khóc được. Tôi đã mua tất cả những cuốn sách và tạp chí xuất bản có liên quan đến sự kiện tai nạn đó rồi cắm đầu vào đọc. Bố mẹ lo lắng vì thấy tôi ngày càng tiêu tụy, bèn lôi tôi đi khám. Mặc dù không liên quan gì đến bác sĩ, nhưng tôi vẫn lợi dụng cơ hội đó vứt sạch tất cả những tạp chí sách báo mà mình thu thập được rồi chuyên tâm vào học, hoàn toàn không nghĩ gì đến sự kiện kia nữa. Sau khi vào đại học, mỗi ngày của tôi đều trôi qua rất vui vẻ, nên tôi đã nhanh chóng quên thảm kịch hàng không kia lại phía sau. Tôi nhọc công tốn sức mãi mới có thể giải thích được những chuyện này cho anh ta.

“Trước nay cô chưa từng kể chuyện này cho người khác sao?”

Tôi gật gật đầu. Anh ta đặt tay lên đầu tôi, như đang an ủi một đứa nhóc.

“Thậm chí còn không dám kể với bạn trai cô sao?”

Tôi lại gật đầu. Chỉ cần có ai đó nhắc đến những chuyện như động đất, núi lửa phun trào hay những học sinh tiểu học bị sát hại bằng chất độc sarin trên tàu điện ngầm, tim tôi sẽ tự động cách tuyệt vời những âm thanh đó. Tôi sợ hãi khi phải biết những tin này, sợ bản thân mình sẽ giống như mùa hè hồi cáp ba đó, ép cái tôi mềm yếu của mình vào đường cùng lối tận, chẳng thể thoát ra.

Cánh tay tôi đang ôm choàng lấy cổ anh ta càng siết chặt lại. Anh ta cũng ôm chặt lấy tôi, vỗ về mái tóc tôi. Tôi cảm thấy lén giường với anh ta cũng không sao, nhưng anh ta lại không cởi bỏ

những chiếc cúc trên áo tôi. Lúc gần sáng, khi chúng tôi đang mơ màng buồn ngủ, đột nhiên anh ta nói:

“Không sao cả, cô không phải là người trong cuộc nên không cần phải hiểu được tâm trạng của họ. Chỉ cần một ngày nào đó khi bản thân gặp phải tình huống như vậy thì cố gắng hết sức là được.”

Đầu óc tôi mụ mị, cố suy nghĩ về ý nghĩa nằm trong câu nói này của anh ta, nhưng chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ nặng trĩu.

Tuần sau, ông chủ khách quen kỳ lạ kia lại đến, vừa trông thấy tôi ông ấy đã nở một nụ cười.

“Trông tâm trạng cô có vẻ tốt hơn nhiều rồi.”

“Vâng, tôi đã gặp được một vài chuyện tốt.”

“Đúng vậy, cứ sống rồi sẽ có chuyện tốt cả thôi.”

“Tôi vừa pha một loại cocktail hàng độc, ông có muốn thử một chút không?”

Ông khách nói một cách sảng sỡ: “Chắc chắn tôi phải thử rồi.” Ông ấy thích những loại cocktail được pha từ rượu Vodka, vì vậy tôi cho thêm một chút bột matcha vào loại rượu mùi hương dừa và chanh. Nếu như ông ấy ghét vị ngọt thì thảm rồi. Không biết ông ấy thấy hương vị thế nào.

“Ừm... Một hương vị khiến cho người ta cảm thấy an tâm.”

A, tốt quá rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng ngờ ông ấy bỗng nhiên nói: “Tôi dự định sau khi nghỉ hưu sẽ mở một quán rượu, không biết cô có đồng ý đến làm ở chỗ tôi không?”

Ông ấy đưa danh thiếp với một vẻ nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi. Do quá đỗi bất ngờ, nên nhất thời tôi không biết trả lời ra sao.

“Dù sao đó cũng là chuyện của hai năm nữa. Tôi đã tìm được một cao thủ, cô nên bắt đầu với vai trò là một người học việc.”

“Tại sao lại tìm tôi?” Khó khăn lắm tôi mới thốt ra được câu này. Về cơ bản, tôi vẫn chưa thể được coi là một nhân viên pha chế rượu.

“Tư thế của cô rất đẹp, khi lắc chai dùng lực cũng rất tốt và vừa phải. Cốt yếu nhất là cô rất biết chừng mực, biết cách làm thế nào để giữ khoảng cách với khách hàng mà không đánh mất sự thân thiện.”

Ông ấy ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

“Nhìn qua thì trông cô có vẻ lạnh nhạt, nhưng thực chất lại rất thân thiện, và cũng rất kiên cường.”

Nếu là trước kia thì chắc chắn tôi sẽ nói “không có chuyện đó đâu”, bất kể tôi có thật sự thân thiện, kiên cường hay không. Nhưng tôi có một dự cảm rằng: cuối cùng tôi đã trở thành người trong cuộc của chính cuộc đời mình.

Ngưu Lang

Có nằm mơ tôi cũng không ngờ mình lại nghiện đến câu lạc bộ Ngưu Lang^[36]. Mặc dù tôi không đến nỗi ngu ngốc mỗi tháng tiêu tốn cả triệu yên, nhưng vài tháng gần đây hầu như tuần nào tôi cũng tới đó “điểm danh” một hai lần, nên cũng có thể coi là nghiện rồi.

Ban đầu là vì một cuộc phỏng vấn trong công việc, nhà văn do tôi phụ trách nói muốn thử đến câu lạc bộ Ngưu Lang xem thế nào. Nếu là bạn bè mời riêng, e rằng tôi sẽ từ chối, sự nhút nhát có lẽ sẽ chiến thắng sự tò mò. Tôi làm việc trong một nhà xuất bản lớn, tuy công việc không nhiều như hồi hơn 20 tuổi, nhưng cũng vẫn rất bận, nếu có thời gian đến câu lạc bộ Ngưu Lang thì tôi thà ở nhà đọc sách hoặc ngủ nướng còn hơn. Tôi hỏi thăm người bên tạp chí tuần san xem câu lạc bộ nào phù hợp với những người mới đến lần đầu, sau đó cùng với nữ nhà văn kia tim đập chân run đi thử một chuyến. Nhà hàng này đem những tấm ảnh uốn éo tạo dáng của các anh chàng Ngưu Lang dán khắp lối di nhỏ, đèn chiếu trang hoàng nhấp nháy bên trong vừa không cách điệu vừa lỗi thời, nhưng không gian thì lại vô cùng rộng rãi. Trước nay, tôi vốn quen đến những quán bar văn nghệ với chỗ ngồi được ngăn cách hợp lý, có biếu diễn nhạc sống để tiếp đón những nhà văn nam, nên cảm thấy rất ngạc nhiên với cách sắp xếp, bố trí của nhà hàng này. Khi bị một đám Ngưu

Lang từ thanh niên cho đến trung tuổi với đủ loại khuôn mặt vây kín xung quanh, nữ nhà văn độc thân tuổi ngoại tứ tuần lộ ra vẻ hào hứng mà tôi chưa từng được thấy. Tôi lo nơm nớp, nên chẳng thấy vui vẻ gì. Đám Ngưu Lang kia nhét cho tôi cả đống danh thiếp viết số điện thoại, khen ngợi mái tóc và trang phục của tôi, ẽm ở đeo bám hỏi han số điện thoại, nhưng tôi hoàn toàn không có ý định tiết lộ cho họ biết. Họ hỏi nhóm máu và cung hoàng đạo của tôi, còn hỏi “đằng ấy nghĩ tôi bao nhiêu tuổi”, tôi không kìm được nói: “Đây đâu phải là đang kết bạn, chẳng lẽ không nghĩ ra được chủ đề nào khác hay hơn sao?”

Thế nhưng giờ đây, mỗi ngày tôi đều ngóng chờ điện thoại của Akatsuki. Tên cậu ấy còn có một cách đọc khác là “Akira”. Năm 18 tuổi, cậu ấy từ nông thôn lên đây làm Ngưu Lang, vẻ ngoài, họ tên và sự từng trải trong cuộc đời đều hoàn toàn đúng chất của một Ngưu Lang. Hôm nay, khó khăn lắm mới nhận được cuộc gọi của cậu ấy, thì lại vào đúng lúc tôi đang ăn nên không thể nhấc máy, lát sau tôi nghe thấy giọng nói rất lịch sự của cậu ấy trong hộp thư thoại: “Hình như cô đang bận, xin hãy bảo trọng nhé. Ngày mai tôi sẽ gọi lại cho cô.” Tôi liền lưu tin nhắn lại, muốn buổi tối nghe lại một lần nữa trước khi đi ngủ. Cuộc hẹn ăn cơm cùng nhà văn được chuyển sang địa điểm khác, mãi đến hơn 12 giờ mới kết thúc, tôi mệt mỏi ngồi lên taxi về nhà. Giữa đường điện thoại đổ chuông, tôi những tưởng là Akatsuki nên vội vàng bắt máy, ngờ đâu là bạn trai tôi.

“Em đang ở đâu thế? Anh đang rảnh đây, có muốn đi uống rượu không? Hoặc đến nhà em cũng được.”

“Em đang trên đường về nhà. Xin lỗi anh, lúc nãy vừa mời khách đi ăn, em mệt chết đi được, để hôm khác nhé!” Nói xong, không đợi

anh ấy trả lời, tôi đã nhấn “tít” một tiếng cúp máy.

Anh ấy vẫn ích kỷ như xưa. Nếu như là ngày trước, tôi sẽ không do dự bảo tài xế quay xe lại, hoặc vội vã trở về nhà dọn dẹp đồ đạc để đón tiếp anh ấy. Cảm ơn nhé Akatsuki! Tôi ngả người ra ghế tựa, thở dài một tiếng nặng nề. Sáu năm trước, vì liên quan đến công việc nên tôi quen biết anh - khi đó đang công tác tại một tòa báo. Mặc dù chúng tôi đang qua lại với nhau, nhưng anh ấy và vợ vẫn chưa ly hôn, mới chỉ ly thân mà thôi. Chúng tôi đều rất bận rộn, có khi cả hai tháng trời cũng không có thời gian gặp nhau. Từ tận đáy lòng mình tôi thích anh ấy, thậm chí không hiểu tại sao mình lại thích một người đàn ông nhu nhược, chẳng thể dứt khoát như vậy. Dù có mệt đến mấy, chỉ cần anh ấy có thời gian là tôi lại điều chỉnh lại lịch làm việc, nghỉ ngơi của mình, kể cả không ngủ cũng phải đi gặp anh ấy cho bằng được. Dù là trò chuyện tâm sự hay quan hệ thể xác, tôi và người tình hơn ba tuổi này đều rất hiểu nhau, anh ấy cũng cảm thấy thoải mái, tự tại nhất khi được ở bên tôi. Tôi vẫn luôn mong đợi một ngày nào đó có thể kết hôn với anh ấy, nhưng từ khi quen biết chàng Ngưu Lang Akatsuki, tôi dần mệt mỏi với mối tình này.

Vào ngày sinh nhật của tôi ba tháng trước, anh ấy hứa rằng dù muộn thế nào cũng sẽ gặp mặt, kết quả đến phút chót anh ấy lại bảo bận việc nên chẳng thể đến được, báo hại tôi đợi chờ mòn mỏi. Ăn diện đẹp đẽ ngồi trong nhà hàng, tôi chẳng tài nào dập tắt được lửa giận đang hừng hực trong lòng, đành bất lực cúp điện thoại. Có điều, cứ như vậy mà về nhà ngủ luôn thì sẽ không tốt cho tiêu hóa. Tôi có thể đến quán quen mà vẫn thường ngồi uống rượu một mình, song chẳng thể lén dây cót tinh thần. Khi đợi anh ấy tôi đã nốc không ít rượu, bèn mượn hơi men gọi điện đến nhà hàng Ngưu Lang kia, tìm anh chàng Ngưu Lang trẻ tuổi - người ngồi bên

cạnh tôi trong lần đầu tiên đến đó, chẳng buồn đếm xỉa gì đến những huyên náo xung quanh mà chỉ lặng lẽ ăn bánh quy. Không ngờ, chưa đầy 20 phút sau, cậu ấy đã có mặt. Cậu ấy nói rất vui khi nhận được điện thoại của tôi, dù không đến nhà hàng của cậu ấy cũng không sao. Nhưng nghe cậu ấy nói vậy, tôi lại thấy ngại ngùng, thế là cuối cùng vẫn đi cùng cậu ấy đến nhà hàng Ngưu Lang kia.

Sau đó, ngày nào Akatsuki cũng gọi điện cho tôi, nhưng không lần nào quá hai phút. Nghĩ đến việc cậu ấy chỉ đang bận làm ăn, tâm trạng của tôi cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Hết tan làm sớm một chút, tôi lại đến nhà hàng Ngưu Lang rồi chỉ đích danh cậu ấy. Trừ phi quá mệt, bằng không tôi đều đợi đến lúc cậu ấy tan làm, đưa cậu ấy đi ăn ở những nhà hàng mở cửa đến tận khuya. Nghe Akatsuki nói, lương mỗi ngày của họ chỉ được vài ngàn yên, nếu như không có hoa hồng từ việc chỉ tên hoặc dẫn khách vào, thì căn bản chẳng đủ sống. Ngoài việc đến muộn ra, nếu như cuối tuần mà không có khách nào chỉ tên cũng sẽ bị phạt tiền. Tôi liền cảm khái: “Thì ra là vậy.” Nếu một bà cô giàu có nghe được những lời này, chắc chắn sẽ tự nguyện trở thành người chu cấp cho cậu ấy. Sau khi hiểu rõ chế độ của nhà hàng Ngưu Lang, tôi cũng quyết định sẽ dốc sức giúp đỡ Akatsuki. Khi chỉ có hai người, cậu ấy đều cầm tay tôi, nói những lời sến sẩm hoặc ôm tôi thật chặt. Còn khi ở trên xe taxi hay trên đường, cậu ấy sẽ trao cho tôi những nụ hôn lơ đãng, tất cả những chuyện này chỉ có tình nhân mới làm. Một điều không thể ngờ là, cứ nghĩ đây chỉ là một cuộc tình hờ, không cần phải chịu trách nhiệm gì, tôi lại càng say đắm hơn so với khi ở bên cạnh bạn trai của mình.

“Tôi biết dân văn phòng rất vất vả, nhưng hình như cô ngày càng ra dáng một bà chị rồi đấy.”

Anh chàng Akatsuki kém tôi sáu tuổi đã từng đùa cợt như vậy. Cậu ấy nói với tôi, tuyệt đối không được nhả khói thuốc từ mũi, cho dù có chơi đùa cũng không được tự xưng là “đại gia”, mặc váy rõ ràng đáng yêu hơn hắn, và khi gặp cậu ấy xin hãy làm một cô gái bé nhỏ. Không hiểu sao mỗi lần nghe cậu ấy nói vậy, tôi đều ngoan ngoãn nghe theo. Dù mới 31 tuổi, nhưng dường như tôi đã vứt bỏ phần nữ tính trong con người mình từ rất lâu. Vì thấy xử lý đám lông chân thật phiền phức, cho nên tôi quyết định suốt ngày mặc quần dài. Từ hôm Akatsuki khen đôi chân của tôi rất đẹp, tôi cố gắng mặc quần tất mỏng, và cũng tranh thủ thời gian rảnh đến tiệm salon làm đẹp mà trước kia tôi đã mua voucher nhưng do quá bận nên vẫn chưa có lúc nào đi được. Đồng nghiệp trong công ty đều nói tôi bỗng nhiên trở nên xinh đẹp hơn, chắc chắn có điều huyền bí gì trong đó, nhưng tôi không thể nói với họ đó là nhờ công của Ngưu Lang, chỉ cười xòa cho xong. Bạn trai thấy tôi không gọi điện nheo nhéo cho anh ấy như trước nữa, thi thoảng gặp mặt lại dịu dàng hơn, cũng bảo với tôi: “Trông em cứ như là thay da đổi thịt, bỗng dung nő tính hơn nhiều.”

Mấy hôm sau, tập bản thảo vốn tưởng phải đợi đến tối mới gửi tới, thì buổi chiều đã nhận được rồi, vì vậy tôi về sớm hơn, và đến “điểm danh” ở nhà hàng của Akatsuki. Cậu ấy không phải dạng “hot” trong nhà hàng, nhưng ngoài tôi ra, cũng có những khách quen khác, nên thi thoảng sẽ chuyển đến chỗ họ. Nhân lúc Akatsuki không có ở đó, những Ngưu Lang khác liền xán đến. Nghe một chàng thanh niên đẹp trai tú hỏi: “Tôi có thể uống bia không”, “Tôi có thể gọi đồ nhắm không?” cảm giác cũng không tệ chút nào. Đương nhiên, tít cả những thứ đó đều do tôi thanh toán, mỗi hóa

đơn chỉ khoảng trên dưới 50.000 yên, tôi nghĩ họ có ý khống chế ở mức này, nhưng trước nay vẫn chưa kiểm chứng được. Khi tôi 30 tuổi, thu nhập hàng năm đã hơn một triệu yên, rất nhiều người đàn ông còn kiếm được ít hơn tôi mà còn phải nuôi cả gia đình, còn tôi mỗi tháng chỉ tiêu khoảng 200.000 yên ở câu lạc bộ Ngưu Lang cũng chẳng có gì quá đáng. Nếu làm vậy có thể đổi lại sự bình yên trong tâm hồn, thì cũng hợp lý. Huống hò, tôi cũng lờ mờ nhận ra chỉ sau khoảng một năm thôi, tôi sẽ lại chán ngấy chỗ này.

Ngày hôm đó sau khi Akatsuki tan làm, nhà hàng quen thuộc kia của tôi đông như trẩy hội, nhất thời không biết phải đi đâu. Không muốn đến những nơi có thể chạm mặt những nhân sỹ có liên quan đến công việc của mình, tôi trầm tư bước trên con đường khuya. Akatsuki bỗng nhiên nói muốn đến nhà tôi, tôi nghĩ ngại một chút rồi gật đầu đồng ý. Tôi bảo trong nhà không có thứ gì ăn được cả, cậu ấy thản nhiên nói có thể đến cửa hàng tiện lợi mua bánh bao nhân thịt. Thế là chúng tôi bắt taxi về đến gần nhà, khi mua xong đồ ăn thức uống và bước ra ngoài cửa hàng tiện lợi, Akatsuki lấy một chiếc bánh bao từ trong túi ra nói: “Chúng ta vừa đi vừa ăn.”

“Trông chẳng có phép tắc gì cả, về nhà rồi ăn nhé!”

“Món này phải tranh thủ ăn lúc còn nóng, dưới trời lạnh.” Cậu ấy chẳng buồn để tâm, đưa bánh bao cho tôi.

“Cậu đúng là thanh niên.” Tôi cười nhăn nhó rồi cắn một miếng, chẳng ngờ lại ngon quá sức tưởng tượng, như thể được trở về với những năm tháng học sinh, tâm hồn bỗng nhảy nhót, tươi vui. Mặc dù không liên quan gì đến chuyện này, nhưng buổi tối hôm đó tôi đã lên giường với cậu ấy. Akatsuki vẫn còn trẻ, nhưng xét cho cùng cũng là một người đàn ông đã bươn trải nhiều năm ở phường mua thanh bán sắc. Vì đã lâu không lên giường với bạn trai, nên tôi căng

thẳng tột độ, nhưng bằng sự dẫu dắt của Akatsuki, chẳng mấy chốc tôi đã chìm vào cõi bồng lai ngây ngất, cảm thấy kinh ngạc khi mình lại phát ra những thanh âm rên rỉ. Còn Akatsuki thì như một cậu bé đang nâng niu món đồ chơi mới, khám phá hết lần này đến lần khác.

Khoảnh khắc ban mai, khi chúng tôi nằm kề bên nhau thân xác rã rời, thì đột nhiên vọng lại tiếng mở cửa cột kẹt. Akatsuki cảnh giác hơn tôi, không tránh khỏi cuống quýt. Tôi níu cậu ấy lại, khoác váy ngủ rồi bước ra ngoài phòng. Tôi sớm đã có dự cảm này, nên đã cài chốt an toàn từ hôm qua. Tôi mở hé cửa, trông thấy khuôn mặt của bạn trai. Khi ánh mắt hai bên chạm nhau, tôi chỉ chỉ vào đôi giày da của Akatsuki, anh ấy không giấu nổi sự kinh ngạc, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu, quay người rời đi.

“Đợi một chút!” Tôi gọi anh ấy lại, “trả lại em chìa khóa dự phòng, bỏ vào hòm thư nhé.” Nói xong, tôi đóng sập cửa, mạnh tay khóa trái, cố ý để người bạn trai đang đứng bên ngoài nghe được.

Sau khi xảy ra chuyện này, thái độ của bạn trai và Akatsuki đối với tôi vẫn bình thường. Bạn trai đã trả lại chìa khóa cho tôi, nhưng hắn có thời gian là anh ấy lại gọi cho tôi, Akatsuki thì ngày nào cũng gọi đến hỏi khi nào có thể gặp mặt, hoặc nói những câu đại loại như không được gặp tôi thì cảm thấy rất cô đơn. Thế nhưng, cả hai đều không còn khiến tôi cảm thấy vui vẻ như trước kia nữa, thậm chí tôi còn thấy hơi bức bối. Sự phẫn nộ của tôi không phải dành cho bạn trai, cũng không phải dành cho Akatsuki, mà đúng hơn là cho chính mình. Rốt cuộc tôi đang làm gì vậy? Rốt cuộc tôi đang muốn làm gì?

Khi kết thúc buổi họp bên studio thiết kế và chuẩn bị trở về công ty, tôi tình cờ trông thấy trung tâm dịch vụ của một hãng điện thoại,

liền bước vào mua một chiếc điện thoại mới. Sau đó, tôi tháo bỏ pin của chiếc điện thoại đã sử dụng lâu năm, trong đó có lưu số của bạn trai, Akatsuki, bạn bè và cả những đối tác trong công việc, rồi vứt vào thùng rác cạnh ga tàu. Tôi chẳng chút thương xót chiếc điện thoại, chỉ thầm nghĩ sau khi trở về công ty sẽ phải liên lạc với vài người bạn quan trọng, bảo với họ tôi vừa mất di động. Tôi bỗng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, không bước lên thang cuốn mà men theo cầu thang bộ, chạy về hướng nhà ga tuyến Yamashita.

Nhà tắm công cộng

Từ ngày bỏ việc đến nay đã được một năm. Khi cái ngân hàng hạng trung mà tôi làm việc sau khi tốt nghiệp đại học kia bị một ngân hàng lớn sáp nhập, tôi đã chủ động nộp đơn xin từ chức, sau đó ở nhà ăn không ngói rồi. Cứ tưởng rằng một năm không đi làm thì sẽ đứng ngồi không yên, nào ngờ đến nay tôi vẫn chẳng hề có ý định đi làm.

Không thể hiểu cái gì chứ? Thứ không thể hiểu nỗi chính là bản thân mình.

Tôi không phải là một kẻ cỗ quái, từ nhỏ không có điểm gì nỗi trội hơn người, cũng chẳng có khuyết điểm nào quá lớn; vừa không có sở thích và sở trường, tướng mạo cũng rất tầm thường. Tôi biết cách đối nhân xử thế, không đến nỗi bị người ta ghét, nhưng cũng không được nhiệt liệt chào đón. Từ khi tốt nghiệp một trường đại học liên thông bình thường, tôi chẳng tìm được công việc nào mà mình thích, nên để nhà trường giới thiệu vào làm việc ở ngân hàng. Mức lương không lý tưởng, cũng thường xuyên bị người khác sai vặt, nhưng tôi nghĩ đi làm chính là như vậy.

Việc tôi nộp đơn từ chức nhân lúc ngân hàng bị sáp nhập là thật, nhưng nguyên nhân thực sự lại bắt nguồn từ việc tắm giặt. Một hôm

tan làm, tôi về nhà trong tình trạng mệt đứt hơi, vậy mà phòng tắm giản dị lại đột nhiên không có nước nóng. Bồn rửa mặt và vòi nước trong phòng bếp cũng chung số phận, có lẽ bình nước nóng bị hỏng. Chuyện cỏn con này trở thành giọt nước làm tràn ly. Tôi thậm chí chẳng còn sức gọi điện đến công ty khí đốt nhờ họ sửa lại nữa, tất cả đều phiền chết đi được. Tối hôm đó, tôi cứ thế chui tọt vào trong chăn mà chẳng buồn tẩy trang, ngủ một mạch đến quá trưa ngày hôm sau mới tỉnh. Đó là lần đầu tiên tôi nghỉ làm không có lý do. Buổi chiều tôi lờ đờ bước xuống giường, mặc nguyên bộ đồ ngủ đi ra ngoài ban công, uống sữa dưới ánh mặt trời, và cảm thấy một vài thứ gì đó trong người giờ đã êm đềm biến mất.

Tôi muốn đến nhà tắm để tắm rửa cho sạch sẽ. Tôi biết gần đây có một cái, nhưng đây là lần đầu ghé vào. Quầy thu ngân đặt ở phía ngoài, nhưng cách bố trí bên trong nhà tắm này chẳng khác gì nhà tắm công cộng mà hồi nhỏ tôi đã từng đi, khi nhà tôi sửa chữa lại phòng tắm. Sàn gỗ và vách ngăn đã lỗi thời, trần nhà khá cao, tấm gương cáu bẩn chiếm trọn cả một mặt tường, và còn có những chiếc giỏ mây, cân điện tử hình tròn. Tôi căng thẳng rút bỏ quần áo, đi về phía bồn tắm, thấy mới hơn ba giờ nhưng trong nhà tắm đã có không ít người. Đương nhiên, đa số là các bậc lão niên, ngoài ra cũng có cả trẻ em, các bà mẹ, và những cô gái trẻ hơn tôi. Điều khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên không phải là nhà tắm dùng loại bồn rửa mặt màu vàng, mà cho đến giờ loại bồn tắm đó vẫn đang được sản xuất với số lượng lớn. Tôi duỗi chân duỗi tay, thả lỏng người trong bồn tắm lớn, trên tường không có hình núi Phú Sĩ, thay vào đó là một mảng gạch men phục chế lại tranh của Chagall^[37], kỹ thuật phục chế tệ đến mức khiến người ta cảm thấy nực cười. Tôi đứng

đỉnh tắm rửa và gội đầu, ai ngờ vì ngâm nước quá lâu mà hơi váng đầu. Tôi quần khăn tắm nằm trên dãy ghế dài trong phòng thay đồ.

Chẳng có người nào đến hỏi tôi “cô có ổn không”, có thể thấy người ta cho phép nằm nghỉ ở đây. Tôi lơ đãng nghe mấy bà cụ chuyện trò những chủ đề nhạt nhẽo, đợi khỏe hơn một chút thì dậy đi mua cà phê sữa đá, rồi làm khô tóc bằng loại máy sấy chụp lên đầu giống như trong những tiệm làm đẹp truyền thống, tranh thủ ngồi ghế mát xa một lúc.

Khi bước ra ngoài nhà tắm, mặt trời đã khuất núi từ lâu, tôi bỗng cảm thấy đói cồn cào. Tôi không trang điểm, cũng không mặc áo lót, ung dung bước vào một tiệm mỳ Soba bên vệ đường và gọi suất cơm sườn. Tôi chẳng để ý đến ánh nhìn của những người khác, đến bây giờ tôi mới phát hiện ra, hóa ra trước đây mình đã quá gò ép bản thân, quá cứng nhắc.

Ba tháng sau đó, tôi gần như ngủ nướng suốt ngày, như để bù đắp cho những giấc ngủ bị thiếu từ hồi cấp hai và cấp ba (lúc này tôi mới nhớ ra, hình như hồi học đại học liên thông tôi đã ngủ rất nhiều), cũng như những mất mát của việc phải miễn cưỡng dậy sớm đi làm trong mười năm sau khi vào ngân hàng. Tôi thường ngủ đến tận chiều mới buồn mò dậy, uể oải đến nhà tắm, trên đường về nhà sẽ tat vào đâu đó ăn những món nhiều calo mà trước kia từng cấm bản thân mình đụng đến như cơm tempura, sườn cà ri hoặc cơm bibimbap, rồi trở về nhà bật tivi, chưa đầy một tiếng sau cơn buồn ngủ sẽ lại kéo đến.

Bỗng nhiên một hôm, bạn trai gọi điện cho tôi, nói rằng anh ấy đang ở ngay gần đó, hỏi tôi có muốn ra ngoài không. Hai đứa đã mất liên lạc với nhau từ trước khi tôi từ chức, tôi tưởng rằng anh ấy đã bỏ rơi mình. Tôi chán nản đi đến quán rượu cạnh ga tàu, người

đàn ông đã từng là bạn trai của tôi, hoặc có thể nói là người mà tôi đã từng qua lại này vừa nhìn thấy tôi đã tỏ vẻ kỳ quặc, không hiểu là kinh ngạc, không vui hay thất vọng nữa. Nói tóm lại, chính là vẻ mặt đó.

“Em béo ra à?” Vừa mở miệng anh ấy đã hỏi thẳng như vậy.

Tôi không cảm thấy sốc vì câu nói này, đáp lại rằng: “Em tăng ba cân.” Tôi gọi nhân viên trong quán mang bia ra. Lâu lăm rồi không uống bia, từ đáy lòng tôi thầm kêu lên bia lạnh quá ngon, rồi nốc một hơi hết nửa cốc.

“Tuần trước anh nghe chị Noguchi nói em từ chức rồi.”

Tôi vừa gặm cánh gà, vừa cố nghĩ xem chị Noguchi mà anh ấy nói đến là ai, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Giờ hẵng ngày em làm gì?”

“Đến nhà tắm.”

“... Làm thuê sao?”

“Sao lại thế chứ? Em chỉ đi tắm thôi.”

Sau vài giây im lặng, anh ấy nhíu mày nói: “Em vẫn ổn chứ?”

“Ý anh nói về phương diện nào?”

“Phương diện kinh tế và công việc sắp tới, và còn cả dáng vẻ ăn mặc này nữa.”

So với anh ấy, một người vừa mới từ công ty đến, trên người vận nguyên bộ com lê, cà vạt chỉnh tề, thì nhìn tôi chỉ mặc áo T-shirt, quần thể thao và xỏ dép lê đi trong nhà thật lách thêch, nhưng tôi vẫn chưa phải lo lắng về tiền sinh hoạt. Trước kia tôi không có thời gian tiêu tiền, nên chỉ cần không phung phí thì số tiền tiết kiệm trước mắt cũng đủ cho tôi sống hai năm. Với lại, tôi cũng chẳng cần thiết phải trang điểm rạng rỡ xinh đẹp, vì vậy mới ăn mặc gọn nhẹ thế

này. Tôi định giải thích như vậy, nhưng vẫn kìm lại được. Có lẽ vì thấy tôi không nói gì, nên anh ấy bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Này, không phải là em muốn kết hôn với anh, để anh nuôi em đấy chứ?”

Lần này tới lượt tôi kinh ngạc. Khó khăn lắm tôi mới có được một cuộc sống thảnh thoảng, tôi hoàn toàn chưa nghĩ đến việc sẽ kết hôn.

“Em không có suy nghĩ đó.”

Nếu như tôi trả lời “Đúng thế”, nhất định anh ấy sẽ bối rối. Nhưng nghe câu trả lời của tôi, anh ấy lại lộ rõ vẻ thất vọng. Chúng tôi nói chuyện gượng gạo, chỉ tập trung uống hết ba cốc bia và vét sạch đồ nhắm. Khi thanh toán, tôi lấy ví tiền ra, nhưng anh ấy nói: “Hôm nay là sinh nhật em, để anh mòi.” Nghe vậy, tôi mới giật mình nhớ ra hôm nay là ngày sinh nhật lần thứ 31 của mình. Khi tôi nói “Cảm ơn anh đã mòi”, anh ấy bỗng dùng nỗi giận quay người bỏ đi. Ra đến trước cửa quán rượu, chúng tôi đường ai nấy bước. Lúc chớm thu, tôi bắt đầu nhận làm một công việc theo giờ không tầm thường chút nào. Một ngày nọ, chiếc điện thoại hiếm khi có động tĩnh của tôi đột nhiên đổ chuông, tôi vừa nhắc máy, một giọng nữ trong điện thoại liên nói: “Chị Noguchi đây!” Tôi nhớ bữa trước cũng từng băn khoăn Noguchi là ai, nhưng đến giờ vẫn không tài nào nhớ ra nổi. Cô ấy lại tự giới thiệu thêm lần nữa: “Chị Noguchi ở ngân hàng mà em từng làm việc ấy!” Cuối cùng tôi cũng nhớ ra cô ấy là cấp trên trực tiếp của mình. Cô ấy vào công ty sớm hơn tôi ba năm, người yêu trước của tôi chính là họ hàng xa với cô ấy, nên lúc đầu mới giới thiệu anh ấy cho tôi.

Cô ấy hỏi tôi đã tìm được công việc mới chưa, tôi thành thật trả lời là tạm thời không muốn đi làm. Cô ấy bèn nói có một lời mời đường đột.

“Sắp tới chị định đi du lịch, có thể phiền em chăm sóc giúp con mèo của chị, được không?”

Sao cơ? Hóa ra là một chuyện nhỏ nhặt như vậy. Tôi cứ tưởng rằng sẽ bị cuốn vào một mớ rắc rối nào đó, đến lúc nghe cô ấy nói vậy, tôi bất giác thở phào. Noguchi nói người đồng nghiệp trước kia vẫn thường giúp cô ấy chăm sóc mèo đã kết hôn, vì vậy cô ấy đang không biết phải làm sao với con mèo. Tuy Tokyo cũng có những bảo mẫu chuyên chăm sóc thú cưng, nhưng cô ấy không muốn đem chìa khóa nhà giao cho người lạ. Tôi nói rằng dù sao bây giờ cũng rảnh rồi không có việc gì làm, và trong nhà cũng đang nuôi mèo, nên không vấn đề gì, cô ấy vui mừng cảm ơn không ngớt.

Về sau, mỗi lần Noguchi đi đâu đó khỏi Tokyo, tôi sẽ đến ở nhà cô ấy. Từ sau khi cô ấy đổi việc, mức lương hình như càng hậu hĩnh hơn trước, riêng lối đi vào căn hộ chung cư cao cấp mà cô ấy ở đã rộng ngang với căn phòng đơn sơ của tôi. Hai con mèo Chinchilla (theo như cô ấy kể là hai chị em) rất thông minh và tinh nghịch, mỗi ngày gần như tôi dành một nửa thời gian nằm trên dãy số pha thoái mái, đùa với hai con mèo. Đến chiều tối, tôi lại đến nhà tắm công cộng mà mình tìm được, sau đó vào đại một quán ăn để giải quyết bữa tối rồi trở về nhà. Tôi bảo Noguchi không cần phải trả tiền công, nhưng cô ấy nói làm như vậy sau này mới tiện mở lời nhờ vả, nên nhất quyết trả tôi 5.000 yên một ngày. Noguchi quan hệ rất rộng, chẳng bao lâu sau, bạn bè của cô ấy cũng nhờ tôi chăm sóc thú cưng. Thi thoảng có những chú chó nhỏ và cá nhiệt đới, nhưng trong các loại thú cưng của những cô gái độc thân thành thị, mèo vẫn chiếm phần lớn. Có lẽ Noguchi đã dặn bọn họ trước, nên dù tôi nói thế nào bọn họ vẫn trả 5.000 yên/ngày, không những vậy, họ còn bảo tôi tùy ý ăn đồ trong tủ lạnh. Những cô gái luôn chăm chút đến

việc ăn diện đó thậm chí còn cho tôi rất nhiều quần áo mà bọn họ không mặc, một số gần như mới tinh. Dịp năm mới tôi không về quê, vì vậy cũng giúp chăm sóc thú cưng cho cả ba nhà. Thực ra cũng chỉ có việc cho mèo ăn đồ của chúng, dọn vệ sinh, vuốt ve đầu chúng, và nói cho người chủ biết em mèo rất ngoan mà thôi. Bọn họ đều sống trong những căn hộ chung cư cao cấp, khi nhà tắm công cộng kia đóng cửa, tôi cũng có thể mượn phòng tắm trong nhà họ để dùng, điều này khiến tôi cảm kích vô cùng.

Dần dần, Noguchi và bạn của cô ấy coi tôi như báu vật, còn nói nửa đùa nửa thật: "Mong là cô sẽ mãi không đi tìm việc." Tôi biết có thể coi đây là một nghề tay trái, nhưng hoàn toàn không có cảm giác rằng mình đang làm việc. Tiền tiết kiệm của tôi không bị hụt đi, ngược lại còn tăng thêm một khoản nhỏ nhở. Dù vậy, tôi vẫn không tu sửa phòng tắm trong nhà mình, mà tiếp tục chạy đến nhà tắm công cộng.

Ngày thứ Bảy đầu tiên sau khi kết thúc Tuần lễ vàng^[38], tôi nhận lời mời đến nhà Noguchi chơi. Đám bạn của họ tụ tập ăn uống, nhân tiện mời tôi tham gia, để cảm ơn sự giúp đỡ của tôi trong suốt thời gian qua. Tôi không tìm được lý do từ chối, nên đành phải đi.

Hôm đó, tôi mới biết trước đây bọn họ cùng công tác tại một trung tâm nghiên cứu về phụ nữ và chủ nghĩa nữ quyền thuộc trường đại học nữ sinh nào đó. Tuổi đời của họ khác nhau, nhưng vì tôi đều đã chăm sóc thú cưng cho bọn họ, nên không đến nỗi căng thẳng. Tỷ lệ lượng của mọi người rất tốt, tôi cũng uống vài ly.

"Mặc dù em đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, nhưng sau này em có dự định gì không?" Noguchi nhìn tôi, từ trước đến nay cô ấy luôn ăn nói rất khéo léo, hiếm khi tỏ ra mờ hỏi han như vậy.

"Vẫn chưa có, em chưa suy nghĩ đến việc này."

“Vậy em có muốn làm việc tại văn phòng của chúng tôi không? Trước mắt số lượng nhân viên đã tăng thêm, nên cũng muốn tổ chức một số buổi tọa đàm.”

“Khôngạ, nếu là chăm sóc mèo thì em còn có thể giúp, em không muốn đi làm.” Tôi trả lời hàm hồ.

Noguchi đột nhiên vung tay tát một cái rất mạnh vào bên má trái của tôi. Quá bất ngờ, tôi nhất thời không hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Những người khác hoang mang giữ tay cô ấy, rồi lôi cô ấy tách xa tôi.

“Tôi biết trong lòng cô chẳng coi tôi ra gì! Cô nghĩ những kẻ làm việc thực mạng như chúng tôi thật ngu xuẩn phải không?!”

Tôi cứng đờ người, nghe tiếng cô ấy la hét. Có người thì thầm vào tai tôi: “Xin lỗi em, đạo này cứ uống say là cô ấy lại như vậy.” Tôi vội vã cáo từ, rời khỏi nhà Noguchi.

Lúc sắm tối tôi đã đến nhà tắm một lần, giờ lại đi thêm lần nữa. Nhưng không phải tôi muốn tỉnh rượu, mà muốn để nhịp tim đang đập thình thịch của mình được tĩnh lặng lại.

Nhà tắm sắp đóng cửa chẳng còn lại mấy người, phòng thay đồ cũng yên ắng. Tôi mang xô nước, xà phòng và dầu gội đầu gửi ở đó ra chỗ ngồi quen thuộc. Tôi mở màng nhìn voi nước, nghe tiếng người khác tắm gội đâu đó, và cả tiếng đặt chậu rửa mặt xuống sàn dội lại từ trên trần nhà.

“Cô vẫn ổn đấy chứ?” Khi đi ngang qua tôi, một bà thím mình trần như nhộng, trông vẫn còn trẻ cất lời hỏi.

“Không, không sao, vừa nãy cháu vừa uống chút rượu.”

“Những lúc thế này phải đặc biệt cẩn thận, tôi khuyên cô chỉ nên tắm qua loa bằng voi hoa sen thôi.”

“Vâng,” tôi mỉm cười đáp lại. Ngày tôi tìm thợ đến sửa phòng tắm có lẽ sẽ kéo dài vô thời hạn mất.

31 tuổi

Nửa năm trước, bố tôi kết hôn lần thứ ba. Năm nay 49 tuổi, ông đã trải qua hai lần ly hôn, có hai đứa con trai cùng cha khác mẹ, vậy mà vẫn tiếp tục kết hôn lần nữa mà chẳng sợ người ta bàn tán, rốt cuộc ông đang nghĩ gì? Tôi quay sang nhìn bố, ông đang ngồi bên chiếc bàn, khuôn mặt hơi đỏ vì vừa uống rượu nho nở một nụ cười. Nhưng tôi biết rõ trong lòng ông đang rất thát vọng.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 32 của người vợ mới cưới, nên ông xin nghỉ phép ở công ty, mới sáng sớm đã bắt đầu nấu nướng sửa soạn cả một bàn đầy thức ăn, còn gọi tôi - đứa con trai trưởng đã sống tự lập từ lâu, cùng với cậu em trai học cấp ba ở huyện khác, hiện đang sống trong ký túc xá cùng về nhà. Chẳng ngờ lúc mở chai rượu nho, bà mẹ của người mẹ kế mới (tức là bà ngoại kế của tôi) gọi điện đến nói bà ấy vừa bị sụn lưng. Mẹ kế rất lo lắng, bảo rằng muốn về ngay quê ở vùng ngoại ô xem thế nào. Bố nói sẽ lái xe đưa cô ấy đi, nhưng cô ấy an ủi bố như an ủi một đứa trẻ: "Không có người ngoài, ba bố con anh cũng tranh thủ ăn uống chuyện trò với nhau một chút đi!" Sau đó quay người rời đi, bỏ lại ba bố con tôi. Không có người ngoài... Tôi lầm bầm trong đầu một cách đầy châm biếm, nhưng so với việc tổ chức sinh nhật cho mẹ kế "đời thứ ba"

này, thì không khí quả thực nhẹ nhõm hơn nhiều khi chỉ có ba bố con.

Bố tôi có vẻ hơi tiếc nuối, nhưng dường như cũng rất vui khi được ở một mình với hai đứa con trai. Ông liên tục rót rượu nho cho tôi, và gấp thức ăn cho đứa em trai đang dậy thì của tôi. Tôi không hề ghét bố, mà chỉ cảm thấy ông ấy thật ngốc nghếch, nhưng dù sao vẫn có thể coi là quý ông ấy. Ông ấy ngốc nghếch tới nỗi quá thật thà, tôi bước ra ngoài xã hội cho tới nay đã được ba năm, nhưng chưa từng gặp một người đàn ông nào giống ông ấy.

“Koji, có muốn uống thêm chút rượu vang không?”

Bố hỏi em trai khi nó đã tự ý uống hết hai lon bia. Đứa em trai 17 tuổi đứng dựng gật đầu. Bố vui vẻ đứng dậy ra phòng bếp lấy ly rượu.

“Tửu lượng của em khá đấy, ở ký túc xá cũng uống sao?” Bố không có ở đây, tôi hỏi thảng nó.

“Vâng, khi học tiểu học, mẹ em đã cho em uống một chút cùng bà ấy mỗi tối.”

“Ồ, mẹ Rie dạo này có khỏe không?”

“Dạo này em và mẹ rất ít khi gặp nhau, nhưng nghe giọng mẹ qua điện thoại thì hình như vẫn vậy, điện cuồng làm việc.”

Mẹ của em trai tôi, cũng chính là vợ hai của bố ngay từ khi còn trẻ đã tự lập nghiệp. Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, cô ấy đang là một bà chủ với sự nghiệp thành công, có một ngôi nhà thoải mái tiện nghi ở ngoại ô thành phố, khi đó cũng mới 31 tuổi. Tôi ở căn nhà đó được mười năm.

Năm 31 tuổi, mẹ tôi cũng kết hôn với bố, khi đó mới 22 tuổi. Hồi đó, mẹ đang hành nghề tóc ký, hoàn toàn không thể trông mong

người chồng kém mình cả chục tuổi sẽ nuôi gia đình. Sau khi tôi ra đời không lâu, bố bị mẹ đuổi ra khỏi nhà vì cái tính thích vờn hoa ghẹo nguyệt của mình. Điều này mãi về sau tôi mới được nghe kể. Vậy là mẹ tự mình nuôi tôi khôn lớn, năm nay bà đã 57 tuổi, nhưng vẫn liên tục nhận việc tóc ký, thi thoảng hai mẹ con cũng đi ăn trưa, hoặc ăn những bữa tối sớm trong ngày nghỉ. Có lẽ tôi thiên vị người bà, nhưng khi gặp ở nhà hàng, tôi thấy mẹ trẻ hơn nhiều so với tuổi thực của mình, cử chỉ nho nhã, và cũng rất có phẫm vị. Cũng chính vì vậy, nên trong mắt tôi những bạn nữ cùng tuổi đều rất trẻ con. Tôi cũng từng bị bạn gái mắng rằng: “Anh thích gái già, rõ ràng là có xu hướng luyến mẫu!” Khi sắp lên cấp hai, tôi rời khỏi nhà của mẹ. Khi đó mẹ quyết định sẽ tái hôn, nhưng tôi không hề cảm thấy buồn, ngược lại còn thấy vui mừng. Cùng với sự tiến bộ của thời đại, công việc tóc ký cũng dần ít đi, hơn nữa mẹ mới chỉ hơn 40 tuổi, cũng không thể sống một mình như vậy cả đời được. Mặc dù lúc đó chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, nhưng tôi có thể hiểu được đạo lý này. Đối tượng tái hôn của mẹ là người rất thật thà, nhưng tôi không muốn gọi là bố, cũng không muốn sinh hoạt cùng với họ. Tôi và bố thương lượng về chuyện này, ông bảo trong nhà có nhiều phòng mà chẳng ở hết, rồi gần như nài nỉ tôi chuyển qua sống cùng ông. Tôi thấy như vậy cũng tốt, thế là dọn đến sống cùng bố, người vợ thứ hai của ông và đứa em trai cùng cha khác mẹ.

Người mẹ kế “bà chủ” của tôi rất hào phóng, rộng rãi, chào đón tôi đến ở cùng như một lẽ đương nhiên. Bố mẹ thường xuyên về nhà muộn, nên tôi rất tích cực chăm sóc đứa em trai, và thu xếp việc nhà. Điều này không hề xuất phát từ cảm giác nghĩa vụ và cảm giác mắc nợ khi phải ở trong nhà người khác, mà tôi cũng thấy đó là chuyện “đương nhiên” giống như suy nghĩ của mẹ Rie (khi đó mọi

người đều gọi như vậy). Em trai tôi trầm tính, kiệm lời, nhưng lại có rất nhiều bạn, nên không cần phải quá để ý đến nó. Dây thần kinh vận động của nó rất phát triển, sau một thời gian đá bóng cùng với tôi, kỹ năng đá bóng của nó tiến bộ vượt bậc, vừa lên tiểu học đã được gọi vào đội bóng đá thiếu niên của địa phương. Đối với tôi mà nói, đó là quãng thời gian mười năm sống nhẹ nhàng, bình yên trong một gia đình bình thường. Sau khi em trai được một trường cấp ba nổi tiếng cả nước về bóng đá phát hiện ra tài năng, rồi quyết định chuyển đến ở trong ký túc xá của trường, thì bố bị phát hiện ngoại tình (không biết là lần thứ bao nhiêu), và cuối cùng mẹ Rie cũng đưa ra yêu cầu ly hôn với ông ấy. Lúc đó tôi đã đi làm, trước đây tôi đã định dọn ra ngoài ở, vì vậy chuyện ly hôn của hai người họ cũng không ảnh hưởng gì đến tôi. Nhưng bố lại một lần nữa bị vợ đuổi ra khỏi nhà, mặc dù đó là tự làm tự chịu, nhưng ông vẫn rất buồn.

“Con trai à, sao nào?” Bố quay lại với ly rượu mới trên tay, cất lời hỏi.

“Mùi vị của món gà này không tệ.” Em trai trả lời, giọng đều đều.

“Bố không hỏi về đồ ăn, mà hỏi về vợ mới của bố kia.”

Tôi và em trai đưa mắt nhìn nhau. Tôi không biết em trai nghĩ thế nào, nhưng tâm trạng của tôi thì rất phức tạp. Con mắt chọn phụ nữ của bố rất tinh đời, mẹ kế lần này là một nhà thiết kế thời trang tự do, dù là các nhà thiết kế trẻ tuổi hay những nhà thiết kế nổi tiếng đều đặt hàng cô ấy với số lượng lớn. Cô ấy cũng sống rất đạo đức, khi gặp những thanh niên có tiền đồ, cô ấy thường báo giá rất ưu đãi, quả thực là một người đẹp 31 tuổi tài giỏi và lương thiện.

Tôi vắt óc suy nghĩ, tại sao bố có thể ba lần liên tiếp “lừa” được những người phụ nữ vừa tốt, vừa dịu dàng ấm áp như vậy. Bố làm

việc trong một công ty quảng cáo, phụ trách một số hoạt động lớn có liên quan đến truyền hình, năng lực làm việc cũng chỉ tạm tạm. So với dân công sở bình thường, cách ăn mặc của ông có thể coi là cực kỳ tinh tế, nhưng ngoại hình cũng khiến người ta cảm thấy không đáng tin. Nhìn qua trông bố tôi có vẻ rất tốt bụng, và sự thực là vậy, thế nhưng những người có con mắt hơi tinh tường chỉ cần nhìn liếc qua là có thể nhận ra ông ấy chỉ là một “gã ngốc háo sắc”. Tuy nhiên, có tới ba người phụ nữ đồng ý lấy ông ấy, chắc họ cũng biết tính bỗ lăng nhăng chứ nhỉ? Thật khó lý giải.

“Cô ấy rất tốt, cũng rất đẹp.”

Em trai đưa ra lời đánh giá về mẹ kế mới với giọng đều đều như khi nói về món gà hầm ban nãy. “Ừ... ừ...” Bố đặc ý gật đầu, rồi quay lại nhìn tôi. Tôi cũng có thể phát biểu cảm tưởng giống em trai, nhưng lại cho rằng nên nhắc nhở ông một chút, đồng thời cũng cảm thấy đây chính là điểm thu hút trong con người ông. Ông có một tố chất rất đặc biệt, vừa khiến người ta nghĩ rằng ông là một gã ngốc, nhưng lại cảm thấy cần phải khen ngợi ông.

“Bố, bố rất có mắt nhìn phụ nữ đấy. Con rất muốn được bố dạy lại cho một chút, làm thế nào mới có thể lừa được ba người đẹp như vậy?”

Câu nói này một nửa là tâng bốc, một nửa là xuất phát từ thật tâm. Khuôn mặt bố lộ vẻ trầm tư, tôi thầm chờ đợi, tưởng rằng bố sẽ tiết lộ bí quyết sát gái của mình.

“Bố cũng chẳng biết nữa! Có lẽ là phải duy trì một trạng thái bình thường.”

Đứa em trai nãy giờ mặt mày vô cảm bỗng bật cười. Nó vừa cười, vừa nghiêng người nhìn lên mặt bố.

“Con muốn hỏi câu này từ lâu rồi, tại sao bố toàn kết hôn với những người phụ nữ 31 tuổi? Do cố tình chọn mục tiêu như vậy à?”

“Ô, cũng đúng. Các con không thấy phụ nữ tuổi mới ngoài 30 rất giỏi giang sao? Họ đã bắt đầu có chủ kiến của mình, làm việc gì cũng rất quyết đoán, ở tuổi đó họ có thể làm lại từ đầu, cũng có thể tiếp tục đứng tại điểm lựa chọn ban đầu.”

“Và chỉ cần chú ý chăm sóc cơ thể, thì vóc dáng cũng sẽ rất đẹp?”

Tôi lờ mờ cảm thấy em trai mình đã không còn là trai tân nữa, nghe nó nói như vậy tôi càng chứng thực được suy nghĩ trong lòng mình. Mặc dù em trai không nhuộm tóc, nhưng khuôn mặt rất giống mẹ kế thứ hai của tôi kia đã không còn vẻ non nớt của một đứa trẻ nữa. Hơn nữa, tôi còn nghe nói tương lai nó sẽ được chọn vào thi đấu giải J.League^[39], không sát gái mới là lạ!

Lần đầu tôi ném trái cẩm là năm 16 tuổi, vốn định mang theo bí mật này xuống mồ. Khi đó, tôi đã khấn cầu mẹ ruột của em trai, cũng chính là mẹ Rie, cô ấy khẳng khái đồng ý và để cho tôi lên giường. Vì đã nói rõ là sẽ không có lần sau, nên sau đó thái độ của mẹ Rie đối với tôi vẫn như cũ, coi như đã giúp tôi một việc lớn. Nói vậy có vẻ như đang giáo biện, nhưng tôi nghĩ mẹ kế đã giúp tôi giải quyết vấn đề trai tân, thì ít nhất tôi cũng nên tự kiềm việc làm. Thế là sau ngày tốt nghiệp, tôi không dựa vào mối quan hệ của người nhà, mà tự mình chạy đi tìm việc khắp nơi. Cho đến hôm nay, bố vẫn chế giễu tôi: “Chỉ cần con ngoan ngoãn vào công ty của bố, thì thu nhập mỗi năm cũng sẽ gấp đôi hiện tại.” Lần nào tôi cũng muối nói: “Bố đùa à, con chẳng muốn nghe thấy những lời xì xào bàn tán về bố từ miệng người ta đâu”, nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được.

“Đúng rồi, Koji, con đã có kinh nghiệm gì về sex chưa?”

Em trai và bố hiêm khi trò chuyện tâm đầu ý hợp đến vậy, bố bèn hỏi về vấn đề này.

“Nửa năm trước ạ. Và cho đến giờ thì chỉ có một người thôi.”

“Một người là đủ rồi, con mới 17 tuổi, đừng có mong đợi quá nhiều. Cô bé như thế nào?”

Lúc này, em trai bỗng quay sang nhìn tôi, nở một nụ cười gian, mới đầu tôi không hiểu tại sao nó lại nhìn mình, nhưng nó vẫn một mực mỉm cười với vẻ mặt không lấy gì làm tốt đẹp, khi đó tôi mới chợt tỉnh ngộ.

“Cô bé đó hẳn là lớn tuổi hơn em?”

Tôi không kìm được, phá lên cười ngặt nghẽo, vừa hỏi vừa đá nhẹ vào bắp chân em trai ở dưới gầm bàn. Nó cũng đá cho tôi một cái, rồi cầm ly rượu vang còn lại lên nốc cạn. Trông bố lúc này thật đáng thương, mà cũng đáng yêu đến mức khờ khạo, ông chăm chăm nhìn chúng tôi với vẻ rầu rĩ.

“Các con đang cười gì thế? Nói cho bố biết đi!”

Phụ nữ 31 tuổi thực sự quá tài giỏi! Quá tâm lý! Tôi cười đến đau cả bụng, khi rót rượu cho bố, còn không cẩn thận làm vẩy ra ngoài. Tôi không ghét bố, nhờ phúc của ông mà cuộc sống mới vui vẻ thế này, tôi đã nghĩ như vậy trong ngà ngà hơi men.

Tiểu thuyết

Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn, cũng không hề muốn ly hôn. Không ngờ, cuối cùng chính tôi lại là người chủ động nộp đơn xin ly hôn.

Tôi đã đọc được một bài viết nào đó nói rằng, nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời không phải là bị người khác ghét bỏ, mà là người khác hoàn toàn mất đi hứng thú với bạn. Cho dù không có bài viết đó nhắc nhở, tôi cũng đã hiểu ra từ lâu, trái nghĩa với từ “thích” không phải là “ghét”, mà là “không thèm quan tâm đến nữa”. Từ nhỏ tôi đã là một đứa bé không được coi trọng, sau này lớn lên cũng vậy. Bởi thế cho nên, tôi rất trân trọng những người bạn ít ỏi của mình, khi có bạn trai, tôi vui tối mức đầu óc lâng lâng, nhưng lúc nào cũng lo người ấy sẽ không còn hứng thú với mình nữa.

Năm nay tôi 31 tuổi, sống bằng nghề viết tiểu thuyết, nhưng thu nhập không thể mang lại cho tôi một cuộc sống đầy đủ. Sau khi dọn khỏi căn hộ chung cư mà hai vợ chồng cùng chung sống, tôi chỉ có thể về nương náu nhà mẹ đẻ, ngủ trong căn phòng trên tầng hai của anh trai tôi trước kia, ăn đồ trong tủ lạnh rồi vùi đầu vào viết tiểu thuyết. Tôi rõ ràng là một con sâu gạo đơn thân. Không, tôi vẫn chưa ly hôn, nên không thể gọi là đơn thân, cũng không phải bị chồng đuổi, tôi trở về nhà mẹ đẻ với thân phận là một kẻ gàn dở. Tôi

có sức khỏe rất tốt, hoàn toàn có thể ra ngoài tìm việc làm, nhưng vẫn nhắm mắt từ bỏ tất cả những công việc tạm thời. Đã vậy thì đáng lẽ tôi nên nghiêm túc viết tiểu thuyết hàng ngày, nhưng sự thực lại khác. Thi thoảng, tôi ngồi tàu điện hơn một tiếng đồng hồ đến khu trung tâm thành phố để được biên tập viên mời ăn tối, uống rượu, lúc chuẩn bị về thì thường quá muộn nên sẽ ngủ lại luôn tại khách sạn thương mại. Khi kể với biên tập viên về ý định đi du lịch nước ngoài, anh ta còn cười mỉa mai tôi: "Số cô tốt thật đấy!"

Lý do tôi từ bỏ sống chung với chồng bắt nguồn từ vô vàn nguyên nhân, nên chẳng còn cách nào lựa chọn. Ban đầu chúng tôi thống nhất rằng sau khi kết hôn sẽ chia đều tiền sinh hoạt phí, nhưng những cuốn tiểu thuyết tương đối ăn khách trước kia của tôi dần dần é ảm, tôi đành phải đi làm thêm để trang trải cuộc sống. Tôi không khoa trương, với tôi mà nói, làm thêm không cực khổ. Được tiếp xúc với một thế giới mới khi cả ngày chỉ biết rú rú trong nhà viết tiểu thuyết là một niềm vui, giúp tôi kết giao bạn bè, nhưng cũng chính vì vậy mà thời gian sáng tác bị hạn chế. Chồng tôi trước đây vốn không chịu đỡ đần việc nhà, khi lấy anh ấy, tôi cũng biết rõ điều này, nên chỉ có thể tự mình lặng lẽ làm thêm, viết bản thảo rồi lo liệu việc nhà. Có lẽ do chưa chuẩn bị kỹ tâm lý, giữa hai vợ chồng nhanh chóng nảy sinh nhiều vấn đề. Tôi bắt đầu lo lắng bất an, nhưng lại chẳng thể trút ra trước mặt chồng. Họa vô đơn chí, cùng với sự sụp đổ của bong bóng kinh tế, công việc của chồng tôi cũng bị ảnh hưởng, thu nhập giảm đáng kể. Sở dĩ tôi không có cách nào xác định được con số cụ thể là vì trước nay anh ấy chưa từng cho tôi xem qua bảng lương. đương nhiên, tôi cũng chưa từng cho anh ấy nhìn tin nhận tiền nhuận bút của mình, có thể nói là chẳng ai vừa. Chồng tôi không chỉ bị cắt giảm lương, mà thời gian làm việc cũng

tăng lên, thường xuyên đến khuya mới trở về nhà trong tình trạng mệt mỏi rã rời.

Đúng lúc gia đình trở nên túng quẫn nhất, có nhà xuất bản mời tôi viết một series tiểu thuyết. Bất luận thế nào tôi cũng muốn nhận lời, bởi so với việc phải bươn trải lụng bên ngoài, thì một đứa thực tế như tôi (chỉ ít là tôi tự cho mình như vậy) vẫn muốn từ bỏ tất cả để vùi đầu vào công việc viết lách này hơn. Thế là tôi dọn khỏi căn hộ chung. Tuy trong lòng cảm thấy tủi hờn, nhưng tôi muốn về ở nhà mẹ đẻ, để cái tài khoản tiết kiệm đang cạn tro đáy có chút khởi sắc, đợi đến khi kinh tế ổn định sẽ lại về bên chồng. Tôi cũng đã nói như vậy với chồng mình.

Ly thân không lâu, một hôm gặp cô bạn lớn lên cùng nhau từ thời thơ bé, tôi kể cho cô ấy nghe đầu đuôi câu chuyện, chẳng ngờ cô ấy nói chắc như đinh đóng cột: “Không được! Một khi ly thân, mối quan hệ của bạn cậu sẽ xong phim luôn đấy!”

“Thật vậy sao? Thế thì tờ sẽ thường xuyên về cẩn hộ.”

“Một khi cậu đã rời khỏi cái nhà đó, thì nó sẽ không còn là nhà của cậu nữa! Chính cậu đã rời bỏ cẩn hộ, nên cho dù chồng cậu có dẫn gái về nhà, cậu cũng không có quyền oán trách hắn ta!”

Cô ấy đã từng ly hôn, tự mình nuôi con, vì thế câu nói này có sức thuyết phục, khiến tôi không rét mà run.

Chưa đầy mấy tháng sau, lời tiên đoán của cô ấy đã thành sự thực, cẩn hộ chung cư bừa bộn quả thực cho thấy dấu vết lai vãng của phụ nữ. Khi ở cùng chồng, tôi chưa từng chú ý đến những người đàn ông khác, nhưng giờ đây tôi cũng đã có đối tượng để ý của riêng mình. Tôi không biết người phụ nữ mới của anh ấy có thể gọi là “bạn gái” được không. Tôi nói thẳng rằng nếu anh ấy đã có tình yêu mới, thì tôi cũng chẳng làm được gì nữa, nhưng anh ấy vẫn

một mực múa mép phủ nhận: “Không hề có chuyện đó!” Tôi chẳng suy nghĩ gì, lớn tiếng mắng mỏ: “Có gan ăn vụng, sao lại không có gan chịu đòn?!” Từ trước đến nay anh ấy luôn phản bác một cách thẳng thắn, hoặc trầm ngâm cúi đầu, lúc này lại bối rối không thốt nên lời. Còn tôi, khi thỗ lộ tình yêu với người mà mình thích, anh ấy lại bảo: “Chẳng phải em đã kết hôn rồi sao?” Đúng là không coi tôi ra gì! Kết quả là ngay đến tay của anh ấy tôi cũng chưa được nắm. Tôi buồn rầu chán nản, cảm thấy tiền đồ mờ mịt, nhưng chính sự chính trực của anh ấy lại càng làm tôi mến thích. Tôi quyết định sẽ không dễ dàng từ bỏ, phải kiên trì theo đuổi anh ấy thêm một thời gian nữa.

Lời bạn tôi nói quả thực cũng có lý, khi không gian và tâm hồn đã xuất hiện khoảng cách, thì những thứ khác cũng theo đó mà dễ dàng xuất hiện.

Sau khi ly thân, tôi và chồng có nói chuyện với nhau vài lần, thế nhưng càng nói chuyện lại càng cảm thấy tình cảm giữa hai vợ chồng đã đến hồi lui tàn, và tôi cũng nhận ra mình thực sự vẫn chưa trưởng thành. Chồng tôi bảo anh ấy không chán ghét tôi, có điều lại mắt đi hứng thú với tôi, dù sao tôi cũng đã chủ động ra đi, nên anh ấy cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, anh ấy lại nói rằng: “Đây cũng là nhà của em, em có thể quay về bất cứ lúc nào.”

Tôi không muốn suy xét thêm những vấn đề giữa tôi và chồng nữa, thế là vùi đầu vào viết tiểu thuyết, hoặc rảnh lúc nào lại đến Tokyo gặp biên tập viên. Thi thoảng, khi gặp mặt trò chuyện với chồng, tôi thấy anh ấy ngày càng mệt mỏi, và xa cách với tôi hơn. Lâu dần, hai từ “ly hôn” đã bắt đầu xuất hiện trong những cuộc chuyện của chúng tôi, và lần nào cũng mang đến cho tôi một cảm giác rất kỳ lạ. Tôi muốn tìm lại những cảm xúc, rung động giữa hai

đứa, hy vọng có thể một lần nữa khơi dậy hưng thú trong anh ấy rồi mới cất bước ra đi, nhưng chẳng ngờ mọi việc lại toàn trái với ước nguyện.

Tôi nhớ lần cuối gặp mặt chồng là vào một ngày đầu hạ, gần tròn một năm kể từ ngày tôi rời khỏi căn hộ chung cư. Chúng tôi hẹn nhau ở nhà ga Yokohama. Để gặp người chồng xa cách đã lâu, tôi diện bộ đồ quyền rũ nhất trong tủ quần áo, trong khi anh ấy lại mặc chiếc quần bò cũ rích, cùng với chiếc áo T-shirt không biết ai đã mua cho. Xưa nay, anh ấy luôn chú ý đến chuyện ăn mặc, khi ngồi tàu điện ngầm ít nhất cũng phải mặc một chiếc áo sơ mi cài cúc cổ đàng hoàng, nhưng hôm đó thì ngay cả râu cũng chẳng buồn cạo. Trong lòng bỗng thấy chán nản. Tôi đã không còn muốn khóc, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ.

Chúng tôi vào đại một quán mỳ ý ngay trong nhà ga, tất nhiên cuộc trò chuyện không mấy dễ chịu, vì tôi chỉ mải kẽ lẽ về công việc của mình. Ngay từ lúc mới kết hôn, chồng tôi đã không mấy may hưng thú với công việc của tôi, và cho đến bây giờ thì anh ấy cũng mắt luôn cả hưng thú với con người tôi. Tôi biết anh ấy chỉ nghe tai này ra tai khác. Cho dù tôi có hỏi gì, anh ấy cũng chỉ ậm ờ né tránh. Tôi phát hiện ra đôi mắt vô hồn của anh ấy không phải không nhìn thấy mình, mà không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Khi ra khỏi quán ăn, trên đường đi đến cửa soát vé của nhà ga, tôi hỏi chồng: “Vậy rốt cuộc chúng ta có ly hôn không?”

“Tùy em!” Anh ấy thờ ơ trả lời.

Anh ấy là người đàn ông tôi yêu thương nhất trên thế gian này, thứ tình cảm đó hoàn toàn khác với sự mến thích của tôi với những người đàn ông khác. Thế nhưng, câu nói của anh đã chặt đứt tất cả sợi tình. Sau khi kết hôn không lâu, tôi từng mang thai, khi đó tôi đã

bắn khoăn không biết nên giữ lại hay bỏ cái thai đi, anh ấy cũng nói với tôi: “Tùy em!”

Dường như anh ấy chỉ muốn nói lời chào tạm biệt như vậy thôi, tôi liền bảo: “Tiễn em ra cửa soát vé nhé?” Đây là sự phản kháng cuối cùng của tôi. Anh ấy cười nhàn nhạt, đưa tôi ra cửa soát vé. Khi bước qua cửa soát vé tự động, tôi quay đầu nhìn lại thấy anh ấy đã quay người bước đi, chẳng buồn ngoảnh lại nhìn tôi lấy một cái. Đây là nơi trước kia chúng tôi đã năm lần bảy lượt quay đầu lại, rồi vẫy tay tạm biệt với người kia.

Về đến trạm ga gần nhà, tôi vừa bước trên con dốc dài vừa khóc thút thít. Thái độ hờ hững của chồng đa phần đều bắt nguồn từ tôi. Thỉnh thoảng ghé về nhà thay giặt quần áo, tôi thường giúp anh ấy dọn dẹp nhà cửa, mỗi lần phát hiện ra vỏ bao cao su đã mở hoặc hai chiếc bàn chải đánh răng đặt cạnh nhau, tôi chỉ lặng lẽ vứt đi. Chuyện bàn chải đánh răng hình như là sự hiểu lầm của tôi, sau này anh ấy nói với tôi bằng một giọng bất lực: “Em đừng làm loạn lên nữa!”

Tôi muốn bàn bạc với bố mẹ về chuyện của chồng, nhưng họ đều không muốn nghe, lần nào cũng cố tình lảng tránh. Đây cũng là một kiểu thờ ơ được ngụy trang bằng vẻ tâm lý, thế nên khi về nhà tôi cũng không dám khóc. Do tôi tự làm tự chịu. Vừa về đến nhà, tôi liền nhốt mình trong phòng, đeo tai nghe rồi leo lên giường. Điều đáng sợ nhất mỗi đêm là khoảng thời gian trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi luôn hồi tưởng lại những năm tháng hạnh phúc bên chồng. Những ký ức càng hạnh phúc càng giống như một con dao, đâm thấu trái tim tôi. Tôi chú tâm lắng nghe từng câu hát của DJ, không để cho đầu óc có thời gian suy nghĩ.

Chiều tối ngày hôm sau, tôi ngồi tàu điện từ Yokohama đến Tokyo tham dự một cuộc họp. Dạo đó, chỉ cần ngồi yên tĩnh một mình là tâm trạng tôi liền trở nên vô cùng tồi tệ, vì thế mỗi lần ngồi tàu điện ngầm, tôi đều đeo tai nghe nghe nhạc, không những vậy lúc nào cũng phải mang theo sách báo để lấp đầy mọi khoảng trống thời gian. Thế nhưng ngày hôm đó, khoảnh khắc khi tàu điện lướt ngang qua Tamakawa, trong tim tôi bỗng trào lên cảm xúc kinh ngạc.

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, tâm trạng bỗng trở nên hưng phấn kỳ lạ. Tôi thực sự cảm nhận được một cách rõ ràng một điều đương nhiên là mình đang sống.

Tiểu thuyết của tôi bán không chạy, điều đó cũng có nghĩa là nó không thu hút được hứng thú của đa số độc giả. Tuy nhiên, những lời bình luận, đánh giá về cuốn sách lại rất tốt, và sau đó tôi cũng dần dần nhận được một số công việc chính thức.

Nếu như chồng tôi đã không còn hứng thú với tôi, thì sự hứng thú của tôi dành cho anh ấy cũng chẳng thể duy trì được nữa, những tháng ngày hạnh phúc mặn nồng của hai đứa đã hoàn toàn kết thúc. Con người không thể trở về quá khứ, phía trước mới là con đường mà tôi phải đi. Tôi không biết liệu mình có thể tự lực cánh sinh được không, và dường như cũng chẳng có căn cứ nào để có thể tạo nên sự tự tin. Nhưng trong thế giới tiểu thuyết, vẫn có một số người hứng thú với tôi và sẵn sàng tiếp nhận những tác phẩm của tôi. Những thứ đã đánh mất thì đã đánh mất rồi, tôi không còn sợ gì nữa.

Từ nhỏ tôi luôn thấy tự ti vì không được người khác yêu thương, bao bọc, và chính sự ngộ nhận này đã giam cầm tôi trong suốt bao nhiêu năm qua, chỉ có tiểu thuyết mới giúp tôi thoát khỏi nó. Vào

khoảnh khắc đó, thế giới xuất hiện những sắc màu thật khác biệt, tôi tự mình trải nghiệm được một điều: chỉ cần tiếp tục viết tiểu thuyết, thì tôi vẫn có thể tiếp tục sống.

Tình đơn phương luôn khiến cho người ta vừa đau đớn vừa âu lo, cho dù đối phương có là chồng, là người mà mình mến thích, hay là nhân vật trong các thiên tiểu thuyết, đạo lý đó vẫn không hề thay đổi. Trên chuyến tàu Tokaido chen chúc, tôi đã phát hiện ra, sự lo âu này cũng chính là một động lực đẩy tôi tiến lên phía trước.

Hết!

[1] Nhân vật ông bố ngoan cố trong tác phẩm *Gia đình Terauchi Kantaro* của nhà văn Mukoda Kuniko.

[2] Là một quái vật khổng lồ hư cấu của Nhật Bản.

[3] Một món cá của người Nhật Bản, được rán với dầu, sau đó ướp trong giấm có trộn hành tây và ớt.

[4] Là loại chất kích thích làm tăng sự tinh táo và khả năng tập trung, đồng thời làm giảm sự mệt mỏi và cảm giác thèm ăn.

[5] Ám chỉ những người luôn rất phục tùng vâng lệnh khi làm việc trong công ty.

[6] Một ban nhạc thiếu nhi nổi tiếng của Nhật Bản.

[7] Là một trong những giống chó nuôi nhỏ nhất trên thế giới.

[8] Một giống thỏ nuôi tai cụp nhỏ nhất, có nguồn gốc từ nước Anh.

[9] Một cửa hàng bánh ngọt chuyên dành cho vương thất của nước Áo.

[10] Chỉ những người đàn ông lăng nhăng, có tính trăng hoa.

[11] Một loại bánh cổ truyền của Nhật Bản, có hai lớp vỏ bánh tròn dẹt bao lấy nhân đậu đỏ.

[12] Một dạng thuốc ngủ.

[13] Những loại bệnh xuất hiện cùng với tuổi già như tiểu đường, cao huyết áp...

[14] Một dạng thuốc cảm cúm.

[15] Những cửa hàng chuyên mua bán phiếu quà tặng và các loại vé khác nhau của Nhật Bản.

[16] Rằm tháng bảy.

[17] Theo Wikipedia, Saigo Takamori nguyên danh là Saigo Takanaga, một trong những samurai có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử Nhật Bản, sống vào cuối thời kỳ Edo và đầu thời kỳ Minh Trị.

[18] Đảo núi lửa ở Nhật Bản.

[19] Những đoạn lặp lại ngẫu hứng trong bản nhạc.

[20] Ở Nhật Bản, lễ trưởng thành được tổ chức vào ngày thứ hai của tuần thứ hai trong tháng 1.

[21] Hàng thiết kế thời trang nữ.

[22] Một giống hoa loa kèn đỏ.

[23] Một hòn đảo ở tây Thái Bình Dương, là lãnh thổ có tổ chức nhưng chưa hợp nhất của Mỹ.

[24] Rượu ướp lạnh có ba loại: Yuki-hie: 5 độ C, Hana-hie: 10 độ C, Suza-hie: 15 độ C; còn rượu hâm nóng có sáu loại: Hinata-kan: 30 độ C, Hitohada-kan: 35 độ C, Nuru-kan: 40 độ C, Jo-kan: 45 độ C, Atsu-kan: 50 độ C, Tobikiri-kan: 55 độ C.

[25] Loại rượu chuyên dùng để nấu ăn.

[26] Theo Âm lịch của Nhật Bản, đây là ngày dân gian quan niệm, mọi việc đều dễ đổ bể hoặc thất bại.

[27] Theo Âm lịch của Nhật Bản, đây là ngày dân gian quan niệm không nên cử hành tang lễ hoặc làm phép.

[28] Cơm chan trà.

[29] Chỉ những người mắc bệnh hoang tưởng hoặc tự cô lập bản thân, không muốn giao tiếp với người khác.

[30] Chỉ người do đặc thù công việc mà thường xuyên được phái đi công tác tại các địa phương.

[31] Chỉ khu hành chính giáo dục phục vụ các trường tiểu học, trung học công lập ở địa phương.

[32] Chỉ những nữ nhân viên bồi bàn ăn mặc gợi cảm, đeo tai thỏ và đuôi thỏ đứng phục vụ khách.

[33] Kỳ nghỉ dành cho nhân viên nữ khi đến kỳ kinh nguyệt hàng tháng.

[34] Một ngôi sao bóng chày người Nhật, hiện đang chơi cho đội tuyển Mỹ.

[35] Những học sinh Nhật Bản được miễn trừ học phí hoặc lĩnh tiền học bổng nhờ thành tích học tập và phẩm chất ưu tú.

[36] Ngưu Lang là cách gọi những câu lạc bộ, quán bar, sàn nhảy có đội ngũ “trai đẹp” chuyên tiếp rượu tại Nhật Bản.

[37] Marc Chagall là một họa sĩ nổi tiếng người Do Thái trong thế kỷ 20, các tác phẩm của ông thể sự kết hợp từ nhiều trường phái như phái ấn tượng, phái lập thể, chủ nghĩa trừu tượng.

[38] Hằng năm ở Nhật Bản, vào dịp cuối tháng tư đến đầu tháng năm có một kỳ nghỉ dài có khi hết cả một tuần, được gọi là Tuần lễ vàng.

[39] Japan Professional Football League, giải bóng đá chuyên nghiệp Nhật Bản, gọi tắt là J.League.

Table of Contents

- Start
- Cô độc
- Xe hơi
- Vợ chồng
- Gái trinh
- Món đồ ưa thích
- Shachiku
- Chàng thỏ
- Trò chơi
- Con trai
- Thuốc men
- Du lịch
- Ban nhạc
- Khu vườn
- Mạo hiểm
- Mối tình đầu
- Rượu hâm nóng
- Điếc chẳng lành
- Cấm dục
- Bầu trời

[Hoạt động tình nguyện](#)

[Quyền chọn kênh](#)

[Những lá thư](#)

[Sự yên tâm](#)

[Thời kỳ mãn kinh](#)

[Karaoke](#)

[Lâu đài nhỏ](#)

[Người trong cuộc](#)

[Ngưu Lang](#)

[Nhà tắm công cộng](#)

[31 tuổi](#)

[Tiểu thuyết](#)

[Table of Contents](#)